

Az utolsó döntés

Antológia a XI. Lidércfény pályázatra
beérkezett novellákból

Lidércfény könyvek

Az utolsó döntés

Antológia a XI. Lidércfény pályázatra
beérkezett novellákból

www.lidercfeny.hu

Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin.

A kiadás éve: 2021.
Első kiadás

Felelős kiadó: Török Viktor

© *Lidércfény* – Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Bognár Zsolt

Korrektúra:
Török Ida, Bognár Zsolt

Tipográfia és borítóterv: Bognár Zsolt

A borító Bognár Zsolt munkája.

***Az antológia a Lidércfény Online
kulturális magazin kiadványa.***

www.lidercfeny.hu

A kiadvány az alábbi Creative Commons licenc alá esik:
Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább!
CC BY-NC-SA

Előszó

A Lidércfény Online kulturális magazin látogatói, illetve Facebook oldalunk követői bizonyára emlékeznek még, hogy 2020 júniusában kiírtuk XI., „A Halál az űrből érkezik” című pályázatunkat, melyre annyi jó pályamű érkezett, hogy ígéletünkhöz híven elkészült ez az elektronikus antológia.

Az eredeti kéziratokat gondos kiadó módjára korrektúráztuk, és az íróikkal egyeztetve néhány novellán kisebb változtatásokat is eszközöltünk, hogy minél inkább javítsuk az egyébként is remek olvasói élményt. Ezért azoknak is érdemes lehet újraolvasni a történeteket, akik ezt az oldalunkon már megtették.

A pályázat témája az alábbi volt:

„A világ nemrég esett át egy olyan járványon, amelyre az utóbbi száz évben nem nagyon volt példa. Sok ember meghalt a betegség miatt, a túlélők hosszú ideig karanténban voltak, és a gazdaság is súlyos csapásokat szenvedett el.

Képzeljük el, hogy a nem túl távoli jövőben egy újabb fertőzéssel kell szembenéznünk! Ez esetben nem egy kínai denevér fertőzi meg az emberiséget, és nem is egy titkos földalatti laboratóriumból szabadul ki a kórokozó, hanem az űrből érkezik a pusztulás magja. Hogyan kerülhet bolygónkra egy földönkívüli betegség? Például gonosz szándékú idegenek hintik el ufoíkról a földlakók számára ismeretlen baktériumokat. Az is lehet, hogy egy évezredek óta űrben sodródó meteoron érkezik egy sűrűn lakott városba az emberek számára végzetes vírus. Esetleg az is megtörténhet, hogy a Holdon leszálló űrhajósok hoznak vissza magukkal valamilyen fajunkra nézve halálos mikroszkopikus szervezetet.

Az emberiségre vasökölrel sújt le az új járvány, és nekünk ismételen harcba kell szállnunk a vésszel, ha nem akarunk végleg eltűnni a süllyesztőben, vagy a borzalmas fertőzés következtében agyhalott zombikként mászkálni a végső sötétségbe borult Földön.”

A pályázóktól olyan pályaműveket vártunk, melyeknek szereplői az előzőekben vázolt helyzetbe kerülnek, és megpróbálják túlélni a szörnyű járványt. Hogy ez sikerült-e a novellák főszereplőinek, vagy sem, az csak az írókon múlt.

A Lidércfény szerkesztőségének rövid értékelése a pályázatról:

A pályázatra összesen 11 mű érkezett. Többségük színvonalas alkotás lett – a Lidércfény szerkesztőségének tagjaiból álló zsűri véleménye szerint. A pályaművek alkotói remek ötleteket és megvalósításokat, érdekes szereplőket vonultattak fel, így majd mindegyiknél teljesen el tudtunk merülni az adott novella világában. Igazán örülünk, hogy ezt a fantasztikus élményt most a nagyközönséggel is megoszthatjuk.

Az zsűrizés eredményeképpen az alábbi pályaművek értek el dobogós helyezést:

1. Ian Pole: Az utolsó döntés (Beérkezett Deepankrin néven)

2. Jávorszki András: Nemesis

3. Allie P. Dale: Svalbard (Beérkezett alfaCMA néven)

Köszönjük minden pályázónak, hogy megtisztelt bennünket alkotásával!

Technikai segédlet:

- A tartalomjegyzékben a novella címére kattintva a könyv az adott oldalra „lapoz”.
- A tartalomjegyzékben és a novella kezdeténél az író nevére kattintva böngészőben megnyílik az író Lidércfényen található adatlapja.
- A novellák végén megtalálható hivatkozásokra kattintva értelemszerűen a Lidércfény Online-ra feltöltött novellák, illetve hozzászólások – ide értve a zsűri véleményét is – válnak elérhetővé. Innen vissza lehet térni a tartalomjegyzékhez is.

Kellemes szórakozást és kikapcsolódást kívánunk az antológia olvasóinak!

Tartalomjegyzék

Ian Pole

Az utolsó döntés.....10

Jávorszki András

Nemesis 29

Allie P. Dale

Svalbard.....52

Petya

Víz..... 78

R. Harbinger

Sikoly 92

JohhnySilver

Senki sem ígérte..... 121

Carun

**Univerzum Kapitány és
az elszabadult GIZMO-19 ..... 134**

R. Harbinger

A jég szabadsága 139

Kereder Márk

Ted Bukovszky egy Napja 169

Ian Pole

Az utolsó döntés

Anyám húslevesének az íze jár az eszemben napok óta. Még most is, mikor a Hk-416 gépkarabély optikáján keresztül Manfield őrmestert nézem, ahogy szakasza élén a hordába verődött fertőzöttek felé halad. A lassan lemenő nap hosszúra nyújtja a katonák árnyékát a fák között. A fertőzöttek felől folyamatos csilingelés hallatszik, mintha manók vernének egy kicsi üllőt kalapácsokkal. Megtörlöm az orromat, és az ujjaimra nézek. Egy elkent vércsepp húzódik a gyűrűmön. Az utóbbi napokban az ínyem is szokott vérezni. A szar kaja miatt skorbutot fogok kapni. Az egyenruhámba törlöm a tenyerem, és tovább várok.

Sosem voltam pedig nagy leveses, de az utóbbi időben folyamatosan érzem az orromban a szagát, a számban az ízét. Lehet, hogy kezd beütni a három hónapos konzerv diéta. Lenne persze más is, de konzerven kívül mást nem merek megenni itt az árnyékszónában, és a katonáknak sem engedem, hogy mást egyenek. Csak ami légmenetesen el van zárva, és amit én bontok fel, az a tuti. Az biztosan nem fertőzött semmivel. A konzervek között is van persze leves, még ha persze nem is olyan. Majd keresek már egyet, mert ez a vágyakozás egyre jobban elvonja a figyelmemet a fontos dolgokról.

Manfield beérte a hordától lemaradó egyedeket a tisztáson, és a fák közül kilépve gyorsan kettőt is lecsapott a gyalogsági ásójával. A harmadik felé fordul, de nem támad rá azonnal, csak nézi félre hajtott fejjel az őrmestert. Mire felfogná, ki áll előtte, az ásó éle már ketté is szelte a homlokát. Ez az előnye, ha az ember érintetlen. A „monkik”, azaz a fertőzöttek elsőre nem tudják eldönteni, melyik csapatban is fociznak. A hármaskorba bajonetteket és ásókat használva jó két tucattal végez, mire azok rádöbbennek, hogy emberek vannak közöttük. Szaggatott, artikulálatlan ordítás hangzik fel több száz torokból, és a monkik támadásba lendülnek. Pusztá kézzel fákat, bokrokat szaggatnak meg esztelen dühükben, ahogy a hátráló

katonák felé rohannak. Huhognak és rikoltoznak, mint egy pávián-horda, miközben előre görnyedve vágatnak, néha kézzel is rásegítve a mozgásra. Teljesen olyan, mintha felhergelt főemlősök rohamoznának egy National Geographic műsorban.

Ahogy kiérnek a tisztásra, a teljes második századnak tüzet vezénylek. Felugatnak a fegyverek, és a monnik rángatózva buknak fel. Szívósak persze, némelyik még szitává löve is felpattan, hogy valakire rávethesse magát. Amíg van levegő a tüdejében, ordít, és míg az agya utasítást tud küldeni az izmainak, ölni, pusztítani fog. Épp ezért én, ha csak lehet, fejbe lövöm őket. Az embereim is így próbálják már rutinból. Lőszertakarékosság és hatékonyság. Az elől rohanó, halványzöld testpáncélos fertőzött fejét hollószárnyas kevlar sisak védi, akár csak az enyémet. Így őt archa lövöm. Azonnal felbukik. Ő is valkűr volt. Hadnagyi rangjelzés. A feje is ismerős volt, míg szét nem loccsant. Még látok néhány valkürt a hordában a hármass század állományjelzőjével. Nekik nem volt szerencsájük, ők nem váltak érintetlenné. A többi monki más fegyvernembéli katona, meg néhány civil. Egenruha alapján főként helyi milicisták, meg reguláris könnyűpáncélosok. A fegyverropogás hamar szórványos lövöldözéssé enyhül, majd megszűnik. A maradék dühöngőt, meg a földön fetrengőket bajonettel, baltával verik agyon, már lőszertakarékosságból is, meg hogy kiengedjék a fiúk kicsit a gőzt. Manfield őrmester gyalogsági ásóval hörögve csapkodja az egyik tetemet. Alkarja vérzik, mert megharapta valamelyik monki. Neki már ez sem árthat, ő nem fertőződhet meg. Mikor rászólok, még vicsorogva rászóz párat a formátlan húshalommá püfölt szerencsétlenre, de összeszedi magát, és próbál lenyugodni. Megviselte őket ez a három hónap. Mindent és mindenkit elvesztettünk. Saját megfertőződött bajtársainkat és civileket kellett ölnünk. Erősen küzdeni kell, hogy emberek tudjunk maradni.

– Ezredes! – kiáltja reszelős hangon Kent tizedes, és integet is. Átlépek a tetemek között, melyeket átnéznek a katonák. Főleg az egyenruhás hullákat, akiknél lehet tartalék lőszer, vagy oldalfegyver. Kent egy bokor mögül húz ki egy nagytestű kutyát. Talán bernáthe-gyi. Kórosan sovány, csapzott szőrű tetem, oldalát verte át vagy két

skuló. A nyakában lógó hosszú lánc végén több vaspecék. Ezek verődtek össze csilingelő zajjal, ahogy menekült a monnik elől. Lehet, ezzel volt kikötve, csak kicibálta éhségében a cövekeket. Lehet. De három vaspecék? Megdörzsöltem az államot. Inkább valaki a nyakába kötötte a szerencsétlen jószágnak ezt a rögtönzött kolompot, hogy a tábor közelébe csalja vele a hordát.

Ez a gondolat feldühít. Megint kezdődik! Rohadjál meg, Grey! Nem tudom megérteni, és sose nem is fogom, hogy miért árulta el a saját fajtáját. Mit remélhet valaki az árulásnak ezen a szintjén? Milyen ideológia, vagy haszon reménye indokolhatja? Persze valószínűbb, hogy ez is a polipfejű genyók egyik trükkje, amivel eltorzítják az elmét, és befolyásolják a gondolkodást, de jobban esett árulóként gondolni rá. Eleredt az eső. Balsejtelem gyötör, így a figyelőket hátra hagyva gyorsan visszaindulok a második századdal az elosztóbázisra, mely már három hónapja otthonunk. Sokkal több időnek tűnik nekem. Egy örökkévalóságnak.

Kilenc hónapja érkeztek meg. Harminchat, egyenként két és fél mérföld átmérőjű, gennyzöld fénnel ragyogó tojás. Egyszer csak megjelentek a semmiből Föld körül. Valahol félúton a Hold és a Föld között elnyújtott, laza csatárláncban várakoztak, és nem csináltak álló hónapig semmit. Láttuk őket nappal és éjjel. Ott függtek az égen. A végére már egészen megszokták a látványt a népek. A világ nemzetei sosem látott összefogásban fegyverkeztek fel, és készültek az invázióra, miközben a fejések, meg az okosok ezerféleképpen próbáltak kommunikálni a tojásokkal. Sikertelenül. Aztán az érkezésüket követő huszonnyolcadik napon szorosabbra húzták a gyűrűt, és beindultak. Százkilencvenhat perc. Ennyi kellett nekik, hogy lesöpörjék a teljes haditechnikánkat a földről, a vízről és a levegőből. Közel se jöttek, orbitális pályáról csinálták. Mindegyik tojás úgy villogott több mint három órán át, mint egy rohadtt diszkógömb. Koherens fény sugarak vertek telibe minden tankot, repülőt, hadihajót, rakétasilót, és változtattak mindent azonnal izzó, szemcsés fémsalakká.

Aztán két órányi nyugi jött, míg kijelölték a másodlagos célpontokat. Ezt az időt az emberek jobbra pánikkal töltötték. Aztán újabb

három órányi fényshow következett, és sorra kerültek a katonai bázisok, átjátszó állomások, a műholdak, olajfinomítók, az erőművek, hadiipari létesítmények és sok más üzem, eszköz, ami létfontosságú a hadseregek számára. Egyedül néhány tengeralattjáró úszta meg, meg pár bázis, ami nagyon mélyen volt a sziklák alatt. Ezek után a böszme tojások leszálltak, és kiokádták méhükből a katonai gépezeteiket. Voltak háztömbnyi méretű, antigravitációs hajtóművel szerelt tankok, amik úgy néztek ki, mint fejre állított, régi vasalók. Két lábon sétáló, kisebb-nagyobb lépegetőgépek a zsiráf nagyságútól a víztorony nagyságúig. Az égen hatvan láb átmérőjű, serpenyő formájú repülő alkalmatosságok cirkáltak kéken izzó nyél hajtóművel. Mindegyiken voltak fegyverek. Némelyik egész hagyományosnak tűnt, mint egy ágyú vagy egy gépfegyvercső. Mások, mint egy fém foglalatba dugott kaktusz, vagy alagútból kiálló sín pár. De persze nem kisvonaat dübörgött ki rajta. És mindegyik harci gépet ugyanolyan halványzölden derengő aura vette körbe, mint a tojásokat. Erőterek. Nem lehetett átlőni rajtuk se rakétavetővel, se szilárd magvas lövedékekkel. Pedig próbálkoztunk mindennel. Az idegenek szisztematikusan felszámoltak minden ellenállást, amerre csak jártak. Civileket nem is nagyon bántottak, persze a járulékos veszteséggel nem számolva. A katonákat, fegyveres ellenállókat gyűjtötték be a böszme vasalókkal, vagy változtatták őket pár maréknyi vörös porrá.

Nem volt áram, nem volt kommunikáció. Csak pánik, meg fejtelenség. Sosem gondoltam volna, hogy az emberek így ki vannak szolgáltatva a maguk kreálta tárgyakkal. De aztán nagy meglepetésre megszólaltak az áram nélkül maradt rádiók, televíziók. Feltöltődtek, és maguktól bekapcsoltak a mobiltelefonok, tabletek. Életre keltek a nagyvárosokban a kivetítők. Egy hang szólalt meg minden eszközön a világ összes nyelvén akcentus nélküli, tökéletes kiejtéssel. Kellemes, megnyugtató férfihang volt, mint egy hírolvasónak dukál. Közölte velünk, hogy a hadseregeket elpusztították, és el vagyunk foglalva a Drondah enklává nevében. Nem kívánnak megsemmisíteni minket, élhetünk, dolgozhatunk az enklává fennhatósága alatt az ő útmutatásaik alapján. Az útmutatások és az irányelvek átadását az enklává helyi kormányzója fogja elvégezni egy szertartás keretében.

Ehhez adtak egy helyszínt, ahová várták a Föld három kijelölt vezetőjét, akik átveszik ezeket. Míg a népek tépelődtek, hogy mi legyen, meg, hogy kik legyenek egyáltalán az ominózus vezetők, egy Ozdojev nevű orosz tábornok odament két aktatáskás, öltönyös szárnysegédjével a megadott tojásváros előtt várakozó hatalmas vasalótankhoz, és találkozott az idegen kormányzóval. Ezt a történelmi pillanatot kéretlenül sugározta az összes kivetítő, mobiltelefon, tévéképernyő. A három aktatáskás faszi beszállt a háztömbnyi tankba, majd két lépegető gépcsirkével a nyomukban belebegtek a hegymagas tojásvárosba. Megnyugtató zene szólt, a kellemes hírmondó hang narrálta az eseményeket.

Pár perc múlva vakító, fehér lobbanással roskadt össze a tojás, és mikor sercegeve megszűnt az erőtér, forró léglöket vágatott ki belőle gyorsan táguló gyűrűben, majd az adás hirtelen megszűnt. Nem aprózták el a ruszlik. Atomkoffereket használtak. Na az idegenek erre nekiálltak pezsegni. Még több tank, gépcsirke meg repülő biz-baz rajzott ki, és a tojásvárosok ötven mérföldes környezetében mindenkiket kiirtottak, vagy begyűjtöttek. Így hozva létre az elnéptelenedett árnyékszónákat. Seregük ezután szisztematikusan megsemmisítette a másodlagos katonai célpontokat is, és felszámolta a fegyveres ellenállási góccokat. A kellemes hírmondó hang újra és újra elmagyarázta, hogy el vagyunk foglalva, nincs már haderőnk, teljesen értelmetlen az ellenállás, csak az egyéni létünket kockáztatjuk. Az idegenek nem értették, miért nem fogjuk fel, és fogadjuk el, hogy legyőztünk. Nem volt számukra logikus cselekedet.

Akármivel is működtették a reklám-kijelzőket, televíziókat, rádiókat, persze azonnal elvették belőlük a naftát a sugárzások végén. Viszont a telefonok, egyéb kütyük aksija feltöltődött, és bekapcsolva maradt. Valakik meghekkelték az idegenek sugárzási sávját, mert a beszédek után rövid videóbejátszás vált láthatóvá a kijelzőkön. Feltehetőleg mobiltelefonnal készített felvétel, mert a kép életlen volt, és erősen remegett. Egy tizenöt láb magas lépegető csirke állt egy sikátorban Palesztinában. Előtte olvadt salakká lőtt terepjárók lángoltak, és több maréknyi vörös hamut kavart fel a szél. Már csak pár asszony és gyerek menekült az utcán, férfi egy szál se. A halványzöld erőtér

aurájával övezett fémcsirke teteje kinyílt, és egy fej bukkant ki belőle, hogy körbenézzen. A legtöbbször ekkor látta meg először, hogy is néznek ki ezek. Legalábbis ez a fajtájuk. Hosszú, ráncos nyakon kelek, lapos fej billegett, melyen sárgás árnyalatú, száraz bőr lötyögött. Ajkak és fogak nélküli, kávészínű száj, szeme keskeny rés csupán. Pont úgy nézett ki, mintha egy öreg kínai faszi és egy ékszerteremtő nászából fogant zabigerek. Már elnézést az öreg kínai fasztól.

Az egyik tizenkét éves forma fiú felkapott egy szögletes követ, és a lépegető-tanknak dobta. Palesztinában hagyománya van ennek a sportnak. A jó öklömmel kődarab szép ívben repült, majd vígan átszágulva az erőtéren homlokra verte a teknőspófát, akinek félre nyaklott a feje, és visszaesett a kibúvónyílásba.

Az erőterek, mint kiderült, csak a fegyverekből kilótt, nagy sebességű lövedékek, rakéták ellen védtek. A lassabb dolgokat átgépezték. Ilyen lassabb dolog például az utcakő, vagy a bombával megrakott öngyilkos merénylet. Három nap alatt több száz lépegető csirke pusztult el és néhány tucat gígsz tank.

Videók kerültek fel arról, hogyan is néz ki az ellenség, miután kirángatták a gépekből. A teknősféjűek a lépegető csirkékbe voltak drótozva, mindenféle biomechanikai megoldásokkal. Nem igazán lehetett eldönteni, hol kezdődik a lény, és hol ér véget a gép, de mókásan tátogtak, mikor agyonverték őket.

Volt egy videó Lengyelországból, amin az volt látható, hogy egy lakótömbbe rejtettek el temérdek robbanószert. Mikor az egyik tankgígsz az épület mellé ért, rárobbantották az egészet. A vasbeton tömbök súlya az utcához szegezte a gépszörnyet addig, míg több száz ember lerohanta, és az erőter mögött a burkolatára felpakolt sok zsáknyi C4-et. Robbantottak bele egy jó kis kaput, amin át kicibálták a legénységet. A beledrótozott teknősféjű kívül itt már volt pár nyúlánk, polipféjű fickó is fehér kezeslábasban. Az egyik még élt, mikor előhozták, és pár tucat bepöccent polák eljátszódott vele. Látványosan nem bírta a fájdalmat, úgyhogy elég szar napja volt, azt hiszem.

Az ellenségnek három nap után elege lett. Hiába öltek meg milliókat, azt, hogy nekik is vannak veszteségeik, úgy látszik, nehezen

dolgozták fel. A gépek visszavonultak védekező pozícióba a tojásvárosaik elé, és elengedték a több tízezer addig begyűjtött katonát, meg néhány civilt. Ezután a tojásvárosok erőiterei kitágultak, hogy a gépeiket is védjék. Színük méregzöldre váltott olyan erős sugárzással, hogy egy óra alatt kicsináltak bárkit, aki átlépte a határaikat. Már ha nem végeztek velük azonnal a harci gépek.

Összesen csaknem kétszázezer ember jutott vissza az egységéhez, vagy a szeretteihez. Ezt a földön mindenütt afféle diplomáciai gesztusnak értékelték az idegenek részéről. Ünnepezték is, egészen addig a pillanatig, amíg el nem kezdődtek a megbetegedések. Valami idegrendszeri támadó vírussal verték tele az elengedett embereket. Terjedt kilégzéssel a levegőben, meg cseppfertőzéssel, nyállal és vérrrel, amiben nem volt hiány tekintve a lefolyását. Először kicsi láz, meg hajszálerek megpattannak itt-ott. Érzékelési zavarok, paranoid tévképzetek, neurózis, dührohamok és az agy rohamos leépülése. Aki megkapja, negyvennyolc óra lappangási szakasz után három-négy nap alatt megy le teljesen ösztönként szintig, és ekkor már minden testnyílásán vérzik, mint egy defektes öntözőkanna. Megtámad mindenkit, csak ölni, pusztítani akar. Harap, tép, gyilkol, zabál és közben persze végig fertőz.

Egy hét alatt több millió fertőzött lett, ami főleg a maradék katonai állomány közül került ki, de a civilek között is szélesebben terjedt a kór. Egy Freiher nevű német tábornok találta ki a Zrínyi műveletet. Ez a Zrínyi valami közép-európai hadúr volt, aki halálra ítélt emberei maroknyi csapatával kiment a százszoros túlerőben lévő ellenségre az égő várból, hogy haláluk előtt az ellenből is magukkal vigyenek párat. Nos, aki megkapta a kórt, láthatta, mi vár rá, míg volt tudata felfogni. Erre volt körülbelül két napjuk, mert utána a paranoid tévképzetek és dührohamok miatt már kezelhetetlenné váltak. Viszont ebben az állapotban még a parancsoknak, utasításoknak meglepően jól engedelmeskedtek, hiába hülyültek rohamosan. Kézifegyverekkel és robbanószerekkel fegyverezve indultak meg hullámokban a tojásvárosok ellen a Valkűr századok nyomában, akik csatába vezették a halálra ítélt hősöket.

Dicső katonáink hősies, önfeláldozó akciója, kik a végső, legnagyobb ajándékot helyezték el az emberiség megmentésének szent oltárán.

Jól hangzik, de jobbára az önkéntesek már majdnem tudatuk utolsó morzsáit is elvesztették addigra, mire odaértek. Csak mentek vicsorogva a vég nélkül ismételt, beléjük sulykolt parancsszavakat mondó, látványos, ezáltal könnyen azonosítható, szárnyas sisakot viselő felvezetők mögött, hogy a tojásvárosokra, és az előttük felsorakozott gépekre vessék magukat. Nem győzni akartak, csak pusztulni és pusztítani. Okoztak ugyan némi veszteséget is haláluk előtt, de legnagyobb fegyvertényük az volt, hogy legalább már nem fertőztek tovább.

A Valkűr századok pedig visszatértek az elosztóállomásokra az új anyagért, ami jött bőven. A harmadik hullámban már néhány szárnyas sisakos katona is menetelt a sorokban, a negyedikben pedig már csaknem az összes benne volt. Több transzport ezután már nem indult, mert nem volt, aki begyűjtse, és nem volt, aki vezesse őket. A Valkűrök mind a halálra készültek fel, ami be is következett, mert vagy megfertőződtek, vagy szétépték őket a fertőzöttek. De néhány tucatnyian valamiért életben maradtunk. Nem értettük, hogyan és miért, de megerősítettük az elosztóbázist, és annak maradék egészségügyi személyzetével tartjuk az erődöt a kószáló monki hordák között immár három hónapja.

Akkor még működtek a generátorról üzemeltetett CB rádiók. Nekünk egy ezeréves Collinst vakartak elő valahonnan. Jelenttem azt a nem várt eseményt, hogy életben maradtunk. Azt a választ kaptam, hogy ez igen pompás hír, mert az eddig begyűjtött információk alapján úgy néz ki, megnyertük a genetikai ötösloottót. A mi szervezetünk ellenálló a vírussal szemben. Akad néhány ilyen, ők az érintetlenek. Ezer emberből ha egy. Haladéktalanul küldjek hátra ilyen embereket vizsgálat céljából a központi bázishoz. Ők lesznek a megoldás kulcsai az ellenanyag kifejlesztéséhez. Illetve tájékoztattak, hogy van egy másik bázis is tőlünk alig tizenhét mérföldre keletre, valami Grey százados parancsnoksága alatt. Egy kutatóállomás. Onnan is mennek be katonák, és visznek egyedekeket, meg mintákat. Mert ott

meg úgynevezett secundereket találtak a fertőzöttek között. Ezeknél az a különlegesség, hogy valamivel hosszabb a lappangási idő, ezért rendkívül veszélyesek. Greyel már nem tudtam felvenni a kapcsolatot, mert a rádiókat zavarni kezdték, és érthetetlen, statikus zörejek torzítottak sistergéssé mindent.

Ekkor hét jól felfegyverzett embert küldtem vissza a hátszázági bázisra az utolsó üzemképes terepjárónkkal. Sosem hallottam többé felőlük. Pár héttel később öt emberemet Grey századoshoz küldtem egy ipari walkie-talkie-val, meg egy napkollektoros, analóg átjátszóval, hátha az működni fog, és végre felvehetjük egymással a kapcsolatot.

A katonáim felderítőcsoportokban járőröztek a bázis környékén. A régi erdészháznál megtalálták egy civil csoport táborát. Illetve ami maradt belőle. Egy ikerpárt kivéve mind halottak voltak. A jelek alapján egymást tépték szét, vagy baltával verték agyon őket. A négyéves ikreket a házba zárta valaki. Lehet, az a valaki, aki utolsó fertőzött túlélőként az ajtóban üldögélt vérmázas arccal, körülötte hullahal-mok. Üresre kaparta a saját szemgödreit, bal kezét baltával levágva, a jobbat meg addig csapkodta az erdészház terméskő alapjához, míg szilánkosra nem törte az alkarját. Stanislav tizedes kegyelemből fejbe lőtte. Kathy, az ikerpár lány tagja rámutatott az emberi roncsra, mikor kihozták a házból, és úgy szólította, hogy apu. Timmy, a fiú nem beszélt. Azóta sem beszél. A bázison karanténba kerültek, és ők is érintetlennek bizonyultak, mint mi. Nem kapták el a fertőzést. Ők lettek a tábor kabalái.

Aztán jöttek mások is. Főleg civilek, meg velük három katona a harmincegyes könnyűpáncélosoktól. Ők is karanténba kerültek Taylor doki fennhatósága alá. Az óvatosság azonban hiábavalónak bizonyult, mert a fertőzés a kilenc nap biztonsági karantén lejárta után egy-két nappal jött ki rajtuk. Utasításomra Manfield a szakaszával az erdőbe vitte őket, és végzett velük. Ők voltak tehát a secunderek. A hosszabb lappangási idő, ebben rejlett az átkuk. Késérő tapasztalat volt, mert ráment szinte az összes egészségügyis. Mind elkapták. Csak Taylor doki, meg egy asszisztensnő úszta meg. Mert mind a ketten folyton vegyvédelmi ruhát és gázálarcot viseltek.

De éjjel-nappal ám! Csak az egyik műtő mellett kialakított, hermetikusan lezárt, csíramentes szobában vették le magukról a cuccot, ahová csak ők mentek be. A többieket kénytelen voltam agyonlőni. Mindet. Az ápolónő zokogott az üvegfal mögött, a doki meg merev részegre itta magát. Én pedig nem tehettem mást, hanem elvégeztem a feladatot, és nekem nem volt, kit hibáztatnom.

Ezek után már nem fogadtuk be az embereket. A secunderek bizonytalansági tényezője miatt. Akik jöttek, kaptak némi ellátmányt, beszéltünk velük, majd tovább küldtük őket. Nem jött hír a központtól sem, és Grey százados bázisáról sem. A walkie-talkie is néma maradt, hiába próbálkoztam vele többször is.

Ibramot két nappal az egészségügyisek elvesztése után találtuk meg. Egyike volt annak az ötnek, akit Greyhez küldtem a walkie-talkie-val. Félig meztelenül, átlótt csípővel és tüdővel kúszott a tábor felé az avarban. Már haldoklott, és félrebeszél a sebláztól, de még élt. Pár percig. Az idő alatt azt ismételgette, hogy Grey százados az ellenség, és hogy ott mindenki fertőzötté változik.

– Bezárt minket! Mint a patkányokat! Azt hiszi, mi vagyunk az ellenség! A százados megőrült, ezredes úr! A polipok irányítják! Az egyiket egy pillanatra láttam egy üvegfal mögött! Kísérletezni akartak rajtunk! Manipuláltak minket! Az agyunkra hatnak, hogy elhiggyük a hazugságaikat! Aztán elkezdtek átváltozni! Láttam, ahogy átváltoznak! Eljönnek értünk! Hallottam! – hörögte még a zubbonyomba kapaszkodva, majd görcsös rángások közt kimúlt. Tény, hogy több tűszúrás nyoma volt mindkét karján, bal csuklóján egy fél bilincs. Kórházi hálóing volt rajta az idegen katonai zubbony alatt. Ez a zubbony világosabb színű volt, mint a miénk. A harmincegyes könnyűpáncélosok csapatjelvénye volt rajta.

Másnap egy népesebb család jött. A központ melletti menekülttáborból jöttek el, mert a központ nem létezik már. Állítólag valami katonák jöttek egy könnyűpáncélossal egy kisebb bázisról. Megfertőzték az embereket. A kötelező karantén után is fertőztek. Megint a secunderek. A központot így felszámolták, a túlélő katonák más bázisra mentek, a menekülttábor civiljei pedig szétrajzottak.

Ez az infó azért kicsit szíven ütött. Grey tábora ígért secundereket a központnak. Akkor még nem értettem, vagy csak nem akartam megérteni. Aznap este viszont eltűnt az egyik járőrpárosom. Nem jelentkeztek be, és nem is tértek vissza. Kimentem két szakasszal, és egész éjjel kerestük őket. Végül Kent tizedes talált nyomot. A járőrútvonal mellett le volt taposva a fű lavór nagyságú foltban, ami tenyérnyi, bőrszövedő felszínű vértócsával volt szennyezve.

– Itt kapták el őket – suttogta Kent reszelős hangon, majd egy csapást mutatott, ami kelet felé húzódott. – Erre vitték őket. Az egyik még élt, mert ellenállt, itt teperték a földre. A másikat pedig cipelték. Ő valószínűleg már halott volt. – Kent a tenyere élével óvatosan meghajtotta a fűszálakat, hogy lássam az érme nagyságú, lecseppent, nyúlós vérfoltokat, melyek lassan ritkultak, majd húsz méter után megszűntek. Nem a monnik voltak. Akkor a fű százméteres körzetben lett volna vérral és maradványokkal borítva. A monnik nem ejtenek foglyokat. És nem vitték volna el a járőr felszerelését sem. A polipfejűek akciója lenne? Nem. Kent mást is talált. Húsz méterre, félkörben a rajtaütés helyétől. Rézhüvelyeket. Gépkarabélylőszer-hüvelyek kincstári fenékbeütéssel. Csapdát állítottak, leszedték őket, majd elvitték mindkettőt.

Dühömben ordítani tudtam volna. Ibram megmondta, hogy eljönnek értünk! Mi végre? Miért? Miért fordulnak ellenünk? Nem akartam elhinni. Nem láttam értelmét. Aztán leesett. Mert mi nem változunk át. Érintetlenek vagyunk. És tudni akarják, hogy miért. Nem tudom, hogy a polipfejűek hogy manipulálhatták Grey századost és a katonáit, de megtették. Utasításba adtam, hogy ezentúl csak teljes szakaszok járőrözhetnek.

Megtettem a szükséges intézkedéseket a védekezésre is, és ettől kicsit megnyugodtam. Viszont továbbra is motoszkált bennem egy gondolat, mint egy visszatérő viszketés. Honnan tudták a járőr útvonalunkat, meg az időpontokat, ami ehhez a rajtaütéshez kellett?

Esténként bejártam az egész bázist, kerestem a jeleket. A legénységi szállásokat, a vizesblokkokat, a raktárakat. Mindent. Nem találtam semmi gyanúsat sehol, és az embereimben is maximálisan megbízhattam. Hirtelen szöveget ütött a fejembe egy gondolat. Egyetlen

helyen nem jártam még. Sem én, sem az embereim, mert az ápolónő és a doki szigorúan megtiltották, hogy beszennyezzük a helyet. Alapos fertőtlenítés után beosontam az elkülönített egészségügyi részre, és alaposan körbenéztem. A doki a laborban volt, és a monitorokon vetett össze valami adatokat. Az üvegfalnak háttal ült, de láttam, hogy időről időre laposüvegéből kortyol. A butélia tartalma már fogyóban volt, mert minden korttyal szinte a nyakát szegte, úgy hátra hajtotta a fejét. Aztán egy szekrény árnyékába húzódtam a folyosón, mert a nővér gázálcban vérmintákat vitt át egyik helyiségből a másikba. Benéztem a szobába, ahonnan kijött. A két gyerek feküdt fehér lepedős, kórházi ágyon. Kathy egy macit ölelve mesélt Jancsiról és Juliskáról pityergő öccsének.

Távozni készültem, mikor valami megütötte a fületem. Női hang. Beszél valakihez. A hátsó műtő mögött lévő elszeparált részhez osontam, és óvatosan kinyitottam a légzsilip ajtaját, ami halk szisszenéssel tárult ki a nyomáskülönbség miatt. A nővér nem hallotta meg, mert beszélt. Háttal állt, a gázálc a homlokára volt tolva, dióbarna haja csurkába fogva egy postásgumival. A vegyvédelmi ruhát hámoztatta le magáról ügyetlen mozdulatokkal bal kézzel, mert a jobb kezében kisméretű walkie-talkie-t tartott, amiből fülhallgató kígyózott a jobb fülébe.

– Problémás lesz. Nem tudom, hogy fogom átadni őket. Már nem bíznak meg bennem. Különösen a kislány. Félnék. – Kellemesen mély, karcos hangja volt. Megnyugtató és figyelemfelkeltő egyszerre. Mint egy hírolvasónak. Elégedetten felsóhajtott, ahogy a kezeslábast végre sikerült letaposnia magáról. Alatta csak egy francia bugyit, meg melltartót viselt. Nagyon csinos alakja volt.

– Nem. A doki használhatatlan. Vele nem mennek semmire. Nem gondolnám, hogy érdemes lenne bevonni. Gyakorlatilag folyamatosan részeg. Nem. Az nem hatna rá. Nem, ezt már megbeszéltük! Ha sikerül átadnom a gyerekeket, én maradok. Már megmondtam! Én a végéig itt akarok maradni, Grey! Már nem lehet sok hátra.

Grey! Úgy meglepődtem, hogy ösztönszerűen hátra léptem, és meglöktem a defibrillátort, aminek a kereke nyikkant egyet a laminált padlón.

Úgy perdült meg, mint akit darázs csípett meg. Én is előre lendültem, de egy pillanatra megtorpantam. A csinos nővérnek, ahogy ijedten felém fordult, szinte nem volt arca. Fekélyekkel és vért szivárgó sebekkel borított puffadt húsból villantak rám döbbenően a kék szemei. Lehet, megleptem, de a pillanatnyi ütemvesztésemet azonnal kihasználta.

– Erik itt van! – visította a walkie-talkie-ba, majd nagy erővel a vasszekrénynek csapta a kis készüléket, amitől az szinte felrobbant. Rávettem magam, és a földre sodortam egy műtői tálcával együtt. Meglepően erősnek bizonyult. Könyökével csapott az arcomba, mikor le akartam fogni, majd végigkarmolt az arcomon. Másik keze oldalt tapogatózott, ahová a szikék és az injekciós fecskendők estek. Ekkor már én is ordítottam, meg ő is.

Előrántottam a bajonettet. Nem tudom, hányszor szúrtam meg. Több tucatszor is szerintem, mire elcsendesedett. Lihegve, véresen tápászkodtam fel mellőle, és megperdültem felemelt pengével. A gyerekek álltak mögöttem. Mind a ketten a nővér sebes, fekélyes arcát nézték, szemükben iszonyat és félelem. Feléjük léptem, és mondtam nekik, hogy már nem kell félni. Nincs semmi baj. Holott dehogynem volt! De mi mást mondhattam volna? Megsimogattam a kislány fejét.

– Jaj, apu! – sóhajtotta Kathy rám nézve, és magához húzta az öccsét. Levettem a műtőasztalról a gumilepedőt, majd letakartam vele a véres testet.

A doki, mikor kijózanodott annyira, hogy beszélhessünk, nem tudott nekem semmit mondani. Fásult tekintettel nézett rám a gázálc plexijén keresztül, és csak a vállát vonogatta. Ebben igaza volt a nőnek. Használhatatlan az ürge.

A kis walkie-talkie teljesen megsemmisült. Nem maradt műszaki katona a második század emberei között, és a negyedik maradékában sem. Én meg nem tudtam vele mihez kezdeni. De nincs ezen sok matekolni való. A gyerekeket akarták, miután velünk nem boldogultak. A kísérleteikhez, hogy miért nem fertőzödünk meg. Nos, nem fogják őket sem megkapni. Védelemre rendezkedtünk be, és vártunk. Nem történt semmi, így újra járőrözni kezdtünk. Szerencsére, mert

pár hét nyugi után jött ez, hogy a monnik hordában kószálnak a tábor körül. Most meg ez a kolompos csalikutya. Rossz érzés kínoz, ezért mikor visszaérünk a bázishoz, rendesen megkönnyebbülök, hogy minden a helyén van. Az őrtornyokban katonák állnak a géppuskák mögött, a megerősített falakon is járőröznek a szemerkélő esőben.

– Valami rendkívüli esemény? – kérdezem a főkapuban Vidal őrmestert, a négyes vezetőjét. Hadnaggyá akartam kinevezni, de ez a kilátástalan helyzet rosszat tesz neki. Fásult lett és lassú.

– Nem. Semmi – mondja vontatottan végül. De kisvártatva oldalra mutat a keleti kapura. – Pár civil érkezett menedéket kérni.

– Mondtam, hogy nem fogadunk senkit!

– Tudom. Csak kikérdezés, és némi ellátmánnyal tovább engedés. Tudom – bólogat Vidal az orrát törölgetve. – A doki rendezi ezt Stanislav tizedessel. Most vittek nekik ki ellátmányt egy kis kézikocsin a konténerbe.

Napirendre is térhetnék a dolog felett, de magam mellé intem Manfieldet, és a konténer felé indulok. Jobb, ha ellenőrzöm. Mostanában érthető okokból gyanakvó vagyok. Majd minden héten jönnek civilek bebocsátást kérni. Nem újdonság. De ezek miért este jöttek? És miért pont ma este?

A két oldalán ajtóval szerelt konténer a keleti kapunál volt felállítva, mint egy zsilip. Külsősök eddig jöhettek, és nem tovább. Itt volt a beszélgetés, meg gyógyszerek, konzervek, takarók átadása. Aztán mehettek tovább. Ahová akartak.

Belépek a konténerbe az őrmesterrel a nyomomban. A generátorról üzemeltetett, lüktetve pislákoló izzó fényében három esőkabátos, gázálcáros férfit látok a fém falak között. Éppen átveszik a megrakott, kincstári, szürke, pamut takaróval letakart kézikocsit. A doki nekem háttal áll, riadtan perdül meg. Stanislav tizedes a konténer acélfala tövében hever egyre hízó vértócsában. Manfielddal egyszerre kapjuk vállba a fegyvereinket. Akárcsak a velünk szemben álló három fickó. A sötétkék esőköpenyek alól a harmincegyes könnyűpáncélosok halványzöld egyenruhája villan elő, meg a HK gépkarabélyok. A letakart kocsiról félrecsúszik a takaró. Két kis, kócos fej néz körbe riadt csodálkozással.

– Ne lőj! – ordítom Manfieldnak. Vagy a katonáknak, esetleg magamnak. Azok vezetője, egy szőke negyvenes pasi is ezt ordítja. Egy zárt acélfalú konténerben öt gépkarabély komoly hentesmunkát végezne. Nem kockáztathatom a gyerekek életét. Hogy ő miért nem lövet, azt nem tudom. Pár pillanatig méregetjük egymást a fegyverek irányzóvonalán keresztül. Ő a két emberével ellentétben, csak orrot, száját takaró maszkot visel oldalt kiálló szűrővel. Rövid, szőke haj, magas járomcsontok, századosi mandzsetta.

– Grey százados, ha nem tévedek – biccentek felé anélkül, hogy a fegyverem reddotjának piros pöttye eltávolodna a homlokáról.

– Üdvözlöm Norman ezredes! – bólint ő is. Norman... Erik Norman. Tényleg így hívnak. Rég nem hallottam már.

– Hát ez nem jött össze, Grey – mondom, és oldalt lépve intek a gyerekeknek, hogy jöjjenek felém. De azok nem mozdulnak, csak ülnek riadtan a kézikocsin egymást ölelve.

– Nem. Nem igazán így terveztem, valóban – ért egyet velem, és a kocsi elé lép, hogy kitakarja előlem a gyerekeket. Sajna hiába lőnék, keresztülmennének a testén a lövedékek, és az acélfalakon is gellert kaphatnak.

– Gyerekes terv volt a kolompoló kutyával ránk hozni a hordát. De legalább kicsaltál engem a bázisról. Túl hamar visszatértem – mondom neki, de összeráncolja a homlokát, és megrázza a fejét.

– Nem, ezt a kutyás témát nem vágom.

– Leszarom. Doki! Vigye ki mögöttem a gyerekeket!

Dr. Taylor az acélfalhoz hátrál. A gázálarcból nyüsztő hangok törnek elő. Mekkora hülye vagyok! Ő is benne van. Hogy bírhatták rá az árulásra? Mit tettek vele? Újra rászólok.

– Doki! Ha maradt magában még valami emberi, szedje össze magát! Nem tudom, hogy mi történt magával, de majd megbeszéljük. Utolsó esély. Ha nem teszi, amit mondok, magának is vége.

Taylor megrázza a fejét, sírással küszködik a panoráma gázálarcban. A gyerekek nem is próbálkoztak a visszatartásával, ők hangosan felsírtak.

– Vigye már ki őket! Nem látja, hogy félnek?! – kiáltok a dokira, embersége maradékára alapozva. Végre abbahagyta a vinnyogást, és megrázta a fejét.

– Vegye már észre! Attól félnek, hogy visszaviszem őket! Maguktól félnek! – sikoltja Taylor, és a hangja hisztérikusan elcsuklik.

– Hagyja, Leon! Nem fogja érteni. Már nem – mondta nyugodt hangon Grey a dokinak, és közben sunyin a lábával megpróbálta kifelé tolni a kocsit az ikrekkel, de nem sikerült neki, mert a kerekek elakadtak a földre esett pokrócban.

– Doki! Ezek az emberek az idegenek befolyása alatt állnak! Nem vihetik el gyerekeket kísérletezni! – próbálkozok a doki eszére hatni.

– Idegenek befolyása alatt?! – nyögi Taylor, és hol rám néz, hol Greyre, mintha teniszmeccsen lenne.

– Igen. Ibram mondta el, hogy ott voltak a bázisukon. Nem emlékszik? Ők irányítják őket! Valamiféle hipnózissal elhitetik a hazugságaikat. Fertőzöttekké lettek! Ibram látta, hogy átváltoznak! Ez az ember elrabolta, és megölte a katonáimat! Kísérletezett rajtuk!

– Két polipfejünk van üveghengerben. A Zrínyi hadművelet idején gyűjtöttük be a testeket tanulmányozásra. Mintagyűjtő és kutató bázis vagyunk. Az embereit is ezért vittem be a laborba. – húzza fel a vállát Grey szintre bocsánatkérően, majd hozzáteszi. – Annál is inkább, mert a fertőzést a maguk emberei hozták a bázisomra. Majdnem ráment minden egészségügyisem. Tudom, hogy nem hisz nekem, de maguk fertőzöttek, ezredes.

– Mi érintetlenek vagyunk! Mi nem terjesztjük a kórt! – vetem neki oda. Mintha nem tudná. Hisz ezért vannak itt. Utolsó kísérlet gyanánt Taylorhoz fordulok. Ha nem jön össze, őt is le fogom lőni.

– Doki! Emlékezzen! Ők küldték a secundereket, akik megfertőzték a maga embereit! Miattuk haltak meg! A karanténidő lejártá után változtak át!

A doki ellöki magát a faltól, és vádlón felém bök a mutató és középső ujjával egyszerre, mintha pisztolyt fogna rám.

– Nem! Azokat maguk fertőzték meg, ezredes! Maga és az emberei a secunderek! Miért nem látja?! Azok a szerencsétlenek, amikor kijöttek a karanténból, akkor kapták el! Mi már akkor sejtettük, hogy magukkal valami gáz van, így mi betartottuk a karantén szabályokat. Két nővér viszont meg akart szökni az újonnan jött katonákkal a karantén után, mert rettegetek maguktól! Így kapták el a fertőzést, a többiek meg tőlük. Maga meg lemeszárolt mindenkit!

– Nem vagyok fertőzött, sem én, sem az embereim! Már kijött volna rajtunk a kór! Hónapok óta itt vagyunk! Érintetlenek vagyunk! Doki, maga orvos! Használja az eszt! Nem tudom, hogy mi történt magával, de gondolja végig logikusan! A betegség lappangási ideje legfeljebb negyvennyolc óra! Aztán legfeljebb négy nap, és értelem nélküli szörnyeteggé változik az ember! Látott már ilyet nem kettőt, doki! Három hónapja vagyunk itt! Ez az ember megpróbálja befolyásolni, értse már meg!

– Jól van, ezredes! Legyen! – szólal meg Grey halkán és szuggesztíven. – Most akkor mind a ketten gondoljuk végig logikusan, hogy mik is a betegség tünetei! Csinálja!

Először kicsi láz, meg hajszálerek megpattannak itt-ott. Érzékelési zavarok, paranoid tévképzetek, neurózis, dührohamok és az agy rohamos leépülése. Idézem fel magamban akaratlanul is.

– Mennyi az esélye, hogy valaki érintetlen? Tízezer emberből egy, ugye? Magának mennyi embere van, Erik? Hetvenkilenc, ha jól tudom.

Nem válaszolok. Jól tudja a rohadék. Ő meg tovább folytatja.

– Az emberei inkább pusztá kézzel szeretnek ölni nem fegyverrel, ugye? Dührohamok? Folyamatos leépülés és elbutulás? Belezabálnak azokba, akiket kinyírnak? Parancsnak gondolkodás nélkül engedelmeskednek?

Lőszertakarékosságból. Már majdnem kifogytunk. Csak fásultak a körülményektől. Nem esznek mást, csak konzervet. Mert... mert megparancsoltam nekik.

– Az Érintetlenek nem fertőznek és tünetmentesek. Mint ez a két gyerek itt. Maguk tünetmentesek, ezredes?

Oldalra nézek. Manfield sziklaszilárdan markolja a karabélyát, szája széle megremeg néha a visszafojtott vérszomjtól, de nem tüzel, mert azt parancsoltam neki. Bal orrlyukából keskeny vérpatak szivárog.

– Emlékszik a feleségére, Erik?

Először meghökkenek, majd hirtelen megnyugszom. Milyen erős is ez a manipuláció! Már majdnem azt hittem, hogy... A pokolba is! Majdnem sikerült neki! Hidegen elmosolyodtam.

– Rábaszott, Grey! Sosem voltam nő!

– Emlékszik Juditra? Nem? Az asszisztensnő, akit két hete szurkált halálra, mert velem beszélt rádión. Ki akart tartani maga mellett a végsőig, de a gyerekeket is meg akarta menteni. Azon kívül is, hogy az emberiségnek égető szüksége van rájuk, megsajnálta őket.

– Ne próbáljon meg manipulálni, Grey! Nem jött össze. Az a nő a maga embere volt, és elkezdett átváltozni! Egy merő fekély volt az arca! Meg akart ölni! És, mint mondtam, sosem voltam nő!

A doki ekkor felcsuklik, és határozottan előre lép. Színpadias mozdulattal nyúl a gázálarchoz. Grey rákiált, hogy ne tegye, de Taylor lerántja magáról a maszkot. Fekélyes, sebes arc bukkan elő. A foltokban kikopott szakáll, úgy kúsza be a fejét, mint penészgyep a rothadó almát.

– Már mindegy. Elfáradtam. Ha elkapom, hát elkapom – nyögte a doki, és szemeiből patakzik a könny, majd a falhoz vágja a gázálarcot. – Judit is éjjel-nappal hordta ezt a kibaszott maszkot! Hónapokon át! Kikezdte az arcát! Maga miatt hordta! Hogy maga mellett maradjon, ezredes, az utolsó pillanatig. Még annak ellenére is, hogy maga meg az emberei szörnyeteggé változtak! Maga meg a szétrohadó félben lévő agyával előbb elfeledte, majd megölte őt!

– Sosem voltam nő! – ordítom, és hajsza! híján tüzet nyitok az alkoholista nyomorultra. Rohadt manipuláció!

Grey leengedi a fegyvert, és szó nélkül a bal kezemre mutat. Oda nézek. Az arany karikagyűrűmre odaszáradt az orrom vére, amit rosszul töröltem le.

– Amíg bele tud kapaszkodni a józan értelmébe utolsó szikrájába, Erik, gondolja végig, mikor veszít többet az emberiség, ha magának van igaza, vagy ha nekem?

A két gyerekre nézek, és azok vegytiszta rettegéssel néznek vissza rám. A kislány szája széle reszket. Egy lélegzetvételnyi haladékgig még Greyre fogom a fegyvert, majd rekedt sóhajjal kifújom a levegőt, és a konténer falához támasztom a karabélyomat.

– Manfield őrmester! – kiáltok fel.

– Igen, uram! – jön a válasz azonnal ráspolyosan érdes hangon. Továbbra is rezzenetlenül Greyre és embereire szegezi a karabélyát.

– A teljes állománnyal haladéktalanul kivonul a délkeleti irányban lévő tojás felé, és megsemmisíti az ott lévő ellenséget. Kézifegyverek, robbanóanyagok, Raws páncéltörők. Zrínyi project! Azonnal végrehajtandó!

– Értettem! – összecsapja a sarkait, majd kifordul az ajtón. Még hallom, ahogy parancsokat ordít.

Anyám húslevesére gondolkodom folyamatosan, hogy ne tudjak másra gondolni. Az ízére, a szagára. Felidézem a hozzá használt zöldségeket, fűszereket. Hogy ne legyenek gondolataim. Így nincsenek további de-k, meg ha-k. Csak a húsleves van. Nyugodt mozdulattal előhúzom az oldalfegyveremet, majd a halántékomnak szorítva meghúzom az elsütőbillentyűt.

» A novella a Lidércfény Online-on. «

» Hozzászólások és a zsűri értékelése. «

» Vissza a tartalomjegyzékhez. «

Jávorszki András

Nemesis

Greskov őrmester az üres utcát bámulta. Sehol nem látott mozgást, és éppen ez volt a baj. Marlon egy teljes napja elment, és még nem jött vissza. Greskov tartott tőle, hogy a felderítőt ezúttal elhagyta legendás szerencséje. Vagy belefutott néhány fertőzöttbe, vagy megsérült, és most magatehetetlenül hever valahol. Kiküldhetett volna utána néhány embert, csakhogy elképzelése sem volt, pontosan merre keressék a fiút.

– Továbbmegyünk – határozta el magát, és készülődni kezdett. A falnak támasztott puskájáért nyúlt. A 45-ös kaliberű CVA Paramount engedelmesen simult a kezébe. Ellenőrizte a zsebébe dugott lőszereket is. Még hét darab maradt nála.

Megfordult, végignézett a többiekben. Egy csapat fáradt ember tolongott mögötte. Férfiak, nők és gyerekek jobb napokat látott ruhákban, széttaposott cipőkben. Némelyikük elnyúlt szájasmaszkot viselt, de akadt köztük olyan is, aki csak egy koszos sálát tekert a szája elé. Összesen huszonhárman voltak, és már legalább ugyanennyi elhullott test mutatta a csapat eddigi útját Dél-Anglia fagyos pusztáin keresztül Londonig.

– Szóval itt hagyjuk Marlont? – Hicks tizedes bal kézzel igazgatta kötött sapkáját. Terepszínű katonai zubbonyának jobb ujjja üresen libeggett.

– Nem szeretném, de így is túl sokáig vártunk. Már nyolc órával ezelőtt vissza kellett volna érnie – nézte az óráját Greskov. – Ügyes a srác. Ha nem esett baja, megtalálja a nyomainkat, és beér minket – nem magyarázott tovább. Intett az embereknek, hogy kövessék. Kisétáltak az egykori műszaki üzlet falai közül, majd a kis társaság fáradt léptekkel indult el az India Dock Road vonalán a néhány centiméteres hóban.

– Sok itt a magas épület – Hicks idegesen babrálta a pisztolyát. – Szükség lenne egy előőrsre.

– Szerintem is – biccentett Greskov. – Menj, és vidd magaddal valamelyik férfit a csapatból! Egy olyat, aki még bírja szusszal. – Bízott benne, hogy a tegnap este felbukkant fertőzöttek nem térnek vissza. Amikor rájuk támadtak, ő egyet lelőtt közülük, a többi pedig elselelt. Remélte, hogy nem elég eszesek, de főleg nem elég kitartóak ahhoz, hogy kövessék a nyomaikat.

Hicks, jobb karja nem lévén, a ballal tisztelgett. Aztán kiválasztott magának valakit a civilek közül, és előre siettek. Greskov aggódva nézett utánuk. Láta, hogy a társa alig vonszolja magát, ráadásul rekedt hangon beszél. Nem emlékezett rá, hogy korábban baj lett volna a hangjával.

Az olajzöld katonai terepjáró nyugat felé robogott. A sofőr, Thomas Bredrick odafordult a mellette ülő katonalányhoz.

– Jó irányba megyünk?

– Igen, hadnagy – biccentett Emily a szemét le nem véve az ölében tartott a laptopról. – Még körülbelül négy mérföld, és beérjük őket. Persze csak akkor, ha nem kell kerülnünk.

– A környék jó állapotban van – méregette Bredrick a kihalt utcát. – Csak az időjárással se legyen gondunk addig, amíg nem végzünk. – Az égboltot fürkészte a szélvédőn keresztül, meg az észak felől gyülekező, szürke felhőket. A sarkvidék irányából a Brit-szigetek fölé beáramló januári szél egyre viharosabbá fokozódott. – Mit mutat a szem? – kérdezte.

Emily erre lehívta a laptopjára a város felett keringő drón kamerafelvételét.

– India Dock Road – mondta. – Keleti irányba mennek. Azaz éppen szembejönnek velünk. Most érik el a Leamoth-félsziget régi toronyházait.

– Akkor húzzunk bele! – Bredrick tövig nyomta a gázpedált, mire a katonai jármű megugrott, és hetven mérföldes sebességgel száguldott tovább hófelhőt kavarva fel maga mögött.

– Ez a hely pont jó lesz. Lemegyünk ide! – Greskov az előttük ásítózó sötét aluljáró torkába mutatott. Hamarosan besötétedik, el kell rejtőzniük éjszakára. Körülnézett. A magas toronyházak néma óriásokként magasodtak az utca fölé. A szél egyre jobban dühöngött, a nap lassan eltűnt nyugaton. Fél ötre járt, egy óra múlva sötét lesz.

– El kellene mennünk legalább a Beam Park ipari területeiig – mondta Hicks reszelős hangon. A hideg levegő valósággal égette a torkát. – Ilyen tempóban soha nem jutunk ki Londonból. – Emlékeiben felderengtek a terület gyárai és raktáépületei. Az már a város keleti vége. Onnét az autópályákon haladva legfeljebb ötven mérföld – talán háromnapos út – és az egykori Dover dokkjainál vannak. Ott, ahol állítólag még állomásoznak katonai egységek. Hogy hidak híján a Temzén hogyan kelnek át a déli partra, most részletkérdés. Ha eddig eljutottak, majd megoldják valahogy azt is.

– Ma már nem – intette le Greskov. – Túl messze van, és egyre hidegebb lesz. Nemsokára havazni fog. Ha most nem bújunk el, kopogásra fagyunk. – Azt már nem tette hozzá, hogy nem érzi magát biztonságban a környező épületek miatt. Túl sok a rejtett zug, túl sok a veszélyforrás. Meg mert volna esküdni rá, hogy az imént mozgást látott az egyik emeleti ablakban, de úgy döntött, még nem szól róla. Lehet, hogy csak az árnyékok csalták meg a szemét. Akkor pedig feleslegesen izgatná vele a többieket.

Sorban lementek a csúszós betonlépcsőkön. Greskov haladt elől a puskáját lövésre készen tartva maga elé. Az egyik túlélő, egy magas, sovány férfi mellette lépdelt, a zseblámpájával világítva meg maguk előtt az utat.

Egy metróállomás peronjára jutottak. A padlót szemét és törmelék borította. A falon olvadékvíz csorgott lefelé, ami kis patakokra szakadva futott a bal kéz felé húzódó sínek irányába. A jegykiadó pénztár ablakát betörték, a fülkét kifosztották. Ahogy egyre beljebb haladtak, az utcáról beszűrődő, alkonyi fény lassan elveszett mögöttük, és a sűrűsödő sötétség mindinkább körbe folyta őket. Az elem-lámpa fényben táncra keltek az árnyak, némelyik fenyegetően magasodott fölējük, mások összezsugorodtak, és a sarkokba menekültek a lépteik elől. Az egyik beugrónál, egy acélajtó előtt, ami talán egy

szervizjárat bejárata lehetett, korom szennyezte be a falat. A földön egy rég kialudt tábortűz nyoma sötétlett, körülötte az el nem égett újságpapírok szélei fehérlettek. Néhány üres konzervdoboz is árválkodott mellettük.

Greskov úgy gondolta, jobb tudni, mi lehet az ajtó mögött. Neki-feszült hát a vállával. Az ajtó először makacsul ellenállt, de a harmadik erőteljes lökésre csikorogva kitárult. Ez könnyen ment, akarta mondani a férfi. De abban a pillanatban, ahogy visszafordult a többiek felé, egy súlyos árnyék lódult meg a háta mögött, ami a tarkójára csapott, ő pedig minden átmenet nélkül veszítette el az eszméletét.

– Kerülnünk kell – mondta Emily.

A nap már lement, rohamosan sötétedett. A Temze folyóba ömlő Roding patak partján álltak, és a fodrozódó vizet nézték.

– Mekkora? – morogta Bredrick. Fogalma sem volt róla, hogy a patak hídját korábban felrobbantották. Elkeseredve bámulta az összetekeredett, hóval belepett vasbeton maradványokat. Húszton-nányi hasznavehetetlen törmelék, ami megakadályozza őket abban, hogy most húsz méterrel odébb, a Roding túloldalán legyenek.

– Elég nagyot. Minimum fél óra, hacsak újabb akadály nem jön közbe.

– A francba! – Bredrick rácsapott a terepjáró motorháztetőjére. Szeretett volna minél előbb eltűnni innen. Egy porcikája sem kívánta, hogy sötétedés után is a városban maradjanak. Minél előbb látni akarta a saját szemével, mi a helyzet, hívni a helikoptert, ha az szükséges, aztán visszatérni a bázisra.

Váratlanul mozgást észleltek a túlparton. Az egyik épület beszakadt ajtónyílása mögül egy fiatal lány botorkált ki. Emily ráirányította a fegyverét, de az idegen nem foglalkozott velük. Kifejezéstelen tekintettel haladt előre és folyamatosan motyogott magában valamit. Mindkét kezét sűrű, sötét vér borította egészen a könyökéig. Még friss volt, bőven csepegett belőle a hóba. Bármit csinált is az előbb az ajtó mögött, valószínűleg jobb, hogy nem látták.

– Gyerünk! – fordította el a tekintetét a fertőzöttről Bredrick. – Mondd az utat!

Annabelle a házuk teraszán állt. Az alkonyi eget fürkészte. Az eső már elvonult, a nap újra kisütött. Greskov odalépett mögé, átkulcsolta a derekát és belecsókolt a nyakába. A nő egy pillanatra összererezte.

– Dan – nyafogta. – Megijesztettél.

– Nem akartam – mentegetőzött a férfi. Mélyen beszívta a nő hajának illatát, ami összekeveredett az orrában az ázott kert nehéz, édeskés földszagával. Tekintete a bíborban úszó nyugati égre vándorolt, a lenyugvó nap irányába. A vöröslő napkorong fölött, a halszálkaszerűen elmosódott felhőfoszlányokon túl már ott izzott a Nemesis zöldessárga csóvája. Az üstökös három hete tündökölt az égbolton, és amikor felbukkant, még csak az éjszakai órákban volt látható. Halvány ködpamacsként úszott a csillagok között, de minden egyes nappal nagyobb és fényesebb lett. Mostanra már késő délután is láthatóvá vált. Greskov olyannak látta, mint egy jól megtermett égi medúzát.

– Daniel – szólt megint a nő. – Igaz, hogy az az izé elér minket?

– Azt mondják.

– És nem találd ijesztőnek? – Annabelle kibontakozott az ölelésből, megfordult, a tekintete a férfiéba fúródott. – Egy kicsit sem?

– Nem. Miért lenne az? – vállat vont. – Csak egy üstökös. Akad még belőle éppen elég. – Megcsókolta a nőt. – Tudod – kérdezte aztán –, mitől ilyen a színe? A napokban olvastam róla.

– Fogalmam sincs.

– Fagyott gőzök és mindenféle gázok vannak a felszínén. Amikor a Nap közelébe ér, mindez megolvad, és emiatt csóvát húz maga után. Ha ezek nem volnának, csak közönséges meteor volna. Egy darab szikla. De így máris egy üstökös – büszkén húzta ki magát, amiért ilyen okos kiselőadást rögtönzött.

– Be fog csapódni. Ez sem ijeszt meg?

– Egyre biztosabbak benne, hogy nem jut el a felszínig, szóval ne aggódj!

Amikor nyilvánosságra hozták, hogy az újonnan felfedezett Nemesis keresztezi a Föld útját, világszerte kisebb pánik hullámmozott végig az embereken. A dolog azonban hamar alábbhagyott, amikor kiderült, az üstökös magja igen kicsi, alig haladja meg a száznegyven métert. Amikor eléri a bolygót, még a légkör felső rétegeiben darabjaira szakad és elég valahol Észak-Európa fölött, a felszínre pedig legfeljebb némi hamu jut belőle. A környéken élőket persze felkészítették a várható hang- és fényhatásokra, de a hatóságok szerint ennél komolyabb intézkedésre sehol nem lesz szükség.

Annabelle hátat fordított neki, és lesétált a teraszról a kertbe. Greskov nézte, ahogy mezítláb lépked a fűben, és úgy határozott, ő is utánamegy. A lába azonban nem mozdult, gyökeret vert a teraszon. Mintha mázsás súlyok béklyózták volna oda, ahol állt. A nő után szólt, de az nem fordult meg, csak ment tovább a váratlanul óriási méretűvé változott kertben. Közben a Nemesis maga is egyre nagyobbra nőtt a látóhatáron, a csóvája már betöltötte az egész nyugati égboltot.

– Daniel! – szólt valahonnét egy ismerős hang. Körbenézett, de nem látott senkit. – Daniel! – ismételte a hang, és ahogy Greskov ismét körbefordította a fejét, fájdalom hasított a nyakszirtjébe. Elnehezült lábaiból egyszerre kifutott az erő. Megszédült, és úgy érezte, azonnal elvágódik.

Hicks arcát pillantotta meg maga előtt a félhomályban. Rájött, hogy a nyaka valóban fáj, nem csak álom volt. A szája is feldagadt, alvadt vér ragacsos ízét érezte a nyelvén. A metróállomás mennyezetét látta a társa feje mögött, kilométernyi magasságban. Tűz fénye lobogott valahol távolabb. Abba az irányba nézett. A tüzet időnként ide-oda mozgó alakok takarták el.

– Semmi gond – mondta Hicks. – Feküdj nyugodtan! A tűz miatt ne aggódj, a többiek gyújtották.

– Mi történt? – krákokta.

– Kiszakadt a falból egy kisebb darab, amikor belökted azt az ajtót. Nem tudom, hogyan történt. Talán a beázások lazították fel

a téglákat. Mindegy. Az a lényeg, hogy jól vagy. – Elfúlt a hangja, köhögni kezdett. – Kihúztunk onnan. Nem sokat voltál eszméletlen.

– Mennyit?

– Nem tudom, vagy tíz percet. Esetleg kicsit tovább. – Megköszönte a torkát. Nehezére esett a beszéd. – Közben a többiek már szétnéztek idelent. Elleszünk itt éjszaka. Nincs senki más rajtunk kívül, csak néhány patkány. Isteni vacsora lesz belőlük.

– Hicks! – Greskov lassan ülő helyzetbe tornázta magát, a hátát a falnak támasztotta. – Hicks, jól érzed magad?

– Megvagyok.

– Komolyan kérdezem. Nem tetszel nekem.

– Csak fáradt vagyok, ennyi az egész.

– Biztos? – gyanakodva méregette a társát.

– Biztos – állt fel mellőle a tizedes. – Inkább magad miatt aggódj! Megsérültél. Jó nagy púp van a fejedben. Pihenj, lesz rá elég idő éjszaka. – Elsétált, Greskov pedig összeszűkülő szemekkel nézett utána. Nem tetszett neki a tizedes viselkedése. Nem azzal volt problémája, hogy nem alkalmazta a hivatalos megszólítást. Annak a formalitásnak mostanra semmi értelme. Tudta, hogy Hicks titkolt valamit. Csak nem lett ő is beteg?

Lehunyta a szemét. Fáradt volt még a gondolkodáshoz is. Nem a hosszú gyaloglás miatt, pedig az is kimerítette. Inkább a lelke fáradt el és az agya. Egyre kevesebb értelmét látta a vég nélküli menetelésnek. Néha már úgy tűnt neki, hogy egész életében itt kóborolt a hideg vidéken, városról városra.

Izgatott hangokat hallott a tűz irányából. Szeretett volna felkelni, és közelebb menni, hogy megmelegedjen, aztán megkérdezze, mi ez a lárma, de egyelőre túl gyengének érezte magát a járáshoz. Segítség nélkül valószínűleg azonnal elvágódott volna, ha megpróbálja. Nagy levegőt vett, előkereste a kulacsát, és ivott néhány korty vizet. Ennie is kellene valamit, mert utoljára kora hajnalban fogyasztott el egy kis adag marhahúskonzervet meg egy darabka csokoládét, de nem volt éhes.

Megérintette a zubbonya mellényzsebét. Mindig ebből a mozdulatból merített erőt, amikor már úgy érezte, minden elveszett.

Az ujjai egy fénykép sarkát tapogatták ki, Annabelle fotóját, akiről két hónapja semmit sem tudott. Még idejében fel tudta tuszkolni a nőt egy Antwerpenbe tartó repülőgépre, de utána elvesztette a nyomát. A katonai csatornak túlságosan leterheltek voltak ahhoz, hogy bárki is privát üzeneteket bonyolítson rajtuk, az egyéb távközlési eszközök jó része pedig vagy nem üzemelt már, vagy a hadsereg azokra is rátette kezét.

Az iménti hangok, amelyek ingerelték a fülét, lassan elhalkultak. Hallott még néhány pissenést és elhaló lépések csoszogását, aztán azok is megszűntek. A csend most valósággal feldübörgött a fülében. Már nem hallott mást, csak a tűz barátságos pattogását, és hirtelen rászakadt az a nyugtalanító érzés, hogy egyedül maradt. De még mielőtt igazán megijedhetett volna, ismét ott volt Hicks. Nem egyedül jött. Egy középkorú asszony is volt vele. A csapat egyik menekülője túlméretezett, sötétkék télikabátban.

– Van egy kis problémánk – mondta a tizedes.

– Mi a gond, Linda? – nézett a nőre, majd Hicks segítségével talpra állt. Örült annak, hogy eszébe jutott a nő neve. Akkor talán mégsem olyan súlyos a fejsérülése. – Ha a hely miatt aggódnak, akkor tudnia kell, hogy itt biztonságban leszünk. És ahogy megvirrad, indulunk is tovább.

– Nem a hellyel van a probléma. Találtunk valamit.

– Mit találtak? – érezte, hogy az egyensúlya még nem az igazi, de talpon tud maradni.

– Én is alig hiszem el ezt a dumát – szúrt közbe egy megjegyzést Hicks.

– Mit találtak? – ismételte meg Greskov a kérdést. Láta, hogy Linda tekintete egyszerre sugároz döbbenetet és megkönnyebbülést.

– A mi urunkat, Jézus Krisztust.

Greskov bután pislogott. Nem tudta, mit feleljen. Először fel sem fogta a szavak jelentését. Kinyitotta a száját, aztán újra becsukta. Lindáról Hicksre nézett, onnan vissza a nőre, majd a tekintete a távolba röppent, a tűz fényére.

– Mi van? – hápogta végül.

– Jól hallotta, őrmester – biccentett Linda. – Jézus itt van velünk. Ön vezetett hozzá minket, amikor azt mondta, jöjjünk le ide.

Hát persze, hogy velünk van, akarta mondani. Ha nem a vakszerencsének és a saját ügyességünknek köszönhető, hogy még élünk, akkor lehet, hogy itt az ideje hálát adni valami felsőbb hatalomnak.

– Nézze, asszonyom! – Greskov lassan kifújta a levegőt. – Fáradtak vagyunk és éhesek. Régóta úton vagyunk. Megértem, ha kissé zavarodott.

– Ő eljött hozzánk – biccentett az asszony, azzal hátat fordított neki, és már ott sem volt. Greskov döbbsen állt, aztán megint Hicksre nézett. Amaz a mutatójával megkocogtatta a halántékát, egyértelműen jelezve, mit gondol a nőről.

Elindultak Linda nyomában, aki megkerülte a tüzet, és csak ment tovább a sötét peronon. A távolban néhány fénypont pislákol. A két katona elemlámpával a kezében követte. Az asszony lesétált a peron legvégén található lépcsőn, be az alagútba, végig a sínek mentén. Jó harminc méterrel odébb a lámpafények egy elhagyatott metrószerelvénnyel üvegein csillantak meg. Ennek a tövében vibráltak az imént még a távolból látott fények. Gyertyák, amiket a túlélők a hátizsákjaikban tartottak, és minden alkalommal meggyújtottak párat, amikor megálltak valahol sötétedés után.

A csoport tagjai most a földön térdepeltek és imádkoztak. Greskov estéről estére végighallgatta a fohászaikat, és néhanapján már komolyan úgy gondolta, talán neki sem ártana csatlakozni hozzájuk, de eddig nem tudta rászánni magát. Jobban bízott önmagában, mint egy Teremtőnek nevezett, nagy szakállú öregben.

– Ott van – mutatott előre az asszony a sötétbe. Greskov odavilágított az elemlámpával, és egy kartonlapokkal letakart testet látott a szerelvénnyel tövében feküdni. Nem tudta, hogy a túlélők takarták-e be, vagy már ők is így bukkantak rá, de úgy volt vele, ez most részletkérdés. Az alagút falához simult, hogy ne zavarja az imádkozókat, elarszolt mellettük, és megállt a test fölött. Egy percre még a nyakában és a fejében lüktető fájdalmat is elfelejtette. Lehajolt, készen arra, hogy megnézzze, mire bukkantak, mire a cserzett ajkából felszálló ima monoton ritmusa váratlanul abbamaradt. Greskov látta, hogy mind őt nézik. Egy pillanatra elbizonytalanodott, aztán megacélozta magát, és felemelte a testet eltakará, vastag papírokat.

Egy holttest feküdt a földön. Ebben nem is volt semmi meglepő, elvégre halottakból akadt épp elég. De ilyet eddig még ő sem látott.

Fiatalférfi volt, harminc évesnél nem lehetett több. Farmert és valamilyen finom anyagból készült, fehér inget viselt, ami itt-ott már bekoszolódott. Kabátját, ha volt is, valaki ellophatta a cipőjével együtt. Csupasz talpán és a bokája körül ugyanis apró sebhelyek árulkodtak arról, hogy mezítláb botladozott el idáig a metrálóagútban. Greskov csak nézte a holttestet, és beletelt egy kis időbe, mire rájött, mi az, ami nem stimmel.

A férfin nem látott sebeket, sem vért, tehát vagy a hideg, vagy a fertőzés végzett vele. A bőre már kezdett elszürkülni, jelezve, hogy hamarosan oszlásnak indul, de a hideg egyelőre konzerválta a testet. Ennek ellenére a patkányok, amik most is ott neszezték az alagút sötétjében, nem kezdték ki. Ez már önmagában ellentmondott a józan észnek. A férfi haja hosszú volt, a válláig ért, és kis körszakállat viselt, olyan gondosan borotváltat, mint aki csak pár perce végzett a művelettel.

– Látod ezt? – motyogta Greskov.

– Aha – biccentett Hicks. – A haja. Se kosz, se zsír. Mint aki most jött a fodrásztól. – Elfúlt a hangja, és megint köhögni kezdett.

– Én is erre gondoltam.

A térdeplő emberek újabb imába fogtak. A test felbukkanása valamiért számukra egyet jelentett azzal, hogy a Megváltó érkezett közejük. Greskov azonban ennél jóval szkeptikusabban állt a dologhoz. A holttest neki nem volt több, mint egy újabb elhunyt, akit valószínűleg a vírusfertőzés ölt meg. Már éppen szóvá akarta ezt tenni, amikor lépéseket hallott a peron irányából. Nem telt bele két másodpercbe, és fegyvercsövekre erősített, halogénizzós lámpák vakították el őket.

– Maradjanak, ahol vannak! – szólt rájuk egy erélyes férfihang. – Szövetségi csapatok, tengerészgyalogság.

– Úgy látom, itt a felmentő sereg – morogta a tizedes fáradtan.

– Hogyan találtak ránk? – Greskov úgy meredt a semmiből felbukkanó Thomas Bredrick hadnagyra és az Emily nevű katonalány-

ra, mint két kísértetre. Nem tartotta kizártnak, hogy még mindig a földön fekszik, és akiket lát, azok csupán a fejsérülése okozta hallucinációk. De amikor kezet szorítottak, meggyőződött róla, hogy a két katona maga a tömör valóság.

– Maguk a világ legnagyobb mázlistái, tudja? Egy felderítő drón szúrta ki a csapatukat pár órája – mondta Bredrick. – Már jó ideje nincs számottevő mozgás a városban, már úgy értem, ami a menekülőket sejtető, rendezett mozgást illeti.

– Honnan jöttek? – Greskov cigarettára gyújtott.

– Doverből.

– Akkor mégis állomásoznak ott katonák – fújta ki egy megkönynyebült sóhaj kíséretében a füstöt.

– Még igen. De minket inkább az érdekelne, maguk honnan jöttek? Napok óta figyeljük Londont, de eddig nem láttuk a csapatukat.

– Északról, Coventry mellől, a Hays Garden bázisról. Két napja értük el a város északi határát.

– A Hays Gardenben már nem szolgál senki.

– Így van uram. Most már tényleg nem. A fertőzés mindenkit megölt a környéken. Négyen maradtunk. – Ránézett Hicksre. – Azaz, most már csak mi ketten. Karácsony másnapján indultunk el, huszonhat napja, ha jól számolom. Az utolsó rádióadások szerint, amiket még hallottunk, Doverben működik egy katonai bázis. Azt tűztük ki úti célnak. Egy társunk meghalt útközben. Fertőzött volt. Egy másiknak ma veszett nyoma, amikor felderítést végzett.

– Baszki – ingatta a fejét Emily. – Coventryből gyalog, ideáig?

– Majdnem. Találtunk egy teherautót útközben, de csak pár mérőföldre elegendő üzemanyag volt benne.

– Mi történt a karjával, tizedes? – nézte Bredrick Hicks zubbonyának üres ujját.

– Meglőttek. Elfertőződött – válaszolta egyszerűen. Nem volt ereje beszélni. Olyan gyengének érezte magát, mint még soha. A teste reszketett, az arcára verejtékcseppek ültek ki. A torka egyre jobban lángolt. Halványan még derengett neki a bázison történt felfordulás. A karanténba zárt, fertőzött civilek egy csoportja kitört, és az örökre támadt. Egyesek csak menekülni akartak, elmenni a táborból, haza

a családjukhoz, de többen már eszüket veszítették a betegségtől, és vadállat módjára ugrottak neki mindenkinek. Ez a Nemesis-láz vég-ső stádiuma, jutottak eszébe a szavak, amiket a katonaorvos magyarázott nekik korábban. Teljes kontrollvesztés, gyors agyi leépülés. A vírus végül megöli a betegeket, de előtte az őrzőngésig fokozódik bennük a feszültség.

Lövések dörrentek. Hicks felkapta a fejét. Képtelen volt eldönteni, valóban tüzelnek-e, vagy csak a képzelete játszik vele. Tétován a pisztolyáért nyúlt. Halványan emlékezett rá, ahogy lelő néhány beteget. Az egyik társát a földre taszították éppen akkor, amikor felkerekelt a kezében a gépfegyver. Aztán neki is golyók csapódtak a felkarjába és a vállába. Egy másik társa szintén tüzet nyitott, de az örült kavarodásban célt tévesztett. Hicks újra úgy érezte a fájdalmat, mint akkor, abban a pillanatban. Sokáig feküdt a kórteremben, és mire rá került a sor, hogy ellássák, a seb már üszkösödésnek indult. A sebészorvos nem sokat tehetett.

Elhomályosodott előtte minden. Utolsó erejével kibiztosította a pisztolyát, és a legközelebbi árnyékra célzott vele. De mielőtt még lőhetett volna, Bredrick hadnagy nekiugrott, és a földre taszította. Egy hosszú másodperccel később aztán injekció szúrását érezte a nyakán.

– Minden oké – hallotta Greskov hangját egy hosszú, fekete alagút végéről. – Ne mozogj! – Az egyik sarokba vonszolták, és levették a zubbonyát.

– Fertőzött – mondta Emily egyszerűen. – Lázas, a testhőmérséklete legalább negyven fok. – A nyakát és a mellkasát nézte. Tele volt vörös pöttyökkel, mintha megannyi moszkító csípte volna meg. A szájából dögletes bűz áradt.

– Sejthettem volna – bólogatott Greskov. – Már alig állt a lábán. De én bíztam benne, hogy csak kimerült, semmi több.

– Mindenkit meg kell vizsgálnom. Velük kezdem – nézett Emily az alagút irányába, ahol az emberek még mindig a szerelvény tövében gyülekeztek. – Ők pontosan kik?

– Civilek. Az elindulásunkat követő napon botlottunk beléjük, amikor behúzódtunk éjszakára egy templomba. Ott voltak, összesen talán ötvenen. Páran maradtak, de legtöbben azt mondták, szeretné-

nek velünk jönni. – Greskov vállat vont. – Mit mondhattam volna? Azóta együtt jövőünk. Útközben néhányan megfagytak, és akadt köztük egy-kettő, akik betegek voltak. Ők önként maradtak hátra, hogy megóvják a többieket.

– És most mit csinálnak?

– Ez kész téboly. Találtak egy hullát. Az a meggyőződésük, hogy ő személyesen Jézus Krisztus. – keserű helyzetük dacára majdnem elnevette magát. – Tudja, vallásos emberek, az út alatt is állandóan imádkoztak, meg a világvégéről beszéltek. – Megcsóválta a fejét, és ő is a kis csoportosulás felé nézett. – Félek, ez hamarosan problémákat fog nekünk okozni. Ők miért fontosak annyira, hogy idáig jöttek értük?

– Nem csak ők, hanem mindenki, akit még meg lehet menteni – magyarázta Bredrick. – Egy több mint húszfős, libasorban vándorló csoport láttán okkal feltételeztük, hogy nem tébolyult betegekről van szó. És most minden egészséges ember fontos. – Halkra fogta a hangját. – Nem akarok pánikot kelteni köztük, de a Szövetséges csapatok ma este légítámadást intéznek London ellen. A Főparancsnokság úgy döntött, ha vannak még túlélők, azokat azonnal ki kell vinni a területről.

– Milyen légítámadást? – hökkent meg Greskov.

– Robotrepülők fognak bombázni néhány órán belül, őrmester. A nagyvárosok még mindig fertőző gócoknak számítanak. A műholdképek és a drónfelvételek alapján már beazonosították azokat a pontokat, ahol nagyobb, fertőzött tömegek gyűltek össze.

– Lebombázzák az egész várost? – hitetlenkedett. – A civilekkel együtt?

– Sajnos. A kontinensen már javul a helyzet, de ez a terület és itt a legtöbb ember gyakorlatilag menthetetlen. Nem kockáztathatjuk meg, hogy átjusson Európába egy második fertőzéshullám. Holnap estére a doveri hídfőállást is kiürítjük. Onnantól az egész Brit-sziget-csoport karanténzónává válik. Egy bolha sem ugorhat be ide addig, amíg nem találunk valami megoldást.

– Már létezik egy kísérleti szakaszban lévő vakcina – vette át a szót Emily. – Mi is pár napja hallottunk róla először. A végső stádi-

umú betegeken sajnos nem segít, de aki a fertőzés első szakaszában jár, annak jó esélyei vannak a gyógyulásra. A még egészséges emberek vérplazmája szükséges hozzá. Ezért is fontos, hogy mindenkit, aki nem beteg, összegyűjtsenek. Most minden csepp vér életet menthet.

– Ez nagyszerű. De lehetnek még olyan emberek városszerte, akik nem betegek, csak elbűjtak.

– Ez nem a maga problémája – intette le Bredrick. – Nem is az enyém. A hadvezetés így döntött. – Lesütötte a szemét, mintha szégyenkeznie kellene emiatt. – Gyerünk, vizsgáljuk meg azokat az embereket, aztán értesítjük Dovert!

Emily először ellátta Greskov fejsebét, majd hozzálátott a csoport tagjainak szűréséhez, akik engedelmesen túrték a vizsgálatot. Egyikük sem bizonyult betegnek, amit Emily kisebb csodának tartott, és ennek hangot is adott.

– Ez nem csoda – bólintott Linda, aki egyfajta szellemi vezetője volt a csoportnak. – Krisztus vigyáz ránk.

– Na persze – morogta Bredrick. – Asszonyom, mondja meg a többieknek, hogy gyülekezzenek odafent a lépcsőn! Még el kell sétálnunk a repülőtérig. – Az órájára nézett. Mindjárt hat óra. A bombázás hamarosan megkezdődik.

– Mi nem megyünk el innen. – Az asszony visszafordult a többiekhez, és némán bólintott. Erre mindenki, mintegy varázsszóra, térdre ereszkedett. A lesóványodott, szürke arcú emberek cserzett ajkai tökéletesen összehangolt imába fogtak.

– Ne szórakozzon! – Bredrick odalépett az asszonyhoz, és megérintette a vállát. – Hallja? El kell mennünk, különben hamarosan ropogósra sülünk. Ha célhoz értünk, imádkozhatnak amennyit akarnak, de most ne húzzák az időt ezzel.

Az emberek azonban nem figyeltek rá, csak suttogták a fohászuakat teljes nyugalomban, mint akik egy kellemes vasárnap délelőtt gyűltek össze a templomban. Bredrick a fogát szívtva, idegesen toporgott. Legszívesebben egyesével rángatta volna fel a civileket az utcára.

– Menjenek, őrmester! Mi itt maradunk. Nem hagyjuk el a Megváltónkat.

– Az istenit! – csattant fel Greskov. – Az ott csak egy szerencsétlen hulla. Olyan, amilyenek mi is leszünk nemsokára, ha nem csipkedjük magunkat. Oké, talán hasonlít egy szentképre, vagy ilyesmi, de mégis mit számít ez?

Nem értette őket. Eddig a túlélésért küzdöttek, és amikor tálcán kínálkozik a lehetőség, hogy végre elhúzzanak innen, akadékoskodni kezdenek. Oké, találtak valamit, ami fontos nekik, és most attól félnek, hogy elveszítik. De hát semmi másról nem szóltak az utóbbi hónapok, mint a veszteségekről. Greskov is annyi mindent elveszített már, hogy lassan azt is nehezebbre esett megérteni, mi az az állandóság. Elveszítette az apját, elveszítette a házát. Elvesztett a bázis, ahol évek óta szolgált, és a második otthonaként tekintett rá. Elveszett Gregor és Harris, a két legjobb barátja a seregben. Ma reggel elvesztett Marlon. Talán már Annabelle is elveszett, facsarta össze a szívét a gondolat, hiába őrizgeti a fotóját.

– Gondoljon legalább a gyerekekre! – dobta be az utolsó ütőkártyáját, és a csoportban térdeplő két, nyolc év körüli kislányra nézett, de hiába; nem ért el vele semmit. Az emberek szeméből csak a csendes konokság és dac nézett vissza rá. – Na jó – sóhajtott. – Megértem, ha vonakodnak itt hagyni őt. De fogják fel úgy, hogy a helikoptert az isteni gondviselés küldi értünk. Azért, hogy maguk...

Nem fejezhette be a mondatot, mert az eddig a fal tövében eddig alétan fekvő Hicks nyögve feltápáskodott, és tüzet nyitott a fegyveréből.

A lépcsőn levánszorgó árnyékot hanyatt lökték az automata pisztolyból leadott lövések. Elzuhant, és nem mozdult többet. Mögötte feltűnt egy másik alak. Ő gyorsabban mozgott, és miközben lefelé futott, belekapaszkodott a korlátba, aztán összekuporodott.

– Ne lőjenek! – kiáltotta a jövevény, de hiába. Hicks újabb lövése gellert kapott a korláton, majd elrepült valamerre. A hang gazdája erre sebtében odébb ugrott.

– Maradjon, ahol van! – kiáltott neki oda Greskov, miközben rávetette magát Hicksre, és az ujjai a pisztolyra kulcsolódtak. Emily közben az ismeretlenhez szaladt. Aztán megállt pár lépésre tőle, és a gépfegyver csövét egyenesen rászegezte.

– Láttam a terepjárót odakint – hadarta az érkező. Egy fiatal, legfeljebb tizenhat éves, fekete bőrű fiú volt, újnak tűnő télikabátban. Feltartotta a kezeit, így jelezve, hogy megadja magát. Emily az arcát fürkészte a gépfegyver halogénizzós lámpájának fényében. Nyúzott volt, és halálosan kimerültnek látszott, de úgy tűnt, más baja nincs.

– Álljon fel, de semmi hirtelen mozdulat! – a kölyökről a holttestre irányította a fényt. Az áldozat néhány évvel idősebbnek tűnt, az arcán árulkodó vörös foltok, a szemürege véres. – Fertőzött volt – szólt hátra. – De ez a fiú, úgy látom, jól van.

– Persze, hogy jól vagyok. Láttam a terepjárót – ismételte. – Maguk katonák? Segíteni jöttek?

– Igen. Egyedül van?

– Nem egészen. Vannak még odakint páran. De mind betegek.

– Bassza meg! – Bredrick máris kibiztosította a fegyverét. Greskov ugyanígy tett.

– Mennyien vannak?

– Nem igazán volt időm számolgatni – húzta el a száját a kölyök. – De elegen.

Mindannyian a lépcső tetejére siettek. Még Hicks is összekapta magát, és imbolygó léptekkel követte őket.

Odakint vaksötét volt, és sűrűn hullt a hó, a gépfegyverek lámpái azonban elegendő fényt biztosítottak számukra. A fénysugarak először a táncoló hópelyheket világították meg. Aztán a távolabb bókáló emberalakokat is.

Zombik, mondták már rájuk sokan, pedig mindenki tudta, hogy ez nem igaz. A kórokozó, ami a Nemesis felszínén található gázokból került a bolygó légkörébe, és ott olyan fürgén szaporodott el, mint eső után a gomba, nem változtatott élőhalottá senkit. A fertőzöttek nem ettek emberhúst, és nem volt szükség jól irányzott fejlődésre ahhoz, hogy megöljék őket. Minden olyan sérülés végzetesnek bizonyult számukra, ami egy egészséges embert is megölt. A végstádium-

ban lévő betegek egyszerűen elvesztettek minden kontrollt maguk felett. Olyanokká váltak, mint a közveszélyes, rács mögött tartott elmebetegek. Az egyik pillanatban még katatón állapotban csorgatták a nyálukat, de lehet, hogy a következőben dühöngő örültekké váltak. Ám ettől még emberek voltak, nagyon is emberek.

– Pontosan hová hívták a légi egységet? – kérdezte Hicks.

– A belvárosi reptérhez, egy mérföldre innen – magyarázta Emily. – Széles, nyílt tér, ott erős szélben is biztonságosan tud landolni.

Lépéseket hallottak a hátuk mögött. Megfordultak. A két kislány állt mögöttük, középtűt Lindával, aki a kezüket szorongatta. Látszólag ügyet sem vetett a haját cibáló szélrohamokra és az arcába hulló hópelyhekre.

– Talán igaza volt, őrmester – nézett Greskovra. – Vigye innen el a gyerekeket valahová, ahol még van esélyük az Úr szándéka szerint élni! – elengedte a lányok kezét. – Köszönjük, hogy eddig segítették az utunkat, de most már Krisztusra bízunk magunkat. – Egy szót sem szólt többet, csak megfordult, és visszament az állomásra. A peronon lobogó tábor tűz fényében látták, ahogy a lent maradt emberek egyeseivel eltűnnek az alagútban, a szerelvény mögött.

– Kik ezek? – kérdezte a fiatal fiú, aki csak most óvakodott fel melléjük.

– Csendben jussunk el a terepjáróig, hogy ne szúrjanak ki! Jobb a biztonság – mondta Bredrick, és a jármű irányába mutatott, ahol egy idősebb férfi és egy tíz év körüli fiú sétált egymás mellett. Talán összetartoztak, talán idegenek voltak egymásnak. A férfi úgy csoszogott, mint akinek ízületi problémái vannak, a fiú pedig enyhén oldalra biccentette a fejét, és kivillanó fogakkal vicsorgott, akár a feldühített kutya. Nézték a férfit, aki megbotlott, és térdre esett, a nadrágja egy reccsenés kíséretében kiszakadt, de ő ügyet sem vetett rá. Feltápáskodott, és ment tovább. A fiú viszont megállt egy villanyoszlop előtt, azt nézegette elmélyülten néhány másodpercig, mintha valami érdekeset látna rajta. Aztán a feje előre lendült, és keményen belecsapódott a fémbe. Hátrahőkölt, az orrából vér szivárgott, ennek ellenére megismételte újra és újra. Minden egyes ütésnél

csont reccsent, vér fakadt, de ő nem hagyta abba egészen addig, amíg az arca már nem tűnt egyébként egy rosszul fröccsöntött, vöröslő gumimaszknál. Akkor aztán lerogyott a hóba, és nem mozdult többet.

Emily öklendezni kezdett, de nem a vér látványától. Még mindig kikészítette a tudat, hogy mit tehet az emberrel a Nemesis-láz.

Már majdnem a kocsinál jártak, amikor néhány alak tűnt fel velük szemben. Vágtázva közeledtek, mint akik rögtönzött futóversenyt rendeztek a hóvihar közepette. Ügyet sem vetve a kis társaságra, egyenesen az aluljáró irányába tartottak. Az egyikük közben összefüggéstelen, dühös szavakat kiabált a szélbe.

– Ez már üres – dobta Hicks váratlanul a hóba a pisztolyát. – Adjatok egy fegyvert!

– Mit akarsz? – nézett rá Greskov.

– Nekem már annyi. Úgysem húzom sokáig. – Láztól csillogó szemekkel nézett vissza a lépcsőre. – De nekik ott, az alagútban – intett – még van esélyük. Addig akarok segíteni, amíg önmagam vagyok.

– Fogja! – Bredrick gondolkodás nélkül kicsatolta a pisztolytásakáját, és a saját szolgálati fegyverét a férfi kezébe nyomta. – Tele van. Örülök, hogy megismertem, tizedes – tiszteltget.

– Keresd meg Annabelle-t! – mosolygott Hicks bátorítóan Greskovra, aztán viasszasaladt a lépcső felé. Kisvártatva lövések zaja verte fel a metróállomás csendjét.

Megközelítették a terepjárót. A kavargó hóésés miatt az utolsó pillanatban vették észre, hogy a sofőroldali ajtó nyitva áll. Bredrick maga elé tartotta a gépfegyverét, és intett Emilynek, hogy a másik oldalról kerülje meg a járművet. Greskov közben kissé hátrébb maradt a gyerekekkel.

Az ajtót valaki felfeszítette. A kormánynál egy középkorú, kopaszodó férfi ült. Úgy tűnt, észre sem veszi az egyenesen rászzegeződő fegyvert, csak ült, markolta a kormányt, és idióta vigyorral bámult kifelé az ablakon. A szájából nyál csorgott a nadrágjára.

– Szálljon ki! – kiáltott rá Bredrick, mire a férfi lassan oldalra fordította a fejét, ránézett a katonára, és továbbra is eszelősen vi-gyorgott. A szemgödrei vérben úsztak. A hadnagy egy pillanatig této-vázott, aztán a bal kezével odanyúlt, megragadta a férfi a zakó-

ját, és egy erőteljes mozdulattal kirántotta őt a hóra. A fertőzött tett néhány tétova lépést, majd hanyatt esett, de a vigyor továbbra sem hervadt le az arcáról. A kavargó hópelyhek a szemébe és a szájába hulltak, ám ő nem törődött velük.

A következő pillanatban egy árnyék tűnt fel a sötétben a terepjáró hátulja felől. Sietve jött, és valamit lóbált a kezében, ami határozottan úgy nézett ki, mint egy piros nyelvű tűzoltóbalt. Odébb taszította Emilyt, majd a magasba emelte a fegyvert, készen arra, hogy belevágja Bredrickbe. A hadnagy megeresztett egy sorozatot, de célt tévesztett, a baltás támadó pedig lesújtott. Bredrick odébb ugrott a kezét védekezően emelve maga elé, aztán fájdalmasan felkiáltott. A borotvaéles balta leszelte a bal kezének mutató- és hüvelykujját, meg egy kis darabot a kézfejből.

Daniel Greskov célzott és lőtt. Öt méterre volt a támadótól, tudta, hogy ilyen távolságból nem fog hibázni. A Paramount puska megdörrent, az áldozat fél feje pedig abban a pillanatban elszállt, és pár lépéssel odébb nedves toccsanással zuhant a hóba. A gyerekek sikítottak, az elejtett balta a földön koppant. Aztán a holttest csendben eldőlt, akár egy megtömött zsák.

Emily bevágódott a kormány mögé, a sérült hadnagyot pedig a másik oldalra ültette. Mögéjük préselődött be Greskov és a három gyerek. Emily rácsapott az indítógombra, majd beletaposott a gázpedálba, mire a hátsó kerekek kipörögtek, és a kocsi elindult.

– Érkezésig tíz perc – reccsent meg Bredrick rádiója. – Hadnagy, hall engem? Érkezésig tíz perc. Nagy a szél, a helikopter nem tud sokáig várni.

– Ott leszünk. Figyeljék a zöld fényt! Vége – lehelte Bredrick fáradtan az éterbe, miközben a csurom vér bal kezét, meg a megmaradt három ujját nézte, közben a fogait csikorgatta a fájdalomtól. – Baszsa meg, már előre látom, hogy innentől csirkeláb lesz a gúnynevem.

– Ez egészen találó, uram – nevetett rá Emily idegesen.

A nehéz terepjáró óránként hatvan mérföldes sebességgel vágta végig a behavazott utcákon, és erősen csúszkált. Ennél gyorsabban Emily nem akart hajtani, mert attól félt, hogy kicsúsznak és elakadnak, a légi egység pedig nem fogja megvárni őket, ha sokat

késnek. Jobbról és balról is kerülgette az úton lévő akadályokat. A sűrű havazás miatt a reflektorok sokat csak az utolsó pillanatban világítottak meg.

– Hölgyem, tudja egyáltalán, merre megyünk? – kérdezte a fekete fiú a hátsó ülésről.

– Ja. Itt nőttem fel. Mázli, mi?

– Az. – A mellette ülő lányokhoz fordult. – Benneteket hogy hívnak?

– Engem Grace-nek – mondta a kisebbik, aki olyasféle fejkendőt viselt, mint az öregasszonyok, és egy plüss oroszlánt szorongatott elszántan.

– És te? – kérdezte a nagyobbikat, akik kíváncsian járatta körbe a tekintetét a kocsiban.

– Ő Susan – válaszolt helyette Grace. – Nem tud beszélni.

– Oké. Hát, sziasztok! – nyújtott kezet a fiú olyan lazán, mintha csak a focipályán spanolna össze a haverjaival. A lányok elfogadták az üdvözlését. – Én meg Paul vagyok.

Greskov a gyerekeket hallgatta, és közben Annabelle járt a fejében. Istenem, gondolta, emlékszem, amikor gyereket akartál, de én azt mondtam neked, még korai lenne. Látva ezt az örületet, talán jobb is, hogy halogattam a dolgot. De esküszöm neked, Annabelle, ha egyszer megtalállak, és még mindig akarod, nem fogok nemet mondani. Elvégre ez az állapot sem tarthat örökké. A világ rendje már csak úgy működik, hogy így vagy úgy, de végül helyrebillen.

A merengésből Emily sikolya zökkentette ki. Valami jókorát koppant a lökhárítón, miközben a lány félrekapta a kormányt, de már későn. A reflektorok fényében egy pillanatra még látni lehetett, ahogy egy emberalak zuhan az út szélére, akár egy sarokba vágott rongybaba. Emily lába lecsúszott a gáزرól, és a kocsi lassulni kezdett.

– Tovább, tovább! – sziszegte Bredrick. – Meg ne állj!

– Elütöttem – zihálta Emily, és megint gyorsított. – Fertőzött volt, ugye?

– Az, persze – hagyta rá Bredrick. – Ki más korzózna vakon az út közepén? – tette hozzá, de a hangjából érződött, hogy nem teljesen biztos benne. Mindegy, mondta magának, akár beteg volt, akár

egészséges, kéttonnányi száguldó fémtömeg csak egyvalamit csinálhatott belőle.

Öt perccel később elérték a repülőteret. Elhajtottak az üres parkoló, majd a sötétbe burkolózó főépület mellett, végig a kifutóval párhuzamosan. Egy ponton aztán Emily élesen jobbra tekerte a kormányt, mire a terepjáró dühös vadkan módjára rontott neki a drótkerítésnek, hangos csörömpöléssel szakítva át a fémeket. Egy „London City Airport” feliratú tábla pörögve zuhant a hóba a drótakadály tetejéről. Egy ideig még gurultak, aztán megálltak valahol a kifutópálya közepén. Kiszálltak.

– Csomag a helyén – kiabálta Bredrick a rádióba. – Ismétlem, csomag a helyén. Figyeljék a zöld fényt! – Néhány másodpercig statikus sercegés hallatszott, majd beszédfoszlányok szüremlettek keresztül a hóvihar dübörgésén. – Ismételje! – kérte.

Megint csak az érthetetlen szöveget hallották, de a hadnagynak úgy tűnt, a zörejek mögül kihallotta a „rakéta” szót. Intett hát Emilynek, aki a kabátja alá nyúlt, előhúzta a rakétapisztolyt, beleillesztett egy töltetet, és a sötét égbolt felé fordította a fegyver csövét.

Zöld fénykígyó kúszott a magasba. A szél megcibálta a füstjét, szétkergette és elvegyítette a hópelyhekkkel, de a foszforeszkáló töltet ellenállt a viharnek, és kitartóan tört felfelé. Amikor elérte pályája legmagasabb pontját, egy pillanatra úgy tűnt, ott marad egy helyben, de aztán máris ezer darabra robbant, akár egy tűzijáték rakétája.

Emily kilőtt még egy töltetet. Ez is zöld fénybe vonta körülöttük a kifutót. Már éppen a harmadik rakétát akarta a pisztolyba rakni, amikor a hó a szokottnál is jobban felkavarodott körülöttük, majd egy fekete árnyék húzott át felettük az égen, mint valami óriás, mesebeli szörny. Rotorok hangja morajlott bele a sötétbe, és egy reflektor pásztázta végig a földet először a hátuk mögött, majd előttük, végül megállapodott pontosan rajtuk.

A helikopter leereszkedett jó tíz méterre tőlük. Jókorá csapat szállító típus volt, kényelmesen szállíthatott volna akár harminc embert is.

– Gyerünk! – intett Bredrick. – Ne várakoztassuk meg!

A helikopter oldalsó ajtaja félrecsúszott. Egy jól megtermett tengerészgyalogos állt a nyílásban, a belülről kiszűrődő halványsárga fény körbefolyta az alakját.

– Ennyi? – kiabálta túl a propeller hangját. – Azt mondták, többen lesznek.

– Nincs több – zárta le a kérdést Emily. Beemelte a lányokat meg a fiút a járműbe, majd Greskov és ő segítettek fellépni a sérült kezű hadnagynak is.

– Várjanak! – üvöltötte egy kétségbeesett hang a hátuk mögött. – Ne hagyjanak itt! – Emily és Greskov a fegyvereiket maguk elé szegezve pördültek meg.

Egy hórihorgas fickó bicegett feléjük a havon. Cipő helyett hevenyészett rongyokba bugyolálta csontig fagyott lábait. Egy, a nyakába csavart, tarka sálát markolt fél kézzel, a másikkal pedig izgatottan integetett nekik. Amikor meglátta a rászegeződő fegyvereket, megtorpant, néhány lépésnyire tőlük.

– Ne hagyjanak itt! – nyögte szinte sírva. Idős férfi volt, legalább ötvenöt éves. Sötétkék kezeslábast viselt, olyat, amelyet a reptéri karbantartók hordanak.

– Másszon be! – intett neki a lány, miközben az arcába világított a fegyver lámpájával. Nem tűnt betegnek. – A végén egész szép társasággal térünk vissza – bólogatott.

Amikor mind odabent voltak, a tengerészgyalogos behúzta az ajtót, a helikopter pedig máris a magasba szökkent. A pilóta kelet felé fordította a gép orrát. A föld lassan eltűnt alóluk a sötétben. A hóvihar szüntelenül tombolt körülöttük, de a jármű állta a strapát.

– Látja – mondta Greskov, és a hadnagyra nézett. – Vannak még túlélők.

– Már nem tehetünk semmit – válaszolta az, és fáradtan nyúlt el az egyik ülésben.

Fölöttük és mellettük is fekete árnyak zúgtak el. Bombateherrel megrakott robotrepülőgépek. Ahogy Greskov az ablakon túli sötétségbe meresztette a szemét, a távolban egyszerre szemkápráztató fény gyúlt, fényesebb még a napkorongnál is. Először csak egy, majd egy második, másodperceken belül pedig még egy tucat. De ez csak

első csapás volt. Újabb gépek érkeztek, és a bombáik nyomán egyre-másra gyúltak ki a vakító fénypontok, míg végül az egész horizont lángokban állt. Épületek roskadtak össze, felüljárók omlottak magukba, talán még a Temze víztükre is tüzet fogott. A fények először fehérek voltak, majd narancsvörössé váltak, hogy végül az egész lángoló város egységes, zöldessárga színben tündököljön. Éppen olyan a színe, mint egykor a Nemesis csóvjának volt, gondolta az őrmester. Éppen olyan szép, mégis mindent felemésztő.

Aztán az alagútra gondolt, és Hicksre, meg a civilekre. Talán ők tették jól, hogy az utolsó pillanatig tudtak hinni valamiben. Némi szerencséivel és a hitükkel karöltve még túl is élhetik ezt az egészet. A metróhálózat kiterjedt, a tűz nem hatolhat be mindenhová. Bárhol legyenek is most, Greskov minden jót kívánt nekik.

A porig rombolt várost maga mögött hagyva a gép egyre gyorsuló tempóban repült a támaszpont felé.

» A novella a Lidércfény Online-on. «

» Hozzászólások és a zsűri értékelése. «

» Vissza a tartalomjegyzékhez. «

Allie P. Dale

Svalbard

Reily nem tartotta magát babonásnak, de amikor fogásuk akadt, mindig megérintette a nyakában lógó, apró csontocskákból összeeskábált amulettet. A hálóba gabalyodott sovány sügérekből igazi lakomát készített hármuknak, bár néha azért már hiányzott a garnélarák jól megszokott íze is. Vacsora után Reily elmosogatott, és mivel más munkát nem kapott a kapitánytól, a hajó elülső részére ült nézni a végtelen vizet és a térképeit.

Brett jött oda hozzá. Szerette a társaságát ennek a nagyra nőtt, matrónatestű rákászlánynak, aki rasztás haját hátrafogva vikingként mozgott a hajó fedélzetén, és értő mozdulatokkal igazgatta a hálókat, a motor megsegítésére kibontott vitorlákat, a kormányrudat. Tanner kapitány rámondult Reily-re, ha a hajó mechanikus szerkezeteihez mert nyúlni, és csak akkor rendelte maga mellé, ha a motorral vagy valamelyik, Reily gépésztudománya által újonnan működésre bírt elektronikus alkatrészrel akadt baj. Egyébként pedig a főzést meg a takarítást tukmálták rá. Egy-egy vihar után addig kellett súrolnia a fedélzetet, míg véresre koptak a körmei.

– Mit gondolsz, mi vár ránk a szigeten? – telepedett mellé jóllakottan Brett, és izmos karját átvette Reily vállán.

Reily nehezen szokta meg ezeket a közvetlen gesztusokat, de mivel a lánnyal jókat lehetett beszélgetni, igyekezett nem tudomást venni róluk.

– Csak a Magtár. Mostanra minden mást elöntött ott a tenger.

– Mikor érünk oda?

– Számításaim szerint holnap vagy holnapután. Ha lebukik a nap, megmérjük a pozíciónkat újra. Te magad is utána számolhatsz. Most már tudod, hogy kell.

Az évek abban a szakaszában jártak, amikor a nappalokat éjszakák követik. Itt fönn északon ez kivételesnek számított, magyarázta Brett. A könyvolvasójában talált történetekből kiderült, ezen a

tájékon az idő nagy részében vagy folyton éjszaka, vagy folyton nappal van. Azóta, hogy az eszközt a motor által generált elektromoságnál bármikor feltölthette, Brett gyakran bújta a tízezernél is több e-könyvet, amit az eszköz egy réges-régi korból örökített át nekik.

– Az éjszakák hosszabbodása nekünk kapóra jön – mondta Reily, aki Gépész lévén ugyan számolni meg mérícskéljni jól tudott, de a betűket nehézkesen ismerte csak fel. – Azelőtt viszont mindenképp haza kell indulnunk, mielőtt beköszönt a folyamatos nappal korszaka. Úgy lehetetlen lenne navigálni.

Iránytűjét zsebébe csúsztatta, és tekintetét a kékségéből rohamosan veszítő zenitre szögezte. Szoktatnia kellett a szemét, hogy a sztárlinkek csíkjai mögül ki-kibukkanó állócsillagok halvány pontja-
it észre tudja venni. Szextánsméréshez csak ezeket lehetett használni, de kitartó fürkészéssel járt őket megglelni az égbolton céltalanul átzuhanó műholdak tízezrei között. A horizonton ma este villámok helyett az északi fény színei játszottak, és Reily újra elmélázott rajta, vajon melyik csík lehet az a bizonyos Űrállomás, amiről a Nagyí annyi mesélt.

– Nos, ha tényleg holnap érkezünk, akkor Apámnak volt igaza a jéggel kapcsolatban – vélte Brett, aki ezeken a fagyponthoz még csak nem is közelítő, de azért egyre hidegebbé váló estéken sem volt hajlandó ujjatlan fölsőjére melegebb ruhát húzni.

– A jég nem számít. A magokat őrzi a hegy gyomrának hűvöse akkor is, ha kint nem fagy. Sőt, a tengerszint emelkedése miatt a bejáratot is könnyű lesz megközelíteni.

Brett bólogatott. Tudta, hogy Reily-nek igaza van. Elvégre neki mindezt tudnia kell. Amikor néhány hónapja megismerte őt, a lányt is hatalmába kerítette a lelkesedés, hogy megtalálják a Spitzbergákon a Svalbard Magtárat, és hazahozzák az Öröktermő Magokat, melyekről Reily mindentudó nagyanyjának legendái szóltak. Érezte, ez mindent megváltoztat majd. Ha be tudnák újra vetni a földeket! Igen, ez olyan reményt adna az embereknek, amelyet az Összeomlás óta nem tapasztalt sem felnőtt, sem gyermek.

Az ő testvérkéjének sem kell majd örökké a plázaváros poshadt levegőjű, fénytelen helyiségeiben robotolnia. Ha pedig neki valaha

kisbabája lesz, az talán már egy jobb világban nő fel, ahol bőven van élelem, és talán... talán megéri a negyvenéves kort is.

A lány Reily-t figyelte, ahogy precíz mozdulatokkal igazgatja szextánsának forgódobját, és bele-belepillant a kis látcsőbe. Ilyenkor alkonyat táján már Reily is le merte venni a kalapját, mellyel szep-lős archórét védte a leégéstől napközben. Vörös hajtincsei rövidre nyírva tapadtak a koponyájára, hosszú ujjú műszáruhája alá befűjt a menetszél. Brett késztetést érzett, hogy gyengéden megsimogassa útítársa nyakszirtjét ott, ahol a haj vége rágöndörödik, de visszafogta magát. Reily más. Fiatal is, talán ezért rezzen mindig össze, ha Brett közeledni próbál hozzá.

– Hogy asz a... Mennydörgősz ménkü... Brett!

A recsegő, selypítő kiabálás a kormányfülkéből jött.

– Igen, Apám? – rándult össze Brett. Felpattant, és a kormány-fülke feljáratához sietett. Reily nem szívesen hagyta volna félbe a mérést most, hogy épp sikerült megtalálnia és a kis kereszt köze-pébe pozicionálnia a Sarkcsillagot a kékecsszürke alkonyi égen, ezért remélte, nélküle is megoldódik, akármi is a probléma.

Ez egyébként legtöbbször így is történt. Amióta elindultak, a ben-zinmotor mindössze kétszer fogott kehegő füstölésbe, és csak egy-szer állt le javításra szorulva. Bár testi erő és hajós tapasztalat híján Reily-nek a fedélzeti munkákban nem sok hasznát vették, mégiscsak ő volt a Gépész. Az ő érdeme, hogy a motor a mai napig megbízha-tóan működött. És ő számolta ki azt is, mennyi üzemanyagot kell beszerezniük az útra, meg hogy mennyivel nő a hajó merülése, ha rápakolják az összes hordót. Magát a benzint aztán Brett szerezte be, az ő sajátosság módszereivel – azt mondta, ismer valakit.

Reily beütötte kívénhedt zsebszámológépébe a Sarkcsillag azi-mutszögének szinusztát, mikor a rákászlány örömteli sikoltása ért a füléhez:

– Te jó ég! Reily, gyere gyorsan! Ezt neked is látnod kell. Föld!

Az alig kivehető fekete kidomborodás az alkonyi horizonton más-nap reggelre egy sziget formáját vette föl. A Spitzbergák. Hát még-

is sikerült! A Svalbard Magtár létezik, nem csak legenda. Ha ezt az Öcsi látná! Talán látja is odafönről, a sztárlinket és a Sarkcsillag mögül. Reily áhítatosan megcsókolta csontamulettjét, ahogy az Öcsire gondolt és visszaidézte utolsó beszélgetésüket. A javas- és tudós asszonyok azt magyarázták, beriberi a betegség neve, minden második tizenéves ebben hal meg, mióta a Panoszpóra végigsöpört a világon annak idején régen, az Összeomlás utáni időkben. Öcsit az alacsony plasztikágyon fekvő lázas hideg rázta már, mikor fölpuffadt karja nehézkes mozdulatával odanyújtotta Reily-nek az amulettjét. Azt mondogatta, hálás, amiért legalább tizennégy év jutott neki élni. A legtöbbeknek még ennyi se jut.

– A Svalbard! A térképek... Az Öröktermő Magok! A földek... – ezek voltak az Öcsi utolsó, már lázálomban kiejtett szavai.

– *Elmegyek a Magokért. Elhozom őket a Svalbard Magtárból, ha addig élek is. Aludj csak!*

Az Öcsi lesóványodott, sokat szenvedett kis testecskéjét egyedül égette el a puszták szélén, az ürességtől kongó wakehurst-i üvegházak mellett. Aztán magához vette a Nagy termozsákját a térképekkel, és útra kelt. Az életét kockáztatta, amikor London gátakkal körülvett egykori belvárosának romos maradványai között, a vérbandák szeme elől rejtőzködve behatolt a Természettudományi Múzeum ódon épületébe a szextánsért. A múzeumból kifelé jövet nem vigyázott eléggé: elkapták, megverték. A kulcsát meg azt a kevés szárított rákot, ami nála volt, mind elvették. A szextáns meg a térképek azonban nem érdekelték a bandákat.

Az est enyhésege térítette magához a Queen's Gate töredezett kövezetén, egy hajdani ékszerbolt betört kirakata előtt. Vörösre égett, szeplős arcára alvadt vér tapadt. Svalbard. Fölkelt, és a szomjúságtól elcsigázva kezdett továbbotorkálni mindenféle drágakövek értéktelen halmai között a hűvös, harminchét fokos éjszaka leple alatt.

Egy plázavárosban kapott menedéket, London ártérétől délre. A plázások gyanakvó népek, idegent nem szívesen engednek maguk közé. Hogy bizalmukat megnyerje, nekik ajándékozta hosszú, ritka egészségesen hullámzó haját. Öcsire gondolt, aki mindig csodálta és irigyelte a vörös oroszlánsörényt, és aki ragaszkodott hozzá, hogy

megnövessze. Aztán a Nagyira, aki sztoikusán biztos csak annyit mondott volna: „Majd visszanő az. Hamarabb is, mint kéne.”

A plázások között azonban nem sokáig akart maradni. Félt, talán felfedezik, hogy ő Gépész. Akkor biztosan soha nem jut el a Svalbard Magtárhoz, de még a szomszéd plázavárosához sem. Hogy ne kelljen életfogytig láncra verve neonlámpákat javíthatnia egy szellőtlen alagsori műhelyben, lepaktált az egyik ventilbicikliző kisgyerekkel, aki segített neki megszökni. A gyerkőc, egy nyolcéves forma, sovány, jószívű kis leányka ventilbiciklijének felturbózásáért cserébe megmutatta neki a metróaluljáróba vezető plázakijáratot. Reily napokon át barangolt a földalatti járatokban, míg végül a síneket és a külvárosi megállóknak a falról le-lemálló hálózatterképeket követve eljutott Új Greenwichbe.

Plázás kis barátnője javaslatára Új Greenwichben a leányka nővérét és apját kellett keresnie, akiknek rákászhajójuk volt. Így találkozott Brett-tel és Tanner kapitánnyal.

– Nem megjósoltam, hogy nem lesz itt egy szem jég szem? – dörmögte Tanner kapitány, és fejével mogorván intett Brett-nek, hogy engedheti a köteleket. A kikötés előtt még egyszer ki akarták vetni a hálót a napi betevőért.

– Igen, Apám, igazad volt, mint mindig – válaszolta Brett, engedelmeskedve apja néma utasításának. A kötelek lecsavarodtak. – Fölöslegesen hoztuk el a jégcsákányt is.

A háló lassan ereszkedett a sötétkék mélységbe, a lány pedig óvatossan hozzátette:

– De azért én nagyon örülök, hogy sikerült megtalálni a szigetet.

– Milyen osztoba vagy, te lány – válaszolta Tanner kapitány hegekkel barázdázott arcát gúnyos mosolyra fintoztatva. – Ki tudja, esz-e asz a sziget egyáltalán. Ész ha igen, van-e rajta Magtár.

Brett megszeppent, és máris behódoló helyeslésbe kezdett volna, ha Reily nem vág közbe:

– Egész biztos, hogy ez az a sziget – mondta letörölve a halántékáról pár ráspriccelő vízcseppet. – Bemértük a helyzetünket

hajnalban, Brett is segített. Az ott a Spitzbergák, Tanner kapitány, erre mérget vehet.

Tanner a szemét forgatta, és tekert egyet a háló kötelén.

– Mit ülsz ott bambán, kölyök! Néssz rá a motorra, ha ninty jobb dolgod. Elvárom, hogy jól működjön akkor isz, amikor végre hasza-érünk, ahogy megállapodtunk, mert kitekerem a nyakadat. – Azzal Tanner kapitány kopaszodó fejét simogatva elvonult a hajó tatjába lehajtani néhány kupica algapállinkát, míg a háló megtelésére várnak.

Ezek a fiatalok semmit nem tudnak az életről, gondolta. Tanner a maga harmincnyolc évével már megette garnélaráklepénye javát, és minden nappal egyre világosabb lett számára, hogy a következő generáció egyszerűen életre valótlan. Még Brett az, akibe szorult valamennyi tisztességes munkabírás – nem csoda, ő maga verte bele –, de ez a vörös hajú korcs tökéletes mintaképe a generációjának. Egész álló nap csak ücsörög és bután bámulja a vizet, mintha nem lenne elég takarítani való a hajón! Viharhelyzetben pedig a kabinba rejtőzve nyűszít, mint valami tépett eb! Hiába, egy Gépész nagymama nevelte – Tannerhez gyakran odafújta a menetszél, amit a kölykök a hajó orrában diskuráltak egymással –, szóval mi mást is remélhetne tőle. Ilyenek ezek a Gépészek mind. Értenek egyetlen dologhoz és cserébe elvárják, hogy a világ a tenyerén hordozza őket. Tipikus!

Rühellte az ingyenélő népeket. Ha nem dolgoztak volna a hozzá hasonlóan erős és rátermett rákászok szakadatlanul az Összeomlás óta, mostanra az a kevés ember is kihalt volna, aki túlélte a Panoszpórát. A régi világ persze el bírt tartani mindenféle söpredéket, lusta munkakerülőt, akiknek arról szólt az élete, hogy egy képernyőt bámultak és gombokat nyomogattak. „Irodai munka” – így hívták az ilyesmit a régiek. Úgy persze könnyű, ha a gabona örökké terem a földeken, és nem kell az élelemért keményen megdolgozni! Ki is haltak mind, amint jött egy nagyobb válság meg egy új gombafertőzés.

Azóta pedig, legyünk őszinték, csak a rákászokon múlt, hogy él még ember a Földön egyáltalán. Miután a Panoszpóra végigtarolta a világ gabonaültetvényeit és elkezdtek elhullani a haszonállatok is, az egyetlen élelemforrás a tengeri rák maradt. Igen, mivel a halak

nagy része mind megdöglött a rohamosan forrósodó éghajlat miatt elsavasodott vizekben, a garnéla természetes ellenség nélkül gyorsan elszaporodott a partokhoz közel. Nem kellett hozzá más, mint egy rákászhajó, hogy az ilyen szívós és munkabíró férfiak, mint Tanner, megcsinálják a szerencséjüket.

Na persze rákászhajót keríteni, az sem ment könnyen. Tanner vérbandákhoz verődve zsarolta ki valakiből az első csónakját. Ekkor vesztette el felső metszőfogait is. Aztán úgy hozta az élet, hogy Brett után elkezdett sorban jönni a többi lurkó is, és mi mást tehetett volna? A plázák jó árat fizettek a gyerekekért, és ventilbiciklisnek lenni tudvalevően jobb sors volt, mint éhen halni. A sok zsák értékes csiperke birtokában pedig végre megtehetette, hogy egy valaha benzinnel működő, rongyos jachtot vitorlás rákászhajóvá alakíttasson.

A vitorlás hajók fénykorukat éltek mostanság, mivel bár benzint nem volt lehetetlen szerezni, az ötven évnél is öregebb elektronikák a legritkább esetben működtek csak. A jó Gépészek pedig amennyit kényeskedtek, akkora vagyonba kerültek.

Amikor saját vitorlásával először futott ki a tengerre, Tanner végre büszke lehetett magára. Megcsinálta! Ő most már rákász-hajó-kapitány volt, és joggal várta el, hogy mindenki felnézzen rá. A bandázós években rendszeresen gúny tárgyát képezte kivert fogai és selypítése miatt. De most! Mostantól minden másképp lesz, mostantól tisztelni fogják az emberek és adni a szavára, gondolta akkor.

De az emberek birkák. Hiába lett saját hajója és hiába fogott több rákot, mint bárki más Új Greenwich-ben, a közösség továbbra se tekintett rá nagyobb tisztelettel. Továbbra is a Lordot ajnározta mindenki, pedig a Lord életében egy percet sem töltött a tengeren, és azt se tudta, mi az a munka. A Lord csak szövegelni meg alkudozni tudott, meg egyszer valami Gépészből kizsarolta egy régi generátor megjavítását, és azóta abból él.

Tanner kiköpött. Hogy rühelli az ingyenélőket!

Brett még egyszer ellenőrizte a kivetett hálót, majd föltette a könyvolvasóját a hajómotorra tölteni, és Reily mellé telepedett. De most nem karolta át.

– Apám már csak ilyen nehéz természetű, de ne vedd magadra! Meg fog enyhülni, ha meglátja a Magokat.

Brett volt az egyetlen, aki feltétlen tiszteletet mutatott a szálkás modorú, rideg férfi irányába, annak ellenére is, hogy apró mulasztásokért nem egyszer járt ki neki visszakézből pofon. Ilyenkor mindig igyekezett elismerni, hogy megérdemelte, mert tényleg hibázott.

Reily rásandított a lányra, aki közel ült hozzá. Meglepődve tapasztalta, hogy szinte már hiányzik a szokásos bizalmas érintés, de persze arról szó sem lehetett, hogy ő kezdeményezzen ilyesmit. Brett amúgy is idősebb volt nála vagy két-három évvel, és sokkal sokkal tapasztaltabb. Valamilyen ismeretlen remegés lett úrrá Reily-n, ahogy ott ültek kettesben a hajóorrban a reggeli napfényben, közel egymáshoz, és várták, hogy megteljen a kivetett háló és elérjék a szigetet. Arra gondolt, hiányozni fog neki ez a lány, amikor véget ér az út.

– Mesélj még a kishúgomról! – szólalt meg Brett hirtelen. – Hogy bírja a robotot?

Reily visszaemlékezett a sovány, szinte már betegesen sápadt tekintetű, plázalakó kislányra. Láttá maga előtt, ahogy a menedzser kiáltására feltápáskodik rövidke álmából, és biciklijére mászva elrágcsál egy fonnyadt csiperkét reggeli gyanánt.

– Nagyon jól bírja – hazudta már sokadszorra. – Egész nap hajtania kell, de sok friss csiperkét kap enni. A pláza üvegházából mindenkinek jut. Jó erőben van, nem kell aggódnod miatta.

– Néhány éven belül megváltom. Erre gyűjtök most. Nem olcsó dolog az ilyesmi... de vannak módszereim. Igen, igen! Idevesszük majd a hajóra magunk mellé, és kitanítjuk. Apám is biztos beleegyezik majd. Együtt fogunk rákászni. És megtanítom olvasni, hogy öregkoromban majd ő mesélhessen nekem fennhangon az e-könyvekből!

Nem lett volna értelme Brett-et elszomorítani az igazsággal. És Reily legbelül sejtette, hogy Brett úgyis tudja. A lelkesedése a kishúga jövőjével kapcsolatban mindig is túl mesterkéltnek tűnt.

Hiszen hogyan tudná, amikor mind a négy kisebb testvére ventilbiciklis volt, és a fiúk már ki is dőltek. Azon gyerekek közé tartoztak ők, akik rövid életüket pedálozással töltötték, cserébe a pláza kommunájának biztonságáért és a csekély mennyiségű, de legalább napi rendszerességű ételmezésért. Biciklisek százai forgatják közös erővel az óriás ventilátorokat, hogy a plázák fullasztó, ötven fokos levegője a kinti világ oxigéndúsabb, csupán harmincöt-negyven fokos levegőjével keveredjen.

Reily tisztában volt vele, Brett kishúga nem éri meg a tíz éves kort sem, ha ventilbiciklis marad, nemhogy elegendő testi ereje legyen a rákászsághoz, ahogy Brett álmodozott róla. Az Öcsi is csak azért húzta tizennégy évig a beteges testi alkat ellenére, mert a Nagy gépész-tudományával és jó kapcsolataival mindig elegendő ételmet tudott előteremteni a két unokának. De miután a Nagy elment, Reily fiatal Gépészként kapcsolatok és tapasztalat híján feleannyi fizetést sem tudott kéréselni a megrendelőkből. Az ő lelkén szárad, hogy az Öcsi belehalt a tiaminhiányba – gondolt rá gyakran keserűen.

Igen, ha elbeszelné Brettnek az igazat a kishúga fonnyadt és sápatag kinézetéről, azzal kitenné a rákászlányt ugyanannak a tehetetlen önvádnak és gyásznak, amin ő maga keresztülment.

– Megbüttykölttem a ventilbiciklijét úgy, ahogy a hajómotort is – mondta neki biztató hangon. – Most tud tölteni rajta eszközöket. Elmagyaráztam, legyen okos, tartsa titokban a töltőt, és kérjen sok szárított rákot cserébe azért, hogy pedálozás közben föltölti a plázalakók kütüit.

Brett-et ez a történet mindig felvidította, és Reily örömmel nézte a lány napbarnított arcán játszó, rövid életű jókedvet. Ha megtalálják a Magtárat, a termozsákban haza tudnak vinni annyi Öröktermő Magot, hogy a wakehurst-i tudós asszonyok az üvegházakban pár év alatt megszoríthassák őket. Lesz búza, krumpli, rizs, kukorica. Lesz étel, lesz élet újra. És így talán Brett kishúga is megérheti a tizennégy éves kort.

– Mondd, Reily – kezdte újra a kérdezősködést Brett némi hallgatás után –, biztonságos az a pláza? Úgy félek, hogy a bandák megátadják őket! Vagy jön egy hurrikán...

– Ne aggódj! A kishúgodé az összes londoni plázaváros közül a legerősebben védett. A plázakommuna nagyon vigyáz a gyerekekre. Tudod, ők amolyan törzsközösség. Összetartanak.

Reily ezúttal nem hazudott. Amennyire kevésbé számított a gyerekek élmezése a kommunavezérek számára, annyira sokat adtak a közösség biztonságára. A plázakommunák folyamatos harcban álltak nemcsak az időjárással, de egymással és a vérbandákkal is: vetélkedtek benzinért, működő vagy javítható elektronikáért, generátor-alkatrészekért. A plázákat – egy letűnt kor vásárlási kultuszának eme ódon palotáit – igazi erőddé alakították, és minden erejükkel védték.

Mindezt Brett is tudta, de jól esett valaki olyannak a szájából hallani, aki járt is ott.

– Annyira jó, hogy ezt mondd, Reily! Amikor jönnek a követek rákért meg cukoralgáért, mindig próbálok kérdezősködni a húgomról. De szinte sose kapok választ, és éjjelente gyakran gondolok rá, milyen nehéz élete lehet egy ventilbiciklisnek...

Fölállt, hogy kibontson és szorosabbra csomózzon néhány, emberi erővel Reily számára mozdíthatatlannak tűnő kötést az árbocon. Közben fecsegett tovább.

– Tudod, a plázák ventilátorait annak idején árammal hajtották – Reily tudta, de szívesen meghallgatta újra. A hajó elegáns ívben száguldott a sziget északi része felé, a vitorlák a szélbe feszültek, a motor kellemesen berregett, és Brett lelkesen mesélt. – De persze az elektromos hálózatok már rég nem működnek. Nincsenek már erőművek. Meg villanyvezetékek sem. A hurrikánok és a fosztogató bandák mind leszaggatták őket.

Reily elképzelte, milyen világ lehetett az, amikor minden embernek saját elektromossága volt otthon, és jutott mindig étel meg ivóvíz is. A szárazföldek belsején is laktak akkoriban, a hőmérséklet még nyáron sem emelkedett harmincöt fok fölé, és nem kellett félni a fertőzésveszélytől, vérbandáktól vagy feldühödött kutya-falkáktól, ha az ember kitette a lábát a házból.

És az emberek utaztak!

– A Nagyi gyakran mesélte – válaszolta Reily –, hogy gyerekkorában, a Panoszpóra előtt elektromossággal hajtott vonatokon utaztak

az emberek. Sőt, képzeld, még repültek is! Az Öcsi mindig azt a történetet akarta hallani elalvás előtt, amikor a Nagy gyerekként egyszer átrepülte az óceánt. A Niagara-vízesés fölé épített gigaplázába mentek a szüleivel, kipróbálni a, hogy is mondta mindig a Nagy? *A világ legexklúzívabb shoppingélményét.*

Brettnek eszébe jutott, hogy az egyik e-könyvében olvasott valamit ezekről az Összeomlás előtti évekről, meg a recsegő-ropogó pénzpiacokról. Leszedte a szerkezetet a töltőről, és keresgélni kezdett benne. Hamarosan megtalálta a megfelelő részt. Egy Dr. Naomi Klein nevű szerző „A kapitalizmus végnapjai vagy amit akartok”, 2035-ből keltezett írásáról volt szó.

– Itt van, ni! Akarod te olvasni?

Reily akadozó olvasásba fogott. A nagyvállalatok – magyarázta vontatottan a szöveg –, amiknek a kormányok ekkor már csak bábjaik voltak, a fogyasztási kedv ösztönzésével igyekeztek stabilizálni a pénzpiacokat.

Itt Reily elfáradt, és Brett átvette tőle az olvasást. Az ösztönzés – írta a könyv – főként azáltal valósult meg, hogy luxusplázát megélmény-bevásárlóközpontot telepítettek, ahova csak lehetett. A Niagara Élményplázán kívül még rengeteg „extrémshopping center” épült a világ különböző pontjain ezekben az utolsó években: az Amazonas dzsungelében, tibeti kolostorok szentélyeiben, a Góbi sivatag homokja alatt.

– Mi lehet az a dzsungel? – kérdezte Reily.

– Fogalmam sincs. Talán valamifajta sivatag.

Dr. Klein ötvenvalahány éves könyve kritikusan írt az extrémshopping centerekről, és vészterhes jövőt jósolt. A nagyvállalatok terjeszkedési stratégiáját rossz iránynak tartotta, és amellet kardoskodott, hogy fenntartható gazdaságot építsenek helyette.

– De az emberek nem hallgattak rá – állapította meg Brett.

– Sajnos nem. – Reily a Nagy gyerekkori történeteire gondolt. A fogyasztás fokozása tényleg csak elodázta a Nagy Gazdasági Összeomlást néhány évvel, de megakadályozni nem tudta.

A Panoszpórára azonban sem Dr. Klein, sem a bábkormányok, de még a Nagy biotechnikus szülei sem számítottak. Ez egy génmó-

dosított gombafajta, magyarázta mindig a Nagy, mikor már idősebbek voltak az unokák. Az egyik monopóliumra törekvő agrármulti fejlesztette ki a Nemzetközi Úrállomás fedélzetén azzal a céllal, hogy piaci riválisainak gabonatermését megtizedelje és a cégeket csődbe vigye.

Az Összeomlás utáni káoszban azonban elvesztették a kontrollt a technológia fölött, és a gombafertőzés biológiai csapásként söpört végig a Föld felszínén. A monokulturális gabonaültetvények azonnal elpusztultak. Ezeket gyorsan követték a gyümölcs- és zöldségfajták is. És végül a gomba kivételes, egyesek szerint földönkívüli eredetű evolúciós adaptibilitása miatt a fertőzéshullám a teljes élővilágra átterjedt.

Százmilliók haltak meg. Őket milliárdok követték.

Az emberiség maradéka, az a kevés, aki szerencsés genetikai felépítése folytán immunisnak született a Panoszprórára – vagy legalábbis fel tudott épülni a fertőzésből –, a visszafordíthatatlanul forrósodó éghajlat és a gyakori hurrikánok elől plázavárosokba menekült, vérbandákba verődve földalatti bunkert épített, vagy a tengerek partjára tömörült, hogy rákokon és cukoralgán tengődjön.

Olyan hely, mint Wakehurst, ahol az itt éldegélő javas- és tudós asszonyokat viszonylagos békében hagyták a kísérleteiken dolgoztatni, nem volt más, se közel, se távol.

– A Nagy maga indult volna útnak, hogy megkeresse a Svalbard Magtárat és hazahozza az Öröktermő Magokat. Ha nem lettünk volna ott mi az Öcsivel... A wakehurst-iek közül is hisznek még néhányan a legendában. A Nagy mindent alaposan kitervelt. Szerzett egy termoszákot is. Azt mondogatta, az a kevés tiszta talaj, amit az üvegházakban sikerült előállítani, elég lesz kezdetnek. De az Öcsi, szegény, folyton betegeskedett...

Brett vigasztalásképp óvatosan megsimogatta útítársa combját, aki legnagyobb meglepetésére most nem húzódott el. Egy pillanatra összeért a tekintetük.

– Reily – kezdte Brett suttogva –, valamit el kell mondanom. De Apámnak nem szabad tudni róla! Amikor utoljára a Lordnál jártam, tudod, a benzines hordók ügyében...

– Hálót fölhúszni! Kikötészhez felkészülni! – hasított bele Tanner kapitány hangja a tenger csendjébe.

A két fiatal összerezte. Fölugrottak, és sietve nekiláttak megtenni az utolsó előkészületeket az érkezéshez. A Spitzbergák havatlan hegycsúcsai kopáran tornyosodtak eléjük az alacsonyan imbolygó napkorong halovány fényében.

Az aggastyán azóta követte szemével a kis hajó mozgását, hogy pirkadatkor először megpillantotta közeledni a hegytetőről. Bár a járás napról napra nehezebbé vált öreg teste számára, a szeme még mindig pont olyan éles volt, mint akkor, amikor az utolsó jegesmedvét elejtette egy emberöltővel ezelőtt. A hófehér bundát a vállán a viselés mára szürkére koptatta.

Amikor a hajó beúszott a fjordba, magához intette két farkaskutyáját, és elindult lefelé a meredek ösvényen.

Jól tudta, miért jönnek. És tudta azt is, hogy semmiképpen nem adhatja oda nekik.

– Miféle kötészész esz! Aszt akarod, hogy a dagály elszodorja a hajót a parttól? Egy tyomót nem tudsz rendesen meghúszni, te isztenverte kölyök. Kotródj innen, megtyinálom én magam.

Tanner kapitány arrébb taszította Reily-t, majd lecsavarta és újra átvette a masszív kötelet a vaskampón, amit Brett kalapált a parti sziklák egyikébe. Nem is nézett a sértetten elvonuló kölyök után. Ez a gépészfajzat még arra sem képes, hogy rendes ember módjára bocsánatot kérjen az kétbalkezességéért!

Na de legalább a hajót biztonságban tudhatja így. Tanner meghúzta a csomót, letörölte a homlokáról a verejtéket, és a Magtár épületének tiszteletet parancsoló bejárata felé fordította fejét.

A magas, szürke betonépület közel s távol az egyetlen ember alkotta létesítmény volt a szigeten, melyet nem öntött el a tenger. A kopár hegyoldalból erődszerűen nőtt ki, és az éjszakai ég zöldeskék fényjátéka halványan ölelte körül szögletes alakját.

Tanner magának is alig merte bevallani, mennyire megkönnyebbült, mióta a Magtárat először megpillantotta. Pedig nem volt érzélgős alak. Most is bizonyára csak ezek a lehetetlen színű fények tették, hogy ilyen ünnepélyes hangulatba került.

Hiába, öregszik már. Lassan itt a negyven, nincs már sok ideje hátra. Oldaltáskáját átvette a vállán, és a fiataloktól némiképp elmaradva ő is elkezdett fölfelé kaptatni.

Talán tényleg igaza van a lányának, hogy megbízott ebben a vörös hajú korcsban. Elvégre idetaláltak, sőt még a hajómotor is elfogadhatóan muzsikál. Ha a szél jól segít be, a benzin is kitarthat a hazaútra. És végül is néhány kilónyi Öröktermő Vetőmaggal ő maga is...

A csaholás egy közeli szikla mögül hangzott fel. Egy pillanattal később Tanner két sovány vérebet látott a fiatalokra rontani. A combjukra vetették magukat, marcangolni kezdték őket. Reily és Brett sikítva rúgkapált, próbálták lerázni a kutyákat. Tanner felüvöltött, és futni kezdett a hegyen fölfelé oldaltáskája csatját bontogatva. De mielőtt odaérhetett volna, hogy segítsen a kölykökön, egy emberi hang hasított bele a fjord kékeszöld sötétségébe.

– Hjördis! Pernilla! Kom hit nå!

A kutyák elkushadva visszavonultak. Tanner Reily-hez érve látta, hogy a combja tiszta vér ott, ahol az éhes kutya foga belevájta. Lehajolt, hogy megvizsgálja a sebet, de Reily felszisszenve eltaszította a kezét, és Brett tekintetét kereste a szemével. A lány a földön térdelt, de nem tűnt sebesültnek. És ekkor hirtelen mindhármójuk figyelmét elvonta az ismeretlen alak megjelenése, aki föléjük magasodott.

Prémes bunda burkolta a vállát és omlott róla a földig. Kezében rozmáragyarral díszített furkós bot. Homlokára egy jegesmedve morc pofája borult.

A pofa alól fürkésző tekintet villant ki, és egy arc, mely talán száz éves is meglehetett. Húzott szemének ezer napbarnította ráncába egy hófehér hajtincs tapadt. A Nagyínál sokkal, sokkal idősebb ez a valaki, gondolta Reily hirtelen, és önkéntelenül megérintette csontamulettjét.

– Såret må desinfiseres – szólalt meg az öreg, de az utazók tanácstalan arcát látva egy kis gondolkodás után angolul folytatta:
– A sebet le kell fertőtleníteni.

A kis sziklás fennsík, ahova Reily-t ültették, félúton helyezkedett el a hajó és a Magtár között a hegyoldalon. Brett egy algapállinkával átítatott ruhadarabot szorított Reily combjára, és gyanakvó pillantásokat vetett a két kutyára, akik gazdájuk lába mellett ücsörögtek nyelvüket lógatva, de ugrásra készen.

– Szóval Greenwichből jöttek. – Az aggastyán erős akcentussal, lassan beszélt az angolt, de úgy tűnt, élvezi, ahogy visszatérnek nyelvére az évtizedek óta elfeledett szavak. – Volt régen egy arany karórám. Amíg működött, mindig a greenwich-i időt mutatta. Arról álmodoztam, egy nap elrepülök a Csendes-óceán közepére, oda, ahol épp tizenkét óra a különbség. Ott jól fog járni a karórám, gondoltam.

Ez bolond, állapította meg Tanner. De nem is csoda, ha valaki megkattan attól, hogy egy ilyen helyen él, mint ez. Ráadásul ilyen sok ideig.

– Hány évesz maga? – kérdezte.

– Ha jól számolom, nyolcvannyolc vagy kilencven lehetek.

– Elképesztő! És mit eszik? Rákot? Vagy halat?

– Mikor mit. Régebben rozsmárt kerítettünk be a kutyákkal. Azok voltak a szép idők! Mostanában már nincs rozsmár, és ezt az utolsó jegesmedvét is sok-sok évvel ezelőtt ejtettük – mutatott a földet súroló, fenséges bundára. – Tavaly még sikerült fognunk néhány sarki nyulat meg hófajdot. Sajnos épp pár napja fogytak el a tartalékaink is, úgyhogy ma reggel zuzmót kapartam a sziklákról.

Brett szeme elkerekedett.

– Itt van nyúl? És madár is?

– Tavaly még volt. Azóta nem tudom, hova tűntek. De... de bármelyik pillanatban megérkezhet az ellátmány a norvég bázisról – tette hozzá magabiztosan. – Küldtem nekik üzenetet.

– Ühüm – fojtott el Tanner egy nevetést. – Mióta lakik eszen a szigeten?

– Amióta a Létesítményt őriznie kell a hadsereg privátbiztonsági alakulatának.

– Szóval asz Összeomlász óta?

Az öreg szemmel láthatóan nem értette a kérdést. Tanner folytatta a puhatolózást.

– Egyedül van?

Az aggastyán szeme vékony csíkká szűkült.

– Nem – válaszolta. – Harminc másik katona él még itt a környéken. Mindnek vannak farkaskutyái is.

– Blöfföl – vágott közbe Reily halk, elcsigázott hangon. – Ha többen lennének, már mind ide gyűltek volna. Az éhező kutyák messziről megérik a vér szagát.

Az öregember megvonta a vállát.

– Higgyenek, amit akarnak! De az biztos, hogy a Létesítményhez ennél közelebb egy lépéssel sem mennek. Különben Hjördis és Pernilla végre lakmározik egy jót. Tegyenek maguknak egy szívességet, és szálljanak szépen vissza a hajójukra!

Reily és Brett egymásra pillantottak. A lány arcán tanácstalanság látszott, de Reily keze ökölbe szorult. *Svalbard*.

– Még hogy szálljunk vissza? – kiáltott fel Reily sziszegve. Félrehajította combjáról a rongyot, és föltápászkodott. Szembenézett az öreg katonával. – Mit képzelsz, viccből hajóztunk el idáig?

Hjördis rávicsorgott, de Reily nem törődött vele. Vérben úszó szemekkel, teljes kis testében remegve, de egyenes háttal és felvetett fejjel kiáltotta az aggastyán arcába:

– Azt képzeli, hogy én a Svalbard bejáratától száz lábnyira majd csak úgy visszafordulok?

Tanner és Brett egymásra néztek. A lány azonnal megértette apja néma utasítását. Villámgyors mozdulattal ugrott Reily mellé, és mielőtt a katona támadásra utasíthatta volna a kutyákat, felkapta a kis sebesültet, viking módra a hátára vetette, és futásnak eredt vele felfelé a hegyen. Futott, csak futott. Nem nézett hátra, de fájdalmas vakkantásokat és vonyításokat hallott maga mögül. Meg az apja szitkozódását.

Mégsem volt fölösleges elhozni a jégcsákányt – gondolta.

Ha arra számított, hogy az acélajtó zárva lesz, nagyot tévedett. A kilincs lenyomására engedelmesen, jóllehet némiképp akadozva tárult ki előttük. Reily-t a saját lábára állította, és kézen fogva lépték át a Magtár küszöbét. A gigantikus, szögletes épület szája mint kis legyeket nyelte magába őket.

Egy hosszú folyosót láttak maguk előtt.

Brett elővette batyujából a könyvolvasóját, amivel halványan be tudta világítani a vaksötét helyiséget. Vízcseppek hullottak a mennyezetről és estek a lábuk elé, ahogy óvatosan lépdeltak egyre beljebb és beljebb, előre a folyosón, a hegy gyomra felé.

A folyosó végén egy kis fülkében rátaláltak a tartalékos generátorra. Reily termozsákjának oldalzsebéből elővette a szerszámos készletét.

– Tartsd ide a fényt! – mondta. – Most ide, lejjebb.

Néhány perc múlva hangos berregéssel beindult az ódon gépezet.

– Nincs sok időnk, az olaj a tartályban régi is és kevés is. Menjünk!

A következő helyiség egy újabb hosszú folyosó volt, melyet alagútszerűen vájtak a hegybe. A levegő érezhetően hűvösebbé vált itt. Reily-t ez a folyosó a London környéki metró alagútjára emlékeztette. A falon három méterenként halványan pislákol egy-egy rácsos bányalámpa, és itt-ott kopott feliratok látszóttak. A két fiatal egymás kezét szorongatva botorkált előre a következő ajtó felé.

– Reily – szólalt meg Brett. – Valamit el kell neked mondanom.

– Most?

– Igen, most.

Az ajtó mellett a falon elektromos beléptető kód paneljét találták, amin egy kis LED-fény villogott narancssárgán. A panel mellett kulcslyuk.

– Csak egy pillanat. – Reily vizsgálgatni kezdte a szerkezetet, fejében cikáztak a megoldási lehetőségek, melyik áramkört kell hova kapcsolni, de Brett egyszerűen az ajtóhoz lépett és vállával erőteljesen betaszította.

Egy kristályfehér falú, kupolás, barlangszerű terembe jutottak. A neonlámpák hideg fénye szinte erősebben világított itt, mint a nyári nap a sivatagban. El kellett takarniuk a szemüket.

Amikor hozzászóltak a fényáradathoz, három újabb ajtót láttak a helyiség túlsó végén. Kétszárnyas, sötétbarna vasajtók voltak.

– Ezek mögött lesznek a magok – rebegte Reily, és megszorította Brett kezét.

– Igen, nos... Reily, figyelj... a magokról van szó... Ne húzz már, állj meg egy pillanatra... Az a helyzet, hogy a benzinért cserébe kénytelen voltam... A Lord azt ígérte... hogy a termésből... majd ad az embereknek is... valamennyit.

Reily értetlenül fordult hátra. Brett-re nézett, aztán a jobboldali vasajtóra, aztán újra Brett-re. A lány dadogva folytatta:

– E-el akartam neked mondani má-már korábban, csak... nem tudtam, mit fogsz szólni... Azt hittem, szerelmes vagyok a Lordba. Mi-mindig olyan kedvesen beszél hozzám, miután szexelek vele. A benzinért, azt mondta, többet fog kérni, mint szokott, de aztán, amikor végzett, meggondolta magát. Nem hagyott felöltözni, amíg el nem mondtam neki, hova utazunk és miért.

Brett arca dühtől égett, és egész testében remegett. Reily érezte, hogy ő is remegni kezd – a hegy gyomrában a levegő hidegebbnek bizonyult, mint számított rá.

– Csa-csak később jöttem rá, mekkora hülyeséget csináltam. El akartam mondani neked... de féltem, ha megtudod, soha többet nem állsz szóba velem. – Nyelt egyet, majd hozzátette: – És azt nem élném túl.

Reily lassan fogta föl a lány szavait, és akárcsak egy álomban, szinte kívülről figyelte, ahogy felismerések sorozatai születnek meg a tudatában. Brett elmondta az Új Greenwich-i vadbárónak, hogy léteznek a Magok. A báró most nyilván magának akarja őket. Ezzel akár egész London környékére kiterjeszthetné a hatalmát. Hogy fogják így Wakehurst-ben elszaporítani a magokat? Talán ha titokban érkeznek vissza egy másik kikötőbe...

És, oh... Brett a báró szeretője, vagy hogy is nevezik az illet. Reily soha senkinek nem volt a szeretője, bár gyakran elképzelte,

vajon az milyen érzés lehet. De soha, soha nem mert volna Brett-hez így közeledni. És mégis, a hegy gyomrának maró hidege ellenére is felforrósodott a belsője arra a gondolatra, hogy Brett nem akarja őt elveszíteni az életéből.

A lány közel állt hozzá, sudár alakja fölé magasodott. Reily behunyta a szemét, és hagyta, hogy Brett gyengéden átkarolja a derekát. Meleg lehetetet érzett az arcán, aztán egy száj puha érintését a száján. De Brett most ennél többet nem akart tőle, és mikor tapintatosan elengedte volna öleléséből a nála sokkal tapasztalatlanabb Reily-t, ő volt az, aki minden szégyenlősségét levetkőzve felnyúlt és átkarolta a lány nyakát. Brett kacagott, és szenvedélyes, igazi csókot adott neki.

– Nyissuk ki azt a fránya ajtót, jó? – suttogta.

Reily zúgó fejjel, dobogó szívvel bólintott. A beléptetőpanelhez fordult, melyen ezúttal vörös színű LED villogott, és számsorozatok kezdett beütni. Brett közben mechanikai módszerrel próbálkozott.

De az ajtó nem engedett, és a panel továbbra is vöröset jelzett.

– Ez így nem fog menni. Valami mást kell kitalálnunk.

– Tyak nem erre lenne szükségetek? – Tanner kapitány a terem bejáratában állt, ruhája és arca vastagon úszott a vérben. Egyik kezével egy kulcscsomót emelt magasra – másikkal az agg katonát húzta, hajánál fogva maga után. A jegesmedvebunda szakadt maradványai vértől ázva tapadtak a hátára.

– Ha a kultyok nem működnek, eszt a húgyagyú vénembert isz biztosz vissza lehet emlékeztetni valamiféle belépőkódra.

Letaszította a katonát az ajtó mellé, és a fiatalok felé indult a kulcsokkal.

– Apám! De hiszen ez csodálatos! Tudtam, hogy rád mindig számíthatok!

Tanner lassan, kimérten lépkedett a helyiségen át. Arcának redőiben megült a vér, kopaszodó feje fehéren világított a neonlámpák éles fényében.

– Hogyne számíthatnál, kisz fruszkám. Na, akkor te akarod lefogni, vagy lefogjam én?

Brett-tel talán életében először történt meg, hogy nem értette, miről beszél az apja. Nagyra nyílt szemekkel nézte, ahogy a feléjük sétáló Tanner oldaltáskájának kapcsához nyúl, kinyitja, és előhúzza belőle a vértől mocskos jégcsákányt.

Ekkor jött csak rá, miről is van szó.

– A-apám... ezt ugye nem... – hebegte elsápadva.

– Tyak nem gondolod, hogy megtűröm eszt asz elfajszottat a hajómon hazafelé isz! Bejutottunk a Magtárba, szemmi szükség rá többé.

Tanner kapitány közeledett, Reily pedig ijedten hátrált. Neki ment a vasajtónak, az ütközés fémes visszhangot vert a barlangte remben.

– D-de hát... ő a navigátorunk... – próbálkozott a lány kétségbe esetten.

– Ha jól tudom, megtanította a tudományát neked. Ne viszelkedj ilyen vajszívűen, Brett! Jobb lesz moszt túleszni rajta.

Odaért Reily-hez, elkapta a karját. Brett szava elakadt, izmai mintha ólommal váltak volna.

– Haszavisszük a magokat, te meg én, Brett, ész új életet kezdünk. Mindenki felnész majd ránk!

A magasba emelte a csákányt. Brett elhűlve bámult rá, kezét a szája elé szorítva.

– Mi leszünk a hőszők!

– Nem hagyom, hogy bántsod őt! – kiáltott föl a lány hirtelen, és minden bátorságát összeszedve félrelökte az apját. Tanner a lökéstől megtántorodott. Reily a vasajtónak simulva, lélegzetét visszafojtva bámulta, ahogy Brett titán módjára ő és az apja közé veti magát. – Egész életemben hallgattam rád – kiabálta a lány felzaklatott hangon. – Engedelmeskedtem neked. Verejtékeztem, hogy jó legyen a fogás. Csendben tűrtem a fenyt is. Azt hittem, ez a szeretet. Hogy a családom vagy, még ha parancsolsz is. Éveken át hittem benne, hogy te is haza akarsz hozni a kicsiket a plázából...

Brett hangja hisztérikus, dühös kiabálásba csapott át.

– Hogy ezért dolgozunk éjjel-nappal...

Reily látta, hogy Tanner kapitány szóhoz sem jut a megdöbbenéstől.

– De amikor... amikor a fiúk kidőléséről hírt kaptunk, te egyszerűen... vállat vontál!

– Ó, te esztelen lány – röhögött fel Tanner kapitány. – Aszoknak a rongyosoknak mégis mi hasznát vennénk? Ne neveteszd ki magad! Állj félre, hadd fejesszem be eszt a dolgot...

Reily felé akart indulni, de Brett útját állta.

– Nem, Apám. Reily-hez egy ujjal sem nyúlhatsz.

A lány szemében korábban ismeretlen láng gyúlt.

– Megtiltom – tette hozzá, és Reily gyönyörűbbnek látta őt, mint valaha.

– Megtiltod? Te? Nekem? Haha! Arcátlan kisz fruszka, takarodj asz utamból, hogy az iszten verjen meg! – azzal arcon vágta a lányát olyan erővel, hogy az megszédült és a földre esett.

Egy pillanat alatt Reily mellett termett. Rásújtott a csákánnyal, de Reily elhajolt a fegyver elől. A vasajtó hatalmasat zörrent az ütésről. Reily megpróbált elslisszanni, de Tanner utána nyúlt és grabancát megragadva könnyedén visszahúzta.

– Nyughassz, kutya! – lihegte az arcába. Reily tehetetlenül vergődött a férfi szorításában. Ösztönös mozdulattal ragadta meg nyakában lógó amulettjét, és máris látta az Öcsit meg a Nagyit, akik várják őt fönn, a Sarkcsillag mögött...

– Ezt Hjördis-ért! Ezt meg Pernilláért!

Reily halálra vált tekintettel figyelte, ahogy Tanner kapitány szembogara hatalmasra tágul. Brett sikolyát is hallotta, és hogy a lány föltápáskodni próbál a földről. Friss vér fröccsent az arcába a kapitány szájából. Tanner szorítása rohamosan gyengült, a csákányt elejtette. Hörögve rogyott Reily lábához.

Brett a katonához botorkált, kicsavarta a törst a kezéből. Az agastyán nem próbált ellenkezni, hanem engedelmesen tűrte, hogy lefegyverzik és egy szíjjal megkötözik a kezét.

– Apám!

Tanner kapitánynak a hátán keresztül a tüdejéig hatolt a két, szakszerűen bevitt késszúrás. Mire Brett melléje térdelt, már halott volt.

– Nem tudom, miért sírok. Kegyetlen férfi volt. Sokat szidott. Ütött is. De valahogy mégis... szerettem.

Reily a lány haját és kezét simogatta.

– Igen, Brett, tudom. Hiszen ő nevelt föl.

Brett fájdalmasan felnevetett.

– Engem – sóhajtotta. – A kicsiket... őket nem.

Reily nem tudott mit válaszolni.

– Magamnak sem merem bevallani, mi az igazság. Rákásznak nevelt. Sosem faggattam a múlttól, a hajó áráról. Hinni akartam benne, hogy egy nap kiválthatom a kicsiket. Milyen balga is voltam! Osztoha lány, ahogy ő mondta volna.

– Nem, Brett. Nem voltál balga – mondta Reily, és maga felé fordította Brett fejét, hogy a szemébe nézzon. – Egyszerűen nem volt választásod. Ő volt a kapitány. Ha túl akartál élni, behódoltál. Nem balgán, bölcsen viselkedtél. És ezt te is tudod.

Brett szipogva bólintott.

– Igen. Igen, persze, tudom. – Megtörölte az arcát ruhája ujjával. – A szidalmi, a verés mind azért volt, hogy betörjön. Már jó ideje látom ezt, ha nem is mindig vallottam be magamnak. – Nyelt egyet, és erőteljesen rámosolygott Reily-re. – Jobb is, hogy a húgom nem ismerte őt. Istenem! Tényleg, mennyivel jobb így... Hogyan is gondolhattam arra, hogy egy kisleányt odaveszek a hajóra e mellé az erőszakos, kiállhatatlan alak mellé?

Fölállt, körülnézett. A teremben a neonlámpák fénye egyre gyakrabban vibrált. A katona elgyötörve kucorgott a földön, tőle pár lábnyira hevert a kulcscsomó.

– A húgom otthon vár. Menjünk, vigyük haza neki a Magokat!

A vasajtó dübörögve nyílt ki, hogy feltáruuljon mögötte – egy másik vasajtó.

– A Magokat hűtve tárolták – mondta Reily elgondolkozva. – A kettős ajtó nyilván segít benn tartani a hideget.

De a második ajtó zárjába egyik kulcs sem illeszkedett. Fojtott röhögést hallottak a fehér teremből.

– Sosem jutnak be. A Létesítményből senki nem vihet el ingyen semmit. A parancs egyértelmű, be kell tartani...

– Hallgasson! – kiáltott rá a katonára Brett, és összevonta a szemöldökét. – Különben kiderítjük, Apám lánya vagyok-e, és ki tudom-e magából verni a belépőkódot.

Reily a panellal bajlódott. A fedőlapot felfeszítette, és az alatta fekvő chip-ek közül többet kiemelt a helyéről.

– Forrasztani kell – mondta Brett-nek. – El fog tartani egy ideig.

– Hiába minden – folytatta a hang a fehér teremben elcsigázva, de gúnyosan. – Az a szoba úgyis tök üres.

Brett az öreghez lépett, és rongyos ingénél fogva magához emelte.

– Mit beszél?

– A három szobából kettő tök üres. Ígértek új szállítmányokat, hogy berendezzék őket. Üzenni kell a bázisra, nem érkezett meg a gép.

Brett fújtt egyet, és visszaejtette az öreget a földre.

Ekkor kattantást hallott az ajtó felől. Reily vidáman ugrott fel és lökte be azt. A két fiatal a helyiség falán a sötétben tapogatva találta meg a villanykapcsolót.

A tároló üres volt.

– Ez az idióta igazat beszélt.

– Nem baj. Nézzük meg a másik kettőt!

A közepső tároló dupla ajtaja sem engedett könnyebben, mint a jobboldali, és Reily aggódni kezdett, hogy a tartalékos generátor esetleg fölmondja a szolgálatot, mielőtt befejezik a műveletet.

– Akkor aztán esélyünk se lenne bejutni a tárolókba – magyarázta Brett-nek. – Ha kifogy az olaj és elmegy az áram az épületben, hiába forrasztom át az elektronikát.

– Mennyi időnk van még?

– Nem tudom. Talán tíz-húsz perc.

Brett sóhajtott. Kezdett borzasztóan fájni. A neonlámpák egyike hangosan berregett, ő pedig kényszerítette magát, hogy apja hűlő testének háttal álljon, és ne vegyen róla tudomást. Még nem döntötte

el, mi a helyes. Hagyják-e itt, a világ legvégén, a fehér, hideg teremben, mely hamarosan az örök sötétség kriptájaként borul majd rá? Vagy cipeljék ki innen és temessék hullámsírba, ahogy akarta volna?

Mit számít.

A fontos az, hogy hamarosan megszerzik a Magokat. Már csak percek kérdése. Reily-t nézte, ahogy a földön kucorogva, ujjait gyakran fújogatva egy chip forrasztásával bajlódik. Megtöltik a termoszákot, kieresztik a vitorlákat és elindulnak hazafelé.

– Mit gondolsz, mennyi idő, míg a tudós asszonyok megszaportítják a magokat? – kérdezte Reily-től, és fázósan összedörzsölte a kezait.

– Hónapok. Talán évek is. Brett, ugye tudod, hogy Új Greenwich-be nem mehetünk vissza.

– Tudom. A Lord. Már mindent átgondoltam. Ha megkerüljük a szigeteket és Új Brighton környékén kötünk ki, onnan néhány napi járás Wakehurst-ig jutni. Hűvösebb lesz akkor már az idő is. Talán nem lehetetlen megtenni az utat gyalog.

Reily bólintott. Brett-tel a gyaloglás Dél-Anglia pusztáin át könnyűnek és kellemesnek tetszett. Szinte látta maga előtt, ahogy szellemfalun szellemfalu után sétálnak át, miközben a lány a csákánnyal könnyedén felkoncolja a kutya-falkákat, sőt a vérbandákat is, akik előugranak, hogy megtámadják őket.

Katt. A zár engedett, és Brett izgatottan lépett oda, hogy betaszítsa az ajtót. De a középű tároló is üres volt.

– Nos, most legalább tudjuk, melyik teremben vannak a Magok! – nevettek össze.

– Örültek – sísteregte az öregember a fehér teremben, és megpróbált előrébb kúszni a ki-kihunyó neonlámpák alatt. – Rablóbanda. Amíg én élek, a Létesítmény biztonságban lesz! Innen nem visznek el semmit, ezt megígérhetem maguknak. Haramiák!

A fiatalok nem is törődtek vele.

A baloldali, utolsó ajtó előtt ücsörögve Reily forrasztás közben maga elé képzelte, hogyan érkeznek meg Wakehurst-be, Brett és ő, egymás kezét fogva. Az üvegházak sokaságát megpillantva Brett szeme elkerekedik, és minden irányból közelednek feléjük a tudós

asszonyok, az egykori biotechnikusok leszármazottai. Felismerik és örömmel üdvözlük Reily-t, kíváncsian tekintgetve a megtömött termoszákra. Mind tudják, mi volt a Nagy álma, és tudják, hogy ha valakinek sikerülne szerezni Öröktermő Magokat, akár a Svalbard-ból, akár a pokolból magából, az az egész emberiséget megmentené a lassú kipusztulástól. Az üvegházak talaja évtizedek kemény munkája által immár elég tiszta hozzá, hogy befogadja a magokat. Még néhány év, és... az egészséges növények elhullva új termőtalajt hoznak majd létre, és beindul a körforgás, az élet terjedni kezd, és lesz élelem, lesz gabona, sőt talán gyümölcs is, és az Öcsi a Sarkcsillag mögül mosolyogva tekint majd le rájuk, Reily-re és Brett-re, meg Brett kishúgára, aki megerősödik, hogy matróz legyen a hajón, és senki sem lesz többé ventilbiciklis, mert nem lesz szükség rájuk, a puszták újra lakhatóvá válnak, az emberek megtöltik étellel a szellemfalvakat, templomok harangjai konganak és gyerekek futkároznak a gyümölcsfák ligetében, a tudós asszonyok bölcsen beosztják a termést, ami évről évre szaporodik és egyre nagyobb hozamot hoz, okos keresztezéssel új fajokat is létrehozhatnak majd, olyanokat, amik a nyílt pusztán is megélnek, és az élet terjed, az emberek megbékélnek egymással, a vérbandák tagjai is letelepednek, a gyümölcsligetek idővel erdőkké sűrűsödnek, és mindenkinek jut elég, és senki sem fog éhezni, és ő minden este boldogan várja majd haza Brett-et a tengerről, vacsorát főz neki, kenyérből, gyümölcsből, friss rákból és néha talán, ha a lány hoz, sügéből is.

Katt.

Reily lassan föláll a földről, kezét a kilincsre teszi. Brett mellé lép, rámosolyog. Átkarolja a vállát. Az ajtó csikorogva kitárul. Benn sötét, alakjuk hosszú árnyékot vet a tároló padlóján. Reily matat a falon, megtalálja a kapcsolót. A teremben lámpák sárga fénye gyúl.

A látvány lélegzetelállító.

Vörös bársonnyal borított falak.

Aranyszín polcok.

Próbababák csipkés ruhákban.

Gyémánt, jáspis, tanzanit és rubint mindenhol, a polcokon kirakva, a földön szétgurulva.

Ékszerek elegáns árcédulával ellátva, a próbababák hosszú nyakába akasztva, üvegfalú vitrinek mögött smaragdok színarany foglalatban, skarlátszínű brokátra helyezve.

Elegancia és luxus tökéletes harmóniába rendezve, a hatalmas terem teljes hosszában, ameddig a szem ellát.

Svalbard.

Brett látja Reily-t térdre hullani. Vele is forog a világ. Hányás ízét érzi a nyelvére tolni, és mielőtt a neonfények végleg kihunynak az épületben, tekintete a falra festett, cirkalmas logóra vetül.

Ösztönösen betűzi ki.

Svalbard. A világ legészakibb ékszerboltja – the coolest style in the world.

Két év telt el azóta. Most újra úton vannak. Ghána partjai mellett hajóznak épp.

– Hány nap, míg eléjük Lagoszt?

– Még egy hét. Onnan pedig Dori vagy egy hónapnyi hajtás lesz a sivatagon keresztül a pedálautón.

– Biztos vagy benne, hogy kitartanak a készleteink Burkina Faso-ig?

– Talán. Ha a jegesmedvebundás öreg igazat beszélt, a Magokat a helyi biotechnikusoknak adták át megőrzésre. A régi mangánbánya környékén talán még élnek a leszármazottaik. Tőlük szerezhetünk élelmet.

– És... és ha a mangánbánya gyomra is üres?

– Akkor vár ránk a Vetőmag Génbank odalent délen, Ausztráliában.

» A novella a Lidércfény Online-on. «

» Hozzászólások és a zsűri értékelése. «

» Vissza a tartalomjegyzékhez. «

Petya Víz

A férfi nézte, hogyan emelkedik és süllyed a gyermek mellkasa. Aludt. Hosszú sírás és szenvedés árán mély álomba zuhant. A nő simogatta a homlokát és szipogott. Nem volt hova vinniük a fiút. A kórházak megteltek a hozzá hasonló esetekkel. Hallani híreket, miszerint tehetetlenek az orvosok a betegséggel szemben. Túl hirtelen érkezett és felkészületlen volt az egészségügy. De ugyan ki készíthette volna fel erre a járványra? A csapvizet elzárták hetek óta. Kimutatták belőle a kórt. Nem pusztítja el semmilyen hagyományos fertőtlenítőszer, se a forralás. A vizet heti egy alkalommal teherautón hozták, palackozva. Az esővíz gyűjtését is tiltották, nem biztonságos meginni.

– Ma hozzák – mondta a férfi –, lemegyek érte én.

A nő beleegyezően bólintott, majd megigazította a takarót a gyermekén. A fiú felnyögött álmában, az anya hozzábújt. A férfi felöltözött. Hidegek a nappalok, az éjszakák pedig annál is fagyosabbak. A sor minden alkalommal órákig tart. A fejadag rendkívül kevés. Naponta fél liter jut egy személyre. Ki tudja meddig. Állítólag a már felhalmozott palackozott vizeket osztják. Vajon meddig tartanak a készletek?

Felhúzta a cipőjét és a kabátját. Kitapogatta zsebében a kést. Vég-szükség esetére. A kés mit sem ér a fegyveres katonákkal szemben, de nem is tőlük tartott; az útonállókat elriaszthatta vele. Kijárási tilalom volt érvényben, a fagyasztóban felhalmozva állt az étel. Senki sem akart élelmet rabolni. Még. De ha így folytatódik tovább, arra is sor kerülhet. Egyszer megtámadtak valakit a házban, hazafelé a vízosztásról. Akkor döntött a kés mellett. Nem kockáztathatta meg, hogy kirabolják.

Szomjas volt. Mostanában mindig érezte. Mindenki érezte. Szerencse, hogy közeleg a tél. Bele se mert gondolni, mi lesz az enyhe időszakban. Azzal nyugtatta magát, hogy addigra majd vége.

De tényleg vége lesz? A nyarat nem fogják kibírni így. Táskáját vállán átdobva kilépett a folyosóra, halkán bezárta maga mögött az ajtót. Volt áram a házban, máskülönben szüksége lenne gyertyákra. A mi nap eszébe jutott, be kéne szerezni párat a biztonság kedvéért. De az árak megugrottak. A pofátlanságtól pedig a vérnyomása szökött az égbe, az árust pedig faképnél hagyta. Megbánta azóta. A pénz lassan teljesen értéktelenné válik. Látott már embereket vízzel fizetni. Egy deci, két deci, kinek mennyi bőr van a képén, vagy kinek mennyire van valamire szüksége. De a víznél senkinek nem lehet jobban szüksége semmire. A vizet sosem használná fizetőeszközként.

A liftet lekapcsolták, minden emeleten kiragasztottak egy figyelmeztetést, senki ne használja. Nincs kapacitás az esetleges meghibásodás esetén történő kimentésre. Lefele menet a lépcsőn két beszélgetőbe futott. Fél füllel hallotta, miről beszélnek. Idegenek, ufók, invázió, mondta az egyik. Vegyi támadás, Kína, Oroszország, Amerika, mondta a másik. A férfi köszönt nekik, szomszédok, megismerte őket. Egyikük érdeklődött, hogyan bírják. A férfi bevallotta, nehezen. Úgy tudják, a tizediken él egy idős hölgy egyedül. Nem tud lemenni vízáért, fel kell vinni hozzá. Legutóbb egyikük vitte fel neki, de mióta történt a rablás... A neje ki akarta tekerni a nyakát, mikor elmondta neki. De mit tudott volna tenni? Hagyta volna szomszéd halni? A neje szerint neki már úgyis mindegy. A néni viszont olyan hálás volt. A spórolt pénzét ajánlotta fel. De nem fogadta el.

A férfi felajánlkozott, maga sem tudta miért, mire a szomszéd átnyújtotta neki a néni papírjait. Csak papírok ellenében lehetett kiváltani a vizet. Továbbment volna, hogy jó helyet kapjon, de még nem állt sor, tájékoztatták. A katonák nem engednek ki senkit. Addig pedig jobb a fűtött lépcsőházban. Mások is jöttek. A férfi úgy döntött, a bejárathoz áll. Ha kiengedik őket, így előre kerülhet.

Megjelentek a teherautók. Az egyikről katonák ugráltak le, felnyitották a ponyvákat. A raktérben hegyekben álltak a műanyag palackok. Más lépcsőházakban is felsorakoztak az emberek. Három katona a túloldali bejárathoz lépett. Egyikük intett, jöhetnek kifelé. Sorban lázat mértek mindenkinél. Az egyik autó előtt felgyűlt az első tömeg. Mindenkinél volt táska, abba pakolták a kézhez kapott

vizeket. A férfi ismét az órájára nézett. Mögötte panaszkodtak: miért nem őket engedik oda elsőként?! Más nyugalomra intett, mindenki sorra kerül. A katonák megvárták, amíg mindenki visszatért a lépcsőházba. A férfi mögött fellélegeztek. Végre ők következnek. Elfojtott köhécselek hangzottak fel, ahogy sorba rendeződtek. A katonák valóban megálltak a bejárat előtt. Intettek nekik. A férfi lépett ki elsőként. A katona köszönés nélkül a homlokához emelte a testhőmérőt. Tovább intette, mire szaporára fogta lépteit. Mögötte kiállítottak valakit a sorból.

– Maga utoljára! – utasították.

Már közel járt a vízhez. Felszólításra előkészítette a dokumentumokat. Négy palackkal osztottak neki. Hamar a táskájába rejtette.

– Ne tartsa fel a sort! – terelték odébb és már került is sorra a következő.

Egy posztoló fegyveres az árkádok felé terelte a sort.

– Kijárási tilalom van, aki végzett, menjen haza! – Sorban viszszereltek mindenkit a lépcsőházba, aztán nyitották a következőt.

– Egészen gyorsan ment – jegyezte meg elégedetten egy szemüveges lakó talán az ötödikről. – Nincs szüksége valamire? – kérdezte a férfitől.

– Van gyertyája?

– Hogyne volna!

– Mennyiért? – kérdezte a férfi, előre felkészítve magát a nyugtalanító válaszra.

– Részletekről majd fent – súgta a szemüveges.

Felsétáltak a lakásába. Odabent viszonylagos rend uralkodott. Arra kérte a férfit, várjon a nappaliban. Amíg várt, kinézett az ablakon. A redőnyök azonban le voltak húzva, csak a saját tükörképét látta az üvegben. A szemüveges visszatért a gyertyákkal.

– Egész csomagban is eladó, de darabonként is vihető.

– Mennyiért? – kérdezte a férfi megint. De a szemüveges minden határon túlment a válasszal. Vízet kért a gyertyáért cserébe. Még mit nem! A férfi szedelőzködött és dühösen elhagyta a lakást. Nem fog belemenni soha. A víz mindennél fontosabb.

Miután lepakolt a lakásban, felvitte a néni részét a tizedikre. Út közben csak néhány emberbe botlott, de senki sem tartóztatta fel. A néni nagyon hálás volt a segítségért, a könnyeivel küszködött. Elhallgatta egy darabig, de aztán haza kellett mennie. Otthon kivett egy vizet a táskából és bement a szobába. A nő elaludt a fiú mellett, de jöttére felemelte a fejét. A férfi lecsavarta a kupakot, és átnyújtotta a palackot. A nő óvatos mozdulattal ivott egy kortyot, majd visszaadta. A férfi is ivott, de csak egy fél kortyot. Elmesélte a nőnek a szemüveges ajánlatát az ötödikről. A tizediken lévő idős hölgyről nem beszélt. A nő fáradtan sóhajtott. Minden csak egyre rosszabb lesz. Ha gyertyáért nem is, de gyógyszerért muszáj lesz adni vizet.

– Azt már nem! – erősködött a férfi.

A nő csitította, de már későn. A fiú kinyitotta a szemét.

– Szomjas vagyok – nyöszörögte.

A nő megitta. Majdnem az egész üveg elfogyott.

– Fáj – panaszkolt a kiszáradt ajkai közt. – Nagyon.

– Mid fáj? – simogatta az anyja.

– A fejem.

– Meleg a homloka – nézett a férfira a nő. – Gyógyszer kell neki.

Muszáj.

A férfi elszívott egy cigarettát a folyosón. Rajta kívül nem tartózkodott ott senki. Végiggondolta, nincs más út. Bele kell mennie. A cigarettától még szomjasabb lett. Az ötödiken bekopogott. A szemüveges ajtót nyitott, de elutasító volt.

– Már elvitték a gyertyát, lemaradt róla!

– Gyógyszer kell! Adok érte vizet is!

A szemüveges erre beengedte. Erős gyógyszert hozott.

– Sok folyadékkal kell bevenni. Ha nem múlik tőle a betegség, abba kell hagyni rövid időn belül – hadarta. Fél litert kért érte cserébe.

A férfi odaadta. A szemüveges ellenőrizte a palackot. Bontatlan volt.

– Jó lesz – egyezett bele az üzletbe. Felajánlott nőt is csupán egy literért egy órára, de a férfi hallani sem akart ilyesmiről. A szemüvegest hiába kérdezte, nem tudta megmondani meddig tart még a járvány. – Azt senki sem tudhatja – csukta be a férfi után az ajtót.

A fiú állapota csillapodott a gyógyszerertől, azonban továbbra is ágyban maradt. Egy hét múlva ismét vízosztás következett. Addigra a férfi többször is meglátogatta a tizediken élő idős hölgyet. A vízosztást megelőző este ismét felment hozzá. Hiába kopogott, a hölgy nem válaszolt. Legnagyobb megdöbbenésére az ajtót nyitva találta. Odabent csend volt és sötét. A férfi lámpát gyújtott. Az ágyban ott feküdt a hölgy. Meghalt. Az asztalon boríték hevert. Felbontotta. A hölgy köszönetet mondott, hogy segített rajta. De ez a világ nem való gyöngé embereknek, mint ő. Átfutott az agyán a gondolat, átkutatja a lakást. Gyűlölte magát a gondolatért, de nem szalaszthatta el a lehetőséget. Talált is egy működő zseblámpát. Meg vizet is. A pénzt ott hagyta. Nem volt rá többé szükség. A papírokat viszont megtartotta.

Már engedték az embereket, mire másnap elindult. Csak a sor végére ért oda. Egészen átfázott, mire a vízhez jutott. A lépcsőházban megpihenve belebotlott egy nőbe. Fiatal volt és igéző szemeivel a férfi szívéig hatolt. Sosem látta.

- Mit csinál? – kérdezte a nő halkán.
- Semmit – futott ki a férfi száján hirtelen.
- Van kedve?
- Nem, köszönöm. Nem lehet, várnak.
- Adna egy kis gyógyszert, kérem? A lányom megbetegedett.

A férfinak eszébe jutott milyen, ha beteg az ember gyereke. Belegyezett. A nő megköszönte. A nyolcadikon várja.

- Soká' tartott – panaszkodott a nő, mikor a férfi hazaért.
- Hosszú volt a sor. Még el kell intéznem valamit.
- Csináltam vacsorát, most meleg.
- Nem, várhat, később eszem.

A maradék gyógyszer magához vette és elindult a nyolcadikra. A lépcsőházban többen is várakoztak. Zsebre tett kézzel haladt, szorítva a kést, meg a gyógyszert.

- Nem kell valami? – kérdezték, de a férfi csak a fejét rázta.

Ekkor fönről is jöttek. A férfit a lépcsőfordulóba szorították. Egyikük kést rántott.

– Vedd ki a kezed! – utasította a késes. A férfi a falhoz hátrált és előrántotta a sajtáját. – Dobd el, vagy meghalsz! Dobd el, bazdmeg! – üvöltötte, de a férfi nem engedelmeskedett.

Lövés dördült az alsó szinten. A támadók eliszkoltak. Átrohantak a másik lépcsőházba. Ketten igyekeztek felfelé. A férfi a falhoz lapulva várta őket.

– Merre mentek? – kérdezték pisztollyal a kezükben. A férfi felfelé mutatott, a keresztfolyosó felé. – Szerencséje volt. Legutóbb késon érkezünk. Nem lehetünk ott mindenhol. Kevesen vagyunk, se rendőr, se katona nem foglalkozik többet az állampolgárral. Feltéve, hogy működik még az állam. A másodikon van a központunk. 21-es lakás. Ha csatlakozna, jelentkezzen ott! Hasznát vennénk – azzal el-siettek. A férfi is, de ő a nyolcadikra.

Az ajtó mögött holtra vált fogadta. A szemei így is megigézték.

– Lövést hallottam, jól van?

– Jól. Itt a gyógyszer.

– Köszönöm. Már megy is?

– Muszáj rágyújtanom. A lakásban nem lehet.

– Itt rágyújthat. Abban a szobában – mutatott a legközelebbire.

A férfi leült a bőrknapéra és rágyújtott. Megremegett. Most fogta fel, mi történt pontosan. Meg is ölhetnék volna. Vajon kik ezek az önjelölt seriffek a 21-esben, akiknek az életét köszönheti? Seriffek... Ez már a vadnyugat. A nő visszatért. Egy kis pohár vizet hozott hálája jeléül. A férfi nem utasította el. Apránként kortyolta. Milyen édes, azelőtt sosem érezte. Nem tulajdonított fontos szerepet a víznek soha.

– Hogy van a lány?

– Rosszul – válaszolt a nő.

– Csapvizet ivott?

– Nem. Meghülhetett. Remélem, a gyógyszer segít.

– Nekünk segített a gyereken.

– Örülök, hogy jól vannak. A felesége és a gyereke.

– Nem a feleségem – nyomta el a csikket a férfi –, és nem az én gyerekem.

Whiskey-vel kínálta, meg cigarettával. Egy része ellenkezett, de a zöld szempárnak nem tudott ellenállni. Sokat beszélgettek. A neve

túlságosan szürkén hatott. Magában Zöldnek nevezte. A kanapén ültek. Egészen közel egymáshoz.

- Jó végre beszélgetni valakivel – szívott cigarettájába Zöld.
- Nekem is jó.

A férfi ivott egy korty italt és elnyomta a csikket. Rágyújtott a következőre.

- Sokat szív – vette észre Zöld.
- Jól esik – magyarázta a férfi.
- A párját nem zavarja, hogy elmarad?
- Nem a párom.
- Kicsoda akkor?
- Csak egy nő.

Zöld zenét rakott be. Jimmy Durante-tól a Smile-t.

- Tud táncolni?
- Nem szeretek.

Zöld egyedül táncolt. A férfi élvezte nézni. Egészen elbódult. Megkívánta. Zöld az ölébe ült. Megcsókolta.

- Örülök, hogy itt van.
- Én is.

A nő azt hitte, megölték, mikor hazaért. A férfi viszont nagyon is úgy érezte, él. Lement a másodikra. A 21-es előtt rácsos ajtó volt. Becsöngetett. A kémlelőn kukucskált valaki. Ajtót nyitottak neki.

- A seriffek mondták, ez a központjuk.
- Milyen seriffek?
- Az embereik.

Beengedték. A mosdóból egy pocakos férfi lépett ki. Kezet ráztak. Bevezette a nappaliba. Emberekre van szüksége, tért rá a lényegre.

- Muszáj szervezkedni, nincs mire várni tovább.

A férfi az életét köszönhette nekik. Szívesen segít. Szükségük volt egy sofőrre.

– Tud vezetni? Igen? Akkor ma este kell menni. Pontban 9-kor a kapuban várni fogják. Mi a neve?

- A férfi elgondolkozott. Szerencsésnek érezte magát, hogy él.
- Lucky Luke.

Pontosan 9 órakor ért a kapuhoz. Előtte felugrott Zöldhöz, de nem nyitott ajtót. A kapunál ketten várták.

– Lucky Luke? – kérdezték.

A férfi bólintott. Nem jegyezte meg a nevüket. Az egyiket Jesse-nek, a másikat, a kölyökképűt Billie-nek nevezte el. Kikémleltek, katonát nem láttak. Jesse egy fekete autóra mutatott. Odaadta a kulcsot. Kisiettek a kocsihoz. Az utca néptelen volt. Rengeteg szemetet görgetett a szél. Beszálltak. Egy ideig vártak. Nem keltettek feltűnést.

– Mondom az irányt – hallatszott Billie az anyósülésről. Jesse betárazta a pisztolyokat. A férfi lassan elindult, nem kapcsolt lámpát. – Arra menj! – mutatott egy mellékutcára Billie. – A főutakat, nagyobb utcákat el kell kerülni. Különben baj lesz.

Maszkot húztak. Jesse adott egy pisztolyt Billie-nek és a férfinak.

– Ez a bolt kell. – A férfi leparkolta a kocsit. Megint vártak. – Mi bemegyünk, te itt várj! Ne szállj ki, és el ne menj nélkülünk!

Miután magára maradt, lehúzta az ablakot és rágyújtott. Zöldtől kapott egy dobozzal. Látni szerette volna, bánta, hogy nem sikerült. Jó volt lefeküdni vele. A másik nővel sosem volt viszonya. Szüksége volt már rá. Pont elszívta, mire nyílt a csomagtartó. Jesse és Billie megtöltötték a csomagteret, majd óvatosan lecsukták az ajtót. Behuppantak az ülésre, ezúttal mindketten hátra.

– Tovább az utcában, és balra!

Várt rájuk még egy bolt. Jesse dühös volt, valaki járt ott előttük. Alig volt mit elhozni. Ha ez így megy tovább, másik vadászterületet kell találniuk. Billie az orrát szívtá, megfázhatott. Kisvártatva ismét jelzett. A férfi félreállt az autóval. Ezúttal maga is kiszállt, de csak társai felszívódását követően. Enyhe, de szeles idő volt. Csak minden második lámpa égett az utcában. Valaki felhúzta a redőnyt az ablakában. Rossz előérzete támadt. Visszaült az autóba. Kezei idegesen jártak a kormányon. A visszapillantóban végre meglátta közeledni a többieket. Akkor dördült el egy lövés, amikor a kocsihoz értek.

– Gázt! – üvöltötte Jesse, ahogy beugrott a hátsó ülésre.

A férfi nekiütközött az előtte álló autónak, ahogy csikorgó kerekekkel elsüvített mellette.

– Mi történt Billie-vel?

– Ki a faszom az a Billie? – kémlelt ki a hátsó üvegen Jesse. – A kölyköt mondod? Lelőtték. Ott maradt vele a cucc, a rohadt életbe. Keveset fogtunk. A főnöknek nem fog tetszeni.

Billie-ről nem esett több szó.

Viszonylag elfoglalt hetek következtek. Minden emeleten akadt jelentkező a seriff irodájába. Gyorsan kiépítették a rendszert. Két fős őrseget szerveztek négy óránkénti váltásban. A szomszédos lépcsőházra vezető folyosón barikádokat emeltek, az átkeléseket ellenőrizték. A háztetőkön vízgyűjtő tartályokat helyeztek el, szigorúan mosdáshoz lehetett felhasználni. Főleg asszonyok hordták a vizet a lakásokba. A gyerekeknek a tizediken megüresedett lakást jelölték ki megőrzésre abban az esetben, ha nincs, aki vigyázzon rájuk. Azokat a háztartásokat, amelyek nem működtek együtt a seriff irodájával, listázták. Minden együttműködőnek juttattak a portyákból szolgálat fejében. A vizet kiemelkedően fontos helyen tartották számon. Személyesen a seriff gondoskodott a porciózásról. Újabb érv, amiért megéri jóban lenni vele. A közeli szupermarketeket sorról sorra járták. Volt olyan hét, amikor több vizet gyűjtöttek egymaguk, mint amennyit a katonák hoztak. Más helyek tátongtak az ürességtől. Térképeken jelölték, hol van még keresgélni való.

– Meglep, hogy még életben vagyunk – elmélkedett a férfinak a bajuszos, akivel együtt volt egy nap őrsgben. Felsétáltak a tizedikre, ellenőrizték az óvodát. – Csoda, hogy vannak még kint készletek, amire a hadsereg nem emelt kezét. Ha így megy tovább, lassan nem marad mit inni. A gyártással régen leállhattak már.

– Ki tudja – válaszolt a férfi. – Egy ideje nincs már adás. Ki tudja, min ügködnek. Az is lehet, hogy rég vége van, csak elfelejtették megnyitni a csapokat.

– Nem hiszem – dörmögött a másik a bajsza alatt. – Akkor szóltak volna. Ki lehetne menni. De amíg csak pisztolyaink vannak, addig nem ajánlatos ujjat húzni velük. Szitává lőnének.

– Mit sanszolsz, meddig bírjuk élelemmel? Jobban teszi a seriff, ha arról is gondoskodik. Ha elfogynak a konzervek, és a katonák nem gondoskodnak rólunk, akkor nincs miért maradni.

– De jön a tél – vetette ellen a bajuszos.
– Igen – értett egyet a férfi –, de inkább veszek éhen odakint a hidegben, mint ide bezárva.

– Te benned aztán van kurázsi, Lucky Luke.

Őrség után újra felment a nyolcadikra. Látni akarta Zöldet. Addigra többször is előfordult már, hogy elfoglalt volt. Vajon mit csinálhat? Ezúttal ajtót nyitott.

– Láttalak a listán. Miért nem csatlakoztál a seriffhez?

– A te seriffed bekaphatja.

– Kézben tartja a dolgokat.

– Ahogy én is. Megoldom egymagam.

– Hogy akarod egyedül túlélni? Gondolj a lányodra!

– Rá gondolok minden egyes nap minden egyes percében!

– Mit csinálsz, amikor elfoglalt vagy?

– Szerinted mit?

– A seriffel vagy?

– Vele is.

– Másokkal is? Sokan vannak?

– Elegen.

– Tőlem semmit nem kértél. Én nem arra kellettem.

– Te más voltál. Veled élveztem. De erősnek kell maradnom és melletted elgyöngyölközök.

– Akkor elmegyek. Ez a hely nem való gyöngye embereknek. Nem akarom, hogy miattam gyöngye legyél.

Otthon veszekedni akart vele a nő, amiért sokat járt őrségbe. Nem foglalkozik se vele, se a gyerekekkel. Mikor beteg volt, se akart segíteni rajta. Úgy kellett könnyörogni.

– Ha nincs a gyógyszer, lehet, már megölte volna a kór!

A férfi faképnél hagyta a nőt. Nem akarta tovább hallgatni. Őrségbe nem mehetett, ezért a másodikra sietett. Ekkor ütött szöveget a fejébe a gondolat. Ha a fiú túlélte a kórt, akkor van rá mód. De mitől olyan különleges az a gyerek? Más is leküzdheti? Előbb-utóbb muszáj lesz kenyértörésre vinni a dolgot. A palackozott víz el fog fogyni. Akkor választhat. Havat fog enni, eső- vagy folyóvizet inni. Valamit muszáj. Mindenkinek muszáj. Vajon hányan élnek túl? És ő túl fogja? Zöld? Billie vajon túlélte volna? Kettesével szedte a lépcsőket.

– Éppenséggel van abban logika, amiről beszél – mondta a pockos seriff. – Viszont nem tudhatjuk biztosan.

– Dehát a gyerek!

– Nem lehetünk biztosak, hogy a kór okozta nála. Az is lehet, csak meghűlt. Hasonló tüneteket produkál. Láz, remegés, nehéz légzés. Pont olyan, mint a megfázás, csak ez halálos. Egyesek azt mondják, az úrből érkezett. Valami aszteroidában volt, a légkörben szétporladt, a szél pedig mindenhova elfújta. De van, aki Isten haragjának tartja. Főleg azok, akik hisznek Istenben. Bármelyik legyen is a magyarázat, nem vagyunk rózsás helyzetben, ezért minden szabad, egészséges emberre szükségünk van, hogy túléljünk.

A seriff megvakarta a belső combját. Erről eszébe jutott Zöld.

– Ki akarok menni a portyázókkal!

– Biztos készen áll rá a legutolsó óta? Na jó, nem bánom. Habár biztos megrázta a társa halála.

– Billie-é? Persze, hisz még kölyök volt.

Kiment a tetőre. Az őr megkérdezte, mi a fenét keres ott.

– Vízre volna szüksége a mosdáshoz? Vigyen egy vödörrel, úgyis esni fog.

Otthon kitöltött magának belőle egy pohárral. Megihatná. Ha elég bátor lenne hozzá. Egyszer muszáj lesz. Előbb vagy utóbb innia kell az esővízből. Ha túléli, mint a gyerek, akkor nem szomjazna többé. De vajon tényleg attól volt beteg? Vagy csak megfázott? Végül mégse mert inni. A seriff szavai jutottak eszébe. Isten minden bizonnyal elnéző lesz a gyöngesége felett. Ha tényleg létezik.

Este kimentek egy fekete tranzittal. Négyen voltak. Nem mutatkoztak be. Ezúttal nem a férfi vezetett. Helyette az ő dolga volt biztosítani a bejáratot, míg ketten kipakolnak. Egy közepes méretű szupermarket közelében parkoltak le. A gazdasági bejáratot már korábban feltörték. Most is ott hatoltak be. A férfi várakozott, ahogy megbeszélték. A sofőr járó motorral várt, ketten bementek.

Eleredt az eső. A férfi behúzódtott az épületbe. Túl sokáig maradtak el a többiek. Utánuk ment. A raktárban találta magát. Feltört szekrények, üres polcok, szétdobált szemét, beázás fogadta. Továbbment. Patkányok iszkoltak el cincogva a léptei nyomán. A falakon vastag csíkokban folyt a víz. Hangokat hallott a vevőtérből.

- Nem lophat tőlünk büntetlenül.
- Nem a maguké! Azé, aki találja!
- Legyen! Mi pedig téged találtunk!

A társai egy nővel beszéltek. Besurranhatott. Pechjére elrakták és kérdőre vonták. Vajon mit akarnak csinálni vele?

- Várnak ránk – mondta egyikük.

– Leszarom – felelt a másik. – Menj, ha akarsz, én nem bírom tovább! – Megragadta a nőt. – Nem fog hiányozni senkinek! Megérdemli, kellett neki idejönni!

- Ne csináld már! – próbálta jobb belátásra téríteni a másik.
- Vidd a cuccot kifelé, engem meg hagyj békén! Gyorsan végzek...

A társa eltűnt a sorok közt, ő meg a földre nyomta a nőt. Az sikoltani próbált, de támadója pisztolyt nyomott a fejéhez.

- Csak örömdben sikoltozhatsz. Különben megdöglesz!

A férfi közbe akart lépni, de elkésett. Sisaklámpák sokasága kapcsolódott fel elvakítva az erőszakoskodót. Katonák voltak. A nő öszszegömbölyödve elsírta magát, ahogy támadója lehemperedett róla. A feltápaszkodó felemelte a kezét, de hiába. Felszólítás nélkül agyonlőtték. A férfi közelben állt, őt is észrevették. Ösztönösen rohant a kijárat irányába, de megcsúszott a vizes talajon. Rá is tüzet nyitottak. Égő fájdalom hasított a lábába. Annyi ereje maradt, hogy végigrohanjon a folyosón, amin jött, bemeneküljön egy irodába és magára zárja. Hallotta, amint elhaladnak az ajtó előtt, de nem álltak meg. Talán a másik fickót üldözték. Békén hagyták. Leroskadt a fal tövébe. Csak horzsolta a lövedék. Nem halálos. Egy ronggyal átkötötte a sebet. Utána lepihent.

Nem tudta, mennyi ideig aludt. Arra ébredt, hogy víz csepeg a homlokára. A lába nagyon fáj. Megveszett a szomjúságtól. A csöpögő víz alá feküdt és ivott. Nagyon sokat. Nem érdekelt semmi más, csak, hogy a szomját oltsa. Mikor végzett, feltápaszkodott. Kinyitotta az ajtót. Odakint csend volt. A beszűrődő fényből megállapította, hogy lassan virrad. Pár órát lehetett kiütve. Kibotorkált a szabadba. A fekete tranzit eltűnt. Fogalma sem volt, hol van, nem tudta, merre induljon haza. Végül a főutca mellett döntött. Billie szerint rossz ötlet, de Billie már halott. Neki viszont eddig szerencséje volt. Hátha

most sem hagyja cserben. Az eső még mindig esett. Üres, eldobált palackok közt sétált. Kóbor kutyák közelítették meg, de elijesztette őket. A pisztolya nála volt. A levegőbe lőtt. Felhívhatta magára a figyelmet. Nem sokkal később egy katonai jármű szirénázva megállt mellette. Géppuskás emberek szólították fel kiugorva a járműből, adja meg magát. Nem volt értelme ellenállni. A pisztolyát eldobta, felemelte a kezeit.

– Hova valósi? – kérdezték.

A férfi nem mondta meg.

– Miért van az utcán?

A férfi erre sem felelt.

– Miért van fegyvere?

De a férfi néma maradt. Rabosították. Egy közeli támaszpontra vitték, ahol kihallgatták. Kapott egy pohár vizet.

– Palackozott – nyugtatta meg a kihallgató.

– Nekem már mindegy.

– Biztos benne?

– Ittam az esővízből – felelt a férfi, miközben egy nagy korttyal lehúzta az éltető, édes vizet.

– Vannak, akik ellenállóak a vírussal szemben. Többségük nem az. Rengetegen meghaltak. Még többen meg fognak. Pár nap és magánál is kiderül...

– Tisztulunk – vágott közbe a férfi.

– Tessék?

– A bolygó immunválasza az emberre. Vagy Istené. Vagy egy kibaszott idegen fajé. De oka van. Tudom.

– Tudja, mi az, amit én tudok? – kérdezte a katona. – Az, hogy amikor mi már nem leszünk, ez az egész még akkor is itt lesz. Víz, föld, levegő. Minden. Amikor ember már nem lesz a Földön, ez az egész akkor is működni fog. Nélkülünk.

– Mi lesz velem? – kérdezte a férfi.

– A lakosok egy részét már evakuálták. Követi őket egy tábori kórházba. Újrakezdjük. Alaposan padlóra küldött a vírus, de felállunk. Mit válaszol? – nyújtotta a kezét a tiszt.

A férfi elgondolkodott. Mindent, amit látott és tapasztalt, abba az irányba mutatott, hogy semmi értelme. Semmi sem akar működni. Mégis, ha túléli az elkövetkező időszakot, a vírust, akkor bebizonyosodik, hogy nem gyöngé. Talán mégis lesz értelme. Idővel. Minden az elkövetkező időszakon múlik. Nincs más dolga, mint kitartani. Az élet eddig is a víz körül forgott, és ezután is akörül forog majd. Bár a kór új helyzetet teremtett, az élet mégis a régi mederben folyik majd tovább. Úgy döntött, lezárja az eddig történeteket és bizalommal tekint a jövőre. Kezet ráztak.

» A novella a Lidércfény Online-on. «

» Hozzászólások és a zsűri értékelése. «

» Vissza a tartalomjegyzékhez. «

R. Harbinger

Sikoly

Clark és Anika lesiklottak a köteleken, majd célpontot kerestek. Tudták, bármikor előugorhatna egy Sikoltó a romok közül.

– Mozgás, emberek, csak húsz percünk van! – üvöltötte Krasinski ezredes, majd intett a helikopternek.

Sok küldetésen vett részt a csapata élén, de ez a feladat még az ő gyomrát is csomóba rántotta.

Gyűrű alakzatba foglalták az ENSZ két kutatóját, majd nekiiramodtak az egykori Mexikó City romos utcáinak.

– Földre! – kiáltotta DuBois Anika felé.

Anika szembefordult a rá ugró Sikoltóval, a nő pedig leteperzte. Elkapta Anika torkát két kézzel, és az átváltozottakra jellemző hangon sikoltott. Vérben forgó szemét a katonára szegezte, és kivillantotta kéken foszforeszkáló fogsorát. Anika oldalra fordította fejét, és Krasinskire nézett, tekintetéből eltűnt a rideg, gyakorlatias katona pillantása. Már bánta, hogy nem beszélt érzéseiről az indulás előtt, amikor érezte, valami baj lesz ezzel az akcióval.

Krasinski folyamatosan küldte a robbanótöltényeket a rájuk rontható Sikoltókba, átszellemült arca fel-felvillant a torkolattűzben. Pár pillanattal ezelőtt még Anika bikinis alakjára és egy csendes öbölre gondolt, ahová szívesen visszavonulna.

– Itt vagyok, édesem!

Clark kitörte hátulról az Anikát fojtogató Sikoltó nyakát, majd tüzet nyitott a többi támadóra. Anika felkelt, és szerelmére pillantott. Sosem érzett még ilyen hálát, és átkozta minden tettét, amivel megcsalta a férfit. Ha Clark tudott volna a tegnap estéről, akkor talán maga vetette volna a Sikoltók elé.

– Segítesz, vagy sem?!

Anika észbe kapott, és maga is támadásba lendült. Arca gyilkolásra éhező amazonhoz tette hasonlatossá, mint akit születése óta harcra kondicionáltak. Ordított, ujjá szorosan rázárult a ravaszra.

A Sikoltók szervezett haderőként nyomultak feléjük a kis utcából, noha a katonák agyatlan zombikként tekintettek rájuk, mint ahogy azt DuBois hadnagy is megjegyezte tegnap este. Mintha ösztöne sugná, Anika felpillantott a mellettük álló romos házra. Az első emeleti ablakokban kék fogsorok villantak, és újabb Sikoltók vetették magukat a csapatra, gyilkolásra készen markolázták a levegőt zuhanás közben. Anikába hasított a felismerés, lebecsülték ellenfeleiket, a szemből érkező csoport csak figyelemelterelésül szolgált.

A Sikoltók a földre gyűrték Clarkot és az egyik kutatót, akinek társa, Han halálra rémült arccal szökkent egy fal mellé. Meg akarta menteni a nőt, de mozdulni sem tudott az első küldetés okozta, csontig hatoló rettegéstől.

Clark elvesztette puskáját, pisztolyához és késéhez nem fért hozzá támadója miatt. Behúzott neki, és kisöpört szájából néhány fogat, de ellenfele ügyet sem vetett rá.

– Dögölj meg, te rohadék!

Bármit megadott volna egy gránátért, amit ellenfele pofájába tömhetne. Anika lerúgta a Sikoltót szerelméről, majd a fertőzött szívébe engedett egy golyót. Kezet nyújtott Clarknak, és felrántotta a földről.

– Mi van, puha pöcs?!

– Ha visszatérünk a bázisra, megmutatom neked, mennyire nem puha!

– Segítség! – üvöltött közbe a földre tepert kutató.

Clark annyira belefeledkezett szerelmébe, észre sem vette az életért küzdő nőt, akinek füléről leverte a hangszűrőt a Sikoltó. Anikával közösen végeztek a támadóval pár jól irányzott lövéssel.

– Ide! – kiáltotta Krasinski. – Tűzerőt összpontosítani!

Mielőtt Clark az ezredes mellé rohant volna, rákérdezett Tóth hadnagynál, kell-e segítség neki, de ő csak mordult egyet. Tóth oda-szorított a falhoz egy Sikoltót, ügyet sem vetett csattogó fogaira.

– Ezt a családomért kapod! – ütötte meg teljes erejéből.

Beleölté ütéseibe az ocsmány teremtmények iránt érzett minden haragját, és bezúzta a férfi fejét. Jól eső érzés járta át, ahogy a kezét áztató, meleg vérre tekintett. Egy sóhajtasnyi időre visszagondolt családjára, majd a többiekhez sietett.

– Tóth! – kiáltotta Krasinski.

A hadnagy azonnal lekapta övéről gránátjai egyikét, majd kibiztosítását követően a Sikoltók közé vágta.

– Gránát!

Egy emberként fordult el mindenki a cafatokban repkedő testrészek felől. A robbanás bedöntötte az oldalt álló épület falát, mire az egész a katonai csapat és a Sikoltók közé omlott. Sok fertőzöttet eltemetett, valamint sikerült elzárnia az utat ideiglenesen.

– Mozgás, mozgás!

– Segítsenek! – állta útjukat Han, és a földön rángatózó társára mutatott.

Saját tenyerénél is jobban ismerte a vírust, ha valaki elkapja, annak vége. Küldetésük azonban még megmentheti Clarát. Krasinski előrántotta pisztolyát, félresöpörte az útját álló Dr. Hant, majd tette, amit kell. Fejbe lőtte Clarát, ezt követően elkapta a nekiugró Han torkát, őt a falnak, fegyverét pedig mellkasának szorította.

– Fertőzött volt, ezt maga is tudja! Tudja, mit jelent, ha lekerül magáról a füles!

– De a feleségem volt!

– Nem vihettük volna magunkkal, ezt maga is tudja! Most pedig tovább megyünk, megkeressük a lányt, és biztonságba helyezzük! Értette?!

– Igen! – felelte Han, de megígérte magának, ez még nincs lezárva.

– Mindenki értette?! Akkor mozduljunk, mielőtt átmásznak a törmelékeken!

Anika és Clark zárták a sort, sűrű hátrapillantásokkal biztosították hátukat, miközben kivonultak egy park pereméhez.

– DuBois, mérje fel a területet! – parancsolta Krasinski abban a hitben, hogy a park üres.

Behúzódtak egy-egy fa mögé, míg a francia férfi körbekémlelt távcsövével. Megfeszítette arcizmát, majd ingatni kezdte fejét.

– Itt nem jutunk át, ezredes.

– Mit lát, DuBois?

– A park tele van madarakkal, varjakkal.

Anika hátát hideg veríték árasztotta el, mintha jégdarabok siklottak volna lefelé bőrén. Clark a vállára tette kezét, pontosan tudta, mit jelent ez szerelmének. Mindenki Anikára nézett.

– Nem lesz gond, ezredes, ki fogom bírni.

Krasinski nagyot sóhajtott, majd bólintott. Átkozta a magas társasházakat, méretes fákat, amiért nem mehettek közelebb a házhoz helikopterrel. Örült volna, ha a madarak várnak még egy napot a park elfoglalásával, hiszen reggel még nyomukat sem látták a műholdképeken. Anika néma hálát rebegett, amiért Clark nem látta Krasinski felé intézett pillantását.

– Rendben, emberek – törte meg hallgatását az ezredes –, maradjunk csendben! Csak akkor lőjenek, amikor feltétlenül szükséges! Ne maradjon le senki!

Átgázoltak a térdig érő fűvön, próbáltak olyan csendben és fűgén mozogni, ahogy csak tudtak.

Anika sűrűn pillantgatott felfelé, és várta, mikor ütnek rajtuk az éles csőrök. Baloldala sajogni kezdett, ahogy visszagondolt fiaik elvesztésére. Ez a park kísértetiesen hasonlított arra, ahol az a végzetes nap lejátszódott.

Lába alatt megroppant valami, ő pedig megbénult a félelemtől. Lepillantott a fűben lapuló kisautóra, Stefan kedvenc játékára, de csak szeme csalta meg. Az autó átváltozott egy üres flakonná, ami összetört a bakancs alatt.

A varjak megmozdultak, szárnyak csapkodtak, éles vijjogás hallatszott, az erdő megtelt élettel. A csapatot jeges borzongás töltötte el, közel húzódtak egymáshoz, fegyvereiket a magasba emelték.

– És most mi lesz, ezredes? – vetette oda Clark foghegyről.

– Futás – felelte halkan, majd mellőzte a finomkodást. – Futás!

A csapat robogni kezdett a park túloldalán álló sorház felé, miatt a lombkoronák közül kék csőrű varjak ereszkedtek alá. Rárepültek a csapatra, megpróbáltak beléjük kapni csőrükkel, karmaikkal, és darabokra akarták szedni őket. Krasinski közékük vágott egy sorozattal, de még mindig túl sokan voltak. Kiáltotta, hogy menjenek tovább, ő fedezi őket.

Clark maga után húzta Anikát, mialatt Tóth elérte a kiszemelt házat, és berúgta annak ajtaját. Beterelte Hant és DuBois-t, majd ő is lőni kezdte a madarakat.

Anika már az utolsó métereken járt, amikor nekirepült egy varjú, és megpróbált arcába vájni éles csőrével. A lány elesett, kézzel-lábbal hadakozott, és sikoltzott, félelme teljesen átvette fölötte az irányítást. Clark meglendítette lábát, és lerepítette róla a varjút. A nyamvadt madár nem adta fel, újból szárnyra kapott. Anikát két erős kéz karolta fel, Krasinski ezredes és Clark egyszerre vonszolták magukkal Tóth fedezése alatt. Behúzódtak vele az épületbe, mire Tóth felkapta az ajtót, és a helyére csapta. Tompa puffanások hallatszottak kintről, ahogy a madarak nekirepültek a torlasznak.

– Jól vagy? – kérdezte Clark.

– Igen – karolta át szerelmét, közben Krasinskire pillantott.

Csalódottságot látott az ezredes szemében, és tudta, a férfi szívesen cserélne Clarkkal e percben.

– Rendben, emberek! – öltötte magára kemény arcvonásait Krasinski, és felemelte puskáját. – A műholdfelvételek szerint a célpont ebben az épületben van. Keressük meg, vigyük haza, és mentjük meg a világot!

Ellenőrizte a lépcsőházat, majd eltűnt odabent. A csapat követte, utolsóként ismét Clark és Anika maradtak.

– Biztos minden rendben? – kérdezte Clark hátulról.

Az utóbbi hónapokban ridegen állt kapcsolatukhoz veszteségük miatt, de most nem hagyhatta figyelmen kívül Anikát. Nagyon bánta már, hogy bezárkózott az elmúlt hónapokban. Csak remélhette, nincs késő helyre hozni a dolgokat.

Csőrök és karmok viaskodtak egymással a nő képzeletében, és azon versengtek, melyikük tépje szét hamarabb. Úgy érezte, elméjét már most darabokra cincálják.

– Semmi bajom – felelte jeges közömbösséggel.

Gyorsított lépésein, érzelmileg bezárkózott.

– Megérkeztünk – állt meg az ezredes a negyedik emeleten. – A műholdak itt érzékelték a lány hőforrását. Készüljön fel mindenki, nem tudjuk, mi vár minket az ajtó túloldalán.

Az ezredes elsőként lépett ki a kihalt folyosóra, majd biccentett a többieknek. Iszonyatos bűz fogadta őket, mindenhol szemét hevert, mintha az itt lakók sebtében távoztak volna. Anika befogta orrát, és azonnal elátkozta a pillanatot, amikor betette ide a lábát. Clark megpillantott egy véres kést a földön, és biztosra vette, valaki önvédelemre használta. Azonnal felmerült benne a kérdés, vajon van-e még Sikoltó a házban.

Megfontoltan mozogtak, mint akik aknamezőn lépkednek. Bár melyik sarok mögül előbukkanhatott a veszedelem. Apró neszezés keltette fel figyelmüket, Krasinski megálljt parancsolt felemelt ököllel. A sarok mögül egy patkány botorkált ki, felemelte apró fejét, és vérben forgó szemével a katonákra meredt. Alig maradt ideje kitátni száját, megmutatni kék fogait, Krasinski belevágta kését hidegvérű profi módjára. Kirántotta pengéjét az aprócska állatból, majd intett, hogy tovább.

Anika az ajtószámokat figyelte, az eligazítás szerint meg kellett találniuk a négyszáztizenegyes szobát, ezt a műholdfelvételekből és a megszerzett tervrajzokból tudták. Bárki is legyen a veszélyzónában kóborló lány, itt töltötte legtöbb idejét.

Az ezredes megállt a keresett lakás előtt, majd intett Tóthnak, hogy jöjjön vele. Anika csendben figyelte, amint az ezredes óvatosan elfordította a kilincset. Amikor a zár halkán kattant, az ő szíve hatalmasat dobbant. Krasinskiék óvatosan lépték át a lakás padlóján heverő tárgyakat. Az ezredes figyelme pillanatra sem lankadt, feltérképezte a lakást fegyverével. Anika az ajtóból szemlélte az eseményeket, és csaknem kiugrott bőréből a meglepettségtől, amikor egy tíz év körüli kislány sétált át az oldalsó szobából. Amint megpillantotta a két katonát, hang nélkül a falhoz préselte magát. Az ezredes nyugalomra intette Tóthot, hogy ne lőjön, bár ennek veszélye nem állt fenn.

Anika kővé dermedten figyelte, amint az ezredes próbálta megnyugtatni a lányt. A kislány arcán rémület látszott, szeméből könnyek záporoztak, de nem szólt semmit. Kezével mutatta, ne bántsák.

– Nyugalom, kislány! – szólt halkán Krasinski, és letette puskáját. – Azért jöttünk, hogy megmentsünk.

A kislány hangtalanul zokogott, Anikát pedig magával ragadta a felismerés, a lány, hasonlít a fiaira.

- Ezredes! Hadd próbáljam meg én!
- Nem érünk rá beszélgetni, hadnagy! Azonnal mennünk kell!
- Csak egy percet kérek, uram.

Krasinski bólintott, majd felállt fegyverével. Anika lassan közelebb araszolt. Úgy érezte, rajta a világ szeme, és figyelő tekintete a lelkébe váj. Nyitott tenyérrel intett a lány felé, és csak tátogott. A kislány visszaintett, ajkai néma szót rebegtek.

- Na ne szórakozzunk! – emelte fel hangját DuBois.
- Ilyen nincs! – elégedetlenkedett Clark is, és kifordult a folyosóra.

Dühösen bámulta a padló egy pontját, mint aki azt várja, nyelje el egy szakadék. Felengedte megkeményedett arcvonásait, és előhúzta ruhája alól emberi fogakból álló nyakékét. Félelmet keltően sorakoztak a bőrpánton, egész pontosan harminckét darab kék fog. Emlékezett, mekkora elégtételt jelentett számára, amikor végzett Stefan és Miles gyilkosával, és elkészítette ezt a trófeát, ami mostanra fájdalom horgonyként kapaszkodott lelkébe.

– Erről nem ő tehet – fordult hátra Anika. – Csak szerencséje volt. Magunkkal kell vinnünk.

Látta Krasinskin, hogy a lehetőségeket latolgatja.

– A parancsunk úgy szólt, hogy keressük meg a túlélőt, vizsgáljuk meg az immunitását, és vigyük magunkkal. Ezért jöttek velünk maguk is.

Hanra pillantott, aki hideg szemmel nézett vissza Clara gyilkosára.

– Ez a lány nem immúnis semmire, csak, mint ahogy a hadnagy is megfogalmazta, szerencséje volt. Egyszerűen süket, és így nincs hatással rá a Sikoltók hangja. Nincs mit megvizsgálunk, nem is volt miért idejönnünk. Nem is volt értelme, hogy Clara megha...

Han elharapta a szót.

Krasinski kipillantott az ablakon a város fölött cirkáló helikopter-re, majd az órájára nézett.

– Van még öt percünk. Mindenki szedje össze magát, és készüljön fel az indulásra! Maradunk az eredeti tervnél, csinálunk egy parkolót a helikopternek.

– Tisztelettel, uram – szólt közbe DuBois –, ez még azelőtt volt terv, amikor nem tudtunk a varjakról. Azok a rohadt dögök túl sokan vannak, és szétszednek minket, mire telepítjük a bombákat.

– Veszélyes akció lesz, tudom, azonban nem mehetünk vissza a leszállási pontra, a környék pedig annyira romos, hogy nem talál-nánk másik leszállóhelyet több kilométeres körzetben. Csak innen juthatunk haza, szóval a parancs marad.

Anika megállt a másik szoba berepedezett tükre előtt, magát bámulta, majd letette puskáját elfintorodott arccal. Felhúzta pólóját a varjú által ejtett friss sebről, csak ekkor szúrt szemet neki a mögötte álló gyerek.

A kislány visszaköszönt, amikor jelbeszéddel üdvözölte őt a tükörben. Még csak most jött rá, nem is kérdezte meg a lány nevét, de pótolta mulasztását. Rose-nak hívták, Anika kifejezte, milyen szép neve van, majd Rose megkérdezte, mitől sebes az oldala.

„– *A varjak csinálták – mutogatta Anika.*”

Most először adott hálát Stefan és Miles süketnémasága miatt. Körbetekintett a szobán, és megpillantott egy képet, ami két egyforma lányt ábrázolt.

„– *Ez a testvéred? Ikrek vagytok?*”

„– *Igen – bólintott Rose.*”

„– *A testvéred hol van? És a szüleid?*”

„– *Elmentek.*”

Anika szíve összeszorult, felébredt benne az anyai ösztön, legszívesebben magához ölelte volna Rose-t, de az ezredes félbeszakította őket.

– Indulnunk kell.

– És mi lesz Rose-zal?

Krasinski nem szólt semmit a névre, csak folytatta hideg közöny-nyel.

– Elvisszük, nem hagyjuk itt a rohadt apokalipszis közepén. Szedelözködjön, hadnagy! – Hangja ellágyult a hadnagnál.

„– Figyelj, Rose... – jelezte Anika. – Nem kell itt maradnod. Most elmegyünk, és magunkkal fogunk vinni. Biztonságba helyezünk.”

Rose mondani akart valamit, de Anika megelőzte.

„– Tudom, hogy aggódsz a testvéredért és a szüleidért, de ők már nem fognak visszajönni, nagyon sajnálom.”

Rose ingatta fejét, és hátrálni kezdett, de Anika ölbe kapta minden tiltakozása ellenére. Nagyon jól esett számára, és olyan melegség járta át, amelyet nem érzett fiaik elvesztése óta.

– Mozgás! – mordult fel az ezredes.

Anika előhúzta pisztolyát, amibe „A” betűt karcolt, majd kézen fogva Rose-t kivezette a lakásból. Reflexei még jobban kiéleződtek, akárcsak egy ugrásra kész anyatigrisé.

Krasinski vezette a csapatot, mindenkit megvárt a földszinten, majd elsőként lépett ki az előtérbe. Felkészült a rázós menetre, hogy letarolják a parkot. Jó előre kigondolta, milyen édes szavakat fog mondani König századosnak, amiért előrukkolt ezzel az ötlettel.

– Tiszta. Clark, velem jön, a többiek maradnak!

Odarohantak mindketten a helyére tett ajtóhoz, amihez korábban Tóth egyedül elégnék bizonyult. Rose oldalba bökte Anikát, majd megkérdezte jelbeszéddel:

„– Mi történik?

– Segítenek, hogy kijussunk.”

Hogyan magyarázhatta volna el egy tízévesnek, hogy az ezredes és a hadnagy kiirtják a fákat bombák segítségével?

Clark és Krasinski egymásra néztek. Az ezredes nem tudta elfelejteni, mekkora szarvat akasztott hadnagya fejére, és csak remélhette, hogy Clark nem tud semmit, különben megbánja, hogy bombát ad a kezébe.

– Itt vannak – nyomta markába a tölteteket. – Akkor, ahogy megbeszéltük. Igyekezzen!

Feszülten várta, mit reagál Clark, de hamar rájött, nem sejt semmit.

Két külön irányba indultak, majd benyomkodták robbanóanyagukat a fák gyökerei közé. Clark kételkedett, hogy sikerül elég helyet csinálniuk a helikopternek, de a parancs az parancs. Szárnyak

csapkodtak fölötte, mire ő felcsapta puskáját. Legszívesebben nyakába kapná lábát, és meg sem állna a legközelebbi bázisig, de bátornak kellett maradnia. Újabb töltetet helyezett el, tekintete fel-felkalandozott időről időre.

Krasinski folyamatosan fülelte a fenti neszeket, tudta, a madarak bármelyik pillanatban rajtuk üthetnek. Kezdte úgy érezni, a madarak és a Sikoltók csak játszanak velük. Már a fél város tudott jelenlétükről, mégsem támadtak rájuk. Érezte, valami különös dolog történik itt.

Krasinski ereiben meghűlt a vér, amikor meglátott egy rá bámuló varjút. Várta, mit tesz a madár, de mivel az meg sem rezdült, hátrálni kezdett a következő fához. Clark a vállára tette kezét, szerencsére az ezredest nem érte váratlanul.

– Kész vagyok, uram – suttogta.

– Irány vissza.

Óvatosan sétáltak a magas fűben, alaposan megnézték, hová tesz lábukát. Az ajtó egy keskeny, a hatalmas parkot körbefutó út túloldalán állt. Átrohantak a keresztben álló roncsok között, és behúzódtak az előtérbe.

– Füleket befogni! – adta parancsba Krasinski halk szóval.

Anika mutatta Rose-nak, tegyen így ő is, hogy biztonságban érezhesse magát. Krasinski megnyomta a gombot, mire iszonyatos robaj hallatszott kintről. A fák a földre zuhantak tompa puffanásokkal, porfelhő emelkedett a magasba, és rémült varjak repültek a szélrózsa minden irányába. Hangosan károgtak, hangjuk csontig ható félelmet váltott ki a feltápaszkodó csoportból.

– Zöld kettes, zöld kettes, itt az ezredest! – szólt rádiójába. – Kimenekítést kérünk, ismétlem, kimenekítést kérünk!

– Itt zöld kettes, úton vagyunk.

Krasinski meredten figyelte a távolban feléjük forduló helikoptert. A gép épp csak le fog ereszkedni, és úgy kell felugrálniuk rá, hogy a kislányt is magukkal cipelik, mindezt azelőtt, hogy a környék összes Sikoltója idesereglené.

– Tóth, maga hozza a lányt! – adta parancsba a tagbaszakadt magyarnak.

Anika eljelelte Rose-nak, nem kell félnie, Tóth László meg fogja védeni. A magyar úgy kapta karjába Rose-t, mint egy szatyor krumpelit, majd felemelte az MX-600-at.

– Itt zöld kettő, megérkeztünk, jöjjenek!

Krasinski odafigyelt a fülesében hallható pilóta minden szavára. Kiadta a parancsot az indulásra, majd elsőként lépett ki az utcára. Tóth pedig középen vitte a kislányt, míg a többiek közrefogták őket.

Anika felszegte fejét, és a fekete madarak kavargó hadára pillantott. Nem hagyta, hogy megbénítsa a szívébe markoló borzongás. Kihúzta ruhája alól szív alakú medálját néhai gyerekei képével, és erőt merített belőle.

„Nem az első küldetésed, kislány, kapd már össze magad!” – nyugtatta magát.

Ráengedett egy sorozatot a madarakra, azok pedig megbontották alakzatukat. Baljóslatú, fekete pontokként szálltak a magasban, és áldozatukra vártak.

Lenyílt a rámpa Krasinski és Clark előtt, ők megálltak a két oldalon. Tóth feltette Rose-t a rámpára, majd maga is felkapaszkodott.

– Mozgás, mozgás! – kiáltotta az ezredes.

A varjak erre a pillanatra vártak, egy csoportba verődtek, és fekete folyamként csaptak le a csoportra. Anika és társai sortűzzel fogadták őket, tetemek hulltak a magasból, de pár sértetlen példány átjutott a lövéseken, és berepült a gép belsejébe.

Rose szája néma szóra nyílt, Tóth saját testével oltalmazta a fölöttük áthúzó állatoktól.

– Mi folyik ott hátul?! – kiáltotta a pilóta, majd arcába csőrök és karmok vájtak.

A helikopter megingott, fellökte rámpájával Anikát.

– Vissza az épületbe! – üvöltötte Krasinski, amikor rádöbbsent, a helikopter elveszett.

DuBois és Han már a társasház felé rohantak. A francia a feje fölött összezsapó fekete hullámra lövöldözött, közben elengedett pár izes káromkodást anyanyelvén.

Anika maga előtt látta Rose némán sikoltó arcát, amint a varjak széttépik. Érezte, újból fellángol benne az anyai ösztön.

A pilóta akaratlanul is körbefordította a gépet, mialatt a madarakkal viaskodott, és majdnem lekaszált Clarkot a hátsó rotorral. Krasinski időben a földre rántotta a lapátok elől. Tóth próbálta védelmezni Rose-t az utastérben keringő szárnyasoktól, amelyek újra és újra megrohamozták a két pilótát. A másodpilóta felugrott helyéről, és társára borult, aki feljebb emelte a gépet egy óvatlan mozdulattal. Tóth megérezte a hirtelen emelkedést, és a távozás mellett döntött. Felkelt, karjába kapta Rose-t, és levetődött a rámpáról.

Clark és az ezredes éppen felállni készültek, amikor a magyar elénk landolt, majd tompította lendületét egy bukfencel. Gondosan ügyelt Rose biztonságára, végig magához ölelte közben.

– Befelé! – kiáltott Tóthra Krasinski.

A magyar azonnal felpattant, és az épület felé kezdett szaladni, közben Clark és az ezredes sortüzet zúdítottak a varjakra.

– Vissza! – kiáltotta az ezredes. – Vissza!

Hangos üvöltések rengették meg a környéket. Krasinski a mellkasában érezte a rezgéseket, mint egy hangos koncerten, csakhogy ezek az énekesek halálos dalt adtak elő. Krasinski már látta a parkon átvergődő Sikoltókat, majd a kidöntött fák felett keringő varjakra nézett.

– Anika!

– Menjenek! – hátrált keresztül egy fatörzsön a nő.

Az ezredes sosem érezte még olyan megalázottnak magát, mint most. Minden egyes porcikája tiltakozott az ellen, hogy otthagyja szerelmét, de Clarké még jobban.

– Anika! – üvöltötte Clark is, és előrelépett.

Megfeledkezett a fenyegetésről, csak Anikát látta maga előtt. Oda akart rohanni, de Krasinski visszahúzta. A varjak egyszerre rontottak rá Anikára, és bekerítették. Feketén örvénylettek körülötte, teljesen eltakarták.

– Anika! – ismételte Clark, miközben összeomlott benne a világ.

– Neki már vége! – hátrált Krasinski, és magával rángatta Clarkot is.

Anika többször is belelőtt a rajba. Érezte, félelme, életösztöne szívébe martak, kétségbeesett küzdelemre sarkallták. Folyamatosan

Clark arcát látta maga előtt, be akart vallani neki mindent, ami közte és az ezredes között történt. Tudatni akarta vele, megbocsátja, amiért bezárkózott fiaik halála után. Szerelmet akart vallani Clarknak és a bocsánataért esedezni.

A madarak hirtelen szétrebbentek, és rengeteg Sikoltó került elő mögülük, akik bekerítették Anikát. Krasinski tehetetlenül figyelte a nőt a Sikoltó-gyűrű közepén, miközben Clark a karjaiban vergődött. Mindenáron vissza akart menni szerelméért. Üvöltött, hadakozott, de az ezredes nem engedte.

– Tóth, zárja be! – adta parancsba, amikor a feléjük rohanó hordára tekintett.

A hadnagy helyére csapta a vaskos ajtót, amelyet ütések értek kívülről. Minden erejét össze kellett szednie, hogy helyén tartsa. Amúgy is gyöngyöző homlokán vaskosabb izzadságcseppek jelentek meg, izmai kidagadtak az erőlködéstől.

– Menjenek, gyorsan! – kiáltott a többiekre. – Futás!

– Hallották, mozgás! – rántotta maga után Clarkot Krasinski.

Anika körbefordult, de hiába keresett kiutat. Felvillant előtte Stefan, Miles és az öccse, Hans arca, amint szeretett unokaöccseit védelmezte. A madarak hordája, amely megakadályozta, hogy a bajba került Hans és fiai segítségére siessen, majd Clark arca jelent meg.

Anika elhatározta, nem adja fel harc nélkül, és belelőtt a mozduatlan tömegbe. Egymás után hulltak földre a Sikoltók, míg az MX-600 üresen nem kattant. A hadnagy kővé dermedt, majd a Sikoltókra tekintett. Meglendítette mordályát, és akkora erővel sújtott vele egy férfi fejére, hogy annak koponyája menten beszakadt. A következő felé suhintott, majd egy harmadikat is sikerült megütnie, mígnem valaki kitepte a puskát markából. Gravírozott pisztolyához folyamodott segítségért, de a tömeg elkapta őt, és lenyomta a földre.

Repedés futott végig a Tóth által tartott ajtón. A hadnagy neki támasztotta lábát a fal kiszögellésének, de alig bírta állni a rohamot. Patakokban folyt homlokán az izzadság, izmai egyetlen köteggként feszültek meg. Felderengtek előtte a régi, középiskolás évek, még ez előtt a horror előtt, amikor mindenki Toldinak csúfolta termete és ereje miatt.

Egyre hangosodó zúgás ütötte meg fülét kintről, ami egy zuhanó helikopter hangjához hasonlított. Amikor a hang már elviselhetetlenül hangosnak tűnt, engedelmeskedett ösztönének, otthagya az ajtót, és távolabb szökkent gyors léptekkel. A Sikoltók majdnem betódultak az előtérbe, amikor a helikopter becsapódott az épület elé, és tovább csúszott tűzgolyóként. Maga alá gyalulta a bejáratot, a Sikoltókat, valamint kis híján Tóthot is, és besiklott a házba hangos robaj közepette. A hadnagy befogta mindkét fülét, és a fal mellé húzódott.

Mindenhol tűz lángolt, kivéve azon a parányi helyen, ahol Tóth hadnagy feküdt. A magyar az égre emelte tekintetét, keresztet vetett, és hálát adott az Úrnak. Feltápászkodott, és a lángoló roncsra pillantott. A tűz ropogott, de nem tudta elnyomni a lángtengeren átkelni képtelen Sikoltók hangját.

Tóth elemelte karját, lassan ökölbe zárta kézfejét középső ujjja kivételével. Mélyen vallásosnak tekintette magát, de nem vetette meg a hasonló megnyilvánulásokat sem. Sarkon fordult, mint aki jól végezte dolgát, és a lépcsőház felé indult.

Egy Sikoltó vetette rá magát hátulról, aki átvészelte a becsapódást, de teste majdnem mindenhol lángolt. Földre vitte Tóthot. A hadnagy érezte a férfi bőrén tomboló tűz forróságát, fájdalmasan ordítani kezdett, miközben ellenfele belevájta égő hüvelykujját az ő szemüregébe. Felemelte a hadnagy fejét, majd a padlóhoz csapta újra és újra. Addig verte fejét a földbe, míg Tóth ki nem lehelte lelkét, majd ő is megadta magát a rajta tomboló lángnyelveknek.

Krasinski becsapta a lépcsőház ajtaját maga mögött, és kiékelte egy földön heverő fejszével. Tudta, nem tökéletes, de nyernek vele kis időt. Visszaterelt mindenkit a lakásba, és egy szekrényt tolt a bejárat elé DuBois közreműködésével. Clark térdre rogyott a szoba közepén, és próbálta feldolgozni, a Sikoltók mindenkit elvettek tőle. Nem láthatta Krasinski meggyötört arcát, aki ugyanilyen gondolatoktól szenvedett.

– És most mi lesz, ezredes? – tért a tárgyra DuBois.

Krasinski némán bámult maga elé, majd megtört hangon válaszolt.

– Egy lány, aki ellenáll a vírussal szemben, túl fontos, hogy itt hagyják, viszont ha a vezetőség megtudja, hogy nem immunis, nem csak őt írják le, hanem minket is.

– Uram? – DuBois csak tapogatózni mert.

– Idehívjuk a delta egységet, és azonnali kimentést kérünk. Megmondjuk, hogy megtaláltuk a lányt, de azt nem, hogy süketnéma. Túl fontosnak fogják találni, hogy itt hagyják, és vele együtt minket is kivisznek majd.

Hangja enyhén remegett. A megváltozott világrendben parancsmegtagadással vádolnák, agyonlövetnék egy ilyen húzásért, de most nem érdekelték a következmények.

– Gondolkodnom kell! – közölte röviden, majd bezárkózott a másik szobába.

DuBois végigtekintett az ott maradottakon, és summázta magában, mire jutottak eddig. Elvesztették Han feleségét, Anikát, majd Tóthot, Clark padlóra került.

– Bon sange! – bukott ki belőle, majd letette fegyvereit a kis asztalra, és ledobta magát a kanapéra Rose mellé.

Krasinski régi, kopott fotelben ült, és eddigi életén gondolkodott. Otthagyt a legnagyobb szerelmét a katonaságért, majd kitört ez a rohadt apokalipszis, és azt hitte, mindennek vége. Utána megismerte Anikát, remélte, ismét boldog lehet, azt követően pedig elküldték a fertőzés központjába, hogy váltsa meg a világot, amiből kiábrándult.

– Bázis, itt Krasinski ezredes – szólt rádiójába –, azonnali kimenekítést kérünk! Ismétlem, azonnali kimenekítést kérünk. Megtalltuk a célpontot, de zöld kettes lezuhant, vége.

A másodpercek ólomlábakon vánszorogtak a válaszig.

– Itt a bázis, halljuk Önt.

– Azonnali kimenekítést kérek, a légi út nem járható, vége.

– Indokolja, vége.

Az ezredes legszívesebben olyan magasra dugta volna fel a rádiót beszélőpartnerének, ahová még a nap sem süt.

– A körzet fertőzött állatoktól hemzseg, madaraktól. Egy helikopter nem tudna leszállni, vége.

Izgatottan várta, mit felelnek, lábával dobolni kezdett.

– Útnak indítjuk a delta osztagot egy páncélozott járművel. Hajnalra ott lesznek magukért, vége.

– Vettem, vége.

Bámult maga elé, majd felrúgta a dohányzóasztalt. A harci zónában bevetett egységek jól felszerelt tankokat használnak, amik szó szerint átmennek bármin, de Krasinski érezte, nagyon hosszú este elé néznek. Rá is gyújtott egy szál Malborora.

Clark a sarokból figyelte a kakukkos órát, miközben nyakláncát dörzsölgette ujjá között. Anika utolsó tettén járt az esze, aki meg akarta menteni a szoba túlsó felében fekvő kislányt. Úgy döntött, befejezi Anika küldetését, biztonságba fogja juttatni ezt a szegény lányt.

Han felkelt, elárulta görbe orra sziluettje, amiről Clark kilométerekről is felismerné.

– Hova-hova, doktor?

– Beszélnem kell az ezredessel. Tudni akarom, mit tervez velünk.

– Nyugodjon meg, ki fogunk jutni.

Legkevésbé sem érdekelte Han vagy saját sorsa, csak Rose érdekelte.

– Jogom van tudni – válaszolta Han, és ezzel lezártnak tekintette a témát.

Benyitott kopogás nélkül a másik szobába, majd becsukta az ajtót. Az ezredes háttal ült neki, és a csillagokat bámulta.

– Hogyan tervez kijuttatni minket, ezredes?

– Már jönnek értünk – válaszolta az ablaknak. – Nyugodjon meg, hazaviszem.

– És mi lesz a lánnyal? Nem immunis, nincs semmi keresnivalója a bázison. De ezt nem mondta el a bázisnak, igaz?

Krasinski mélyen hallgatott. Úgy vélte, Hannak semmi köze a döntéseihez.

– Térjen a tárgyra!

– Amikor visszatérünk a bázisra, valószínűleg lelövik magát parancsmegtagadásért. Bevallom, az első sorban állnék, amikor ez megtörténik.

– Ezt egy percig sem kétlem. – Elmosolyodott.

Han izmai egyetlen köteggént feszültek meg, marka szorosabbá vált a DuBois mellől elemelt pisztolyon. Eldöntötte, végez az ezredessel, még ha minden idegszála küzd is a gyilkosság ellen.

– Nem fél a haláltól, ezredes?

– Nem. A halál mindenkiért eljön, a kérdés csak az, milyen emberek leszünk, amikor megtörténik.

– Akkor erre a kérdésre feleljen; milyen embernek érzi magát? Becsületesnek? Jónak?

Krasinski elgondolkodott, és lajstromba vette eddigi cselekedeteit.

– Jó ember vagyok, és jó katona. Teszem, amit kell, teljesítem a parancsot, de ne gondolja, hogy sosem bánok meg semmit. Sajnálom Clarát.

Clara neve egyszerre hatott nyugtatólag Hanra, és szabadította el dühét. A férfi előrelépett, és keresztüllőtte a fotelet. A golyó kitörte az ablakot, a csörrenés hangosabbnak bizonyult, mint maga a lövés.

Clark pattant talpra elsőként, szabályosan berontott a szobába. Követte őt DuBois is, és Clarkhoz hasonlóan lefékezett. Han egyenesen rájuk mutatott a pisztollyal, keze úgy remegett, mint a kocsonya.

– Maradjanak ott a kurva életbe! – szaladt ki száján, szemével az ajtót figyelte.

Tapasztalt katonákkal nézett farkasszemet, de tudta, ha tartja a pár lépés távolságot, akkor hamarabb lelőheti őket, mintsem elvegyék fegyverét.

– Félre onnan, gyereünk! – mutogatott pisztolyával.

Clark és DuBois az oldalsó falhoz léptek, porrá tudták volna sújtani tekintetükkel az árulót.

– Ezt nem ússza meg – jelentette ki Clark, miközben DuBois megnézte az ezredest.

Han igazat adott Clarknak. Ha kijut az épületből, a Sikoltók elkapják odakint, az erősítés pedig végez vele, ha kiderül, mit tett. El kellett tüntetnie a nyomokat, és okot kellett adnia a kimentésre.

Lassan kihátrált a szobából, és kulcsra zárta az ajtót. Kitémasztotta egy székkal is, mielőtt Clark kitörhetett volna.

Átkozta ezt a napot, romba dőlt az élete. A mélyen alvó Rose-ra nézett, biztosítékára, aki által meg fog megmenekülni. Az ezredes jelentette, megtalálták a lányt, értük fognak jönni, de csak őt találják Rose mellett. Amikor visszatér a bázisra, gondoskodik az osztag postumusz kitüntetéséről az ő megmentésükért.

A szekrény eltolása közben megnyugtatta magát, szükségből cselekszik, majd kisietett a lakásból a mélyen alvó Rose-zal. Megtorpant a kiékelte ajtó előtt, és rájött, tud jobb célpontot adni a Sikoltóknak. A két katona biztosan nehéz falat lesz számukra, elesznek velük egy ideig, és így Clark és DuBois sem követi őket. Két legyet egy csapásra!

Kirúgta a fejszét az ajtó alól, és tovább sietett.

Az ajtó nyikorogva nyílt résnyire, a sötét lépcsőházból vékony, megégett ujjak zárultak az ajtófélfára.

Clark és DuBois kitörtek a szobából, ripityára zúzták a zárat és a székét.

– Hova lettek?! – csattant fel Clark.

– Elvitte Rose-t!

Clark felkapta puskáját, amikor összerakta fejben, mire készül Han.

– Kapjuk el a rohadékot!

DuBois szaladt ki először, mert Clarkot megakasztotta egy ikrek-ről lógó kép. Kivette a keretből, és zsebre tette, hogy megmentse ezt az emléket Rose-nak. Követte DuBois-t, aki szinte kővé meredt a folyosó közepén. Tudta, most megszívták!

Sikoltók léptek ki a lépcsőházból, félelmetesnek tündek, akár valami horrorfilmből előlépett zombisereg.

– És most? – kérdezte halkan a francia.

A Sikoltók feléjük fordultak, mint ugrásra kész vadállatok áldozataik felé. Clark közékük vágott egy piros fényű jelzőfáklyát. A Sikoltók megrohamozták őket, miközben újabb társaik érkeztek. A gépfegyverek ropogása megrázta az épületet, a fertőzöttek sorban elhulltak. A Sikoltókat nem érdekelte a kialakuló hullahegy, egyszerűen átmásztak rajtuk. DuBois észrevette, amikor a Sikoltók megtámadták őket a kis utcában, szervezeten ütöttek rajtuk, és most mintha ismét csak agyatlan zombik lennének.

– Újra kell töltenem! – harsant fel Clark.

Kilökte az elhasznált tárat, majd helyére csapta a másikat. Célra szegezte a fegyvert, és ekkor minden elködösült előtte, teljesen lefagyott. Megpillantotta a lépcsőházból kisiető Anikát. Clark minden zsigerében érezte, a Sikoltók átváltoztatták, mégsem tudott végezni vele.

– Clark! – ismételte DuBois, mire sikerült magához térítenie társát. – Clark, vissza, vissza!

Behúzta társát a lakásba, miközben tovább lőtte a támadókat. Anika lebukott, és elbújt a hullák kupacában a lövések elől. A két férfi visszavonult a lakásba, miközben fertőzöttek kaptak utánuk. Kinyújtott karral, markolászó kézfejjel követték őket, és csak alig kétlépésnyire zárult be előttük az ajtó. Mindketten nekifeszültek az ajtónak bentről.

– A szekrényt! – kiáltotta DuBois.

Clark összekapta magát, és az ajtó elé tolta a robosztus bútordarabot. Hátrébb léptek a bejárattól, puskáikat a vadul remegő ruhászekrényre szegezték. DuBois aggódott, meddig tart ki a barikád, míg Clark nem tudta kiverni fejéből Anika látványát. Már tudta, mit élt át Han. Pontosan ugyanúgy reménykedett, mint ahogy ő tette. Megtalálták Rose-t, már csak ki kellett jutniuk a veszélyzónából, és később találhatnak valami ellenszert Anikának.

– Meg kell találnunk Rose-t!

– Akkor előbb ki kell jutnunk innen! Bármilyen javaslatra nyitott vagyok!

A szekrény egyre csak rázkódott, a mögötte húzódó ajtó repedezni kezdett. A folyamatos zaj kiverte DuBois fejéből a gondolatot is, és a francia úgy döntött, lövésekkel nyugtatja le a kedélyeket. Fegyverét célra emelte, de Clark rácsapott a csőre.

– Ne! Anika is köztük van!

– Mi van?!

DuBois beleborzongott a gondolatba, és rájött, fél szemmel figyelnie kell Clarkra, nehogy hülyeséget csináljon.

– Rendben, akkor kijutás, igaz? Robbantsuk ki magunkat innen, vagy mi legyen?

Clark a hálósobába ment, és megkopogtatta a válaszfalat. Megboldogult építési vállalkozó apjától tudta, az ilyesmi falak olcsón kivitelezettek és elég vékonyak.

A kopogás magas hangot ütött meg.

– Átmegyünk a szomszédba, majd a következőbe és a következőbe.

– És azt hogy gondoltad?

– Mennyi gránátod van? – fordult társa felé komoly arccal.

DuBois először azt hitte, viccel. Clark elmagyarázta tervét, miszerint bombát telepítenek az első válaszfalhoz, majd a többi átrobantják gránátvetővel. Kis szerencsével a Sikoltók mögé kerülhetnek, és elfuthatnak.

– Nem vagy normális, te kurafi! – vágta fejéhez a francia, majd elmosolyodott, és munkához láttak.

A szekrény előrecsúszott pár centit, míg a mögötte lévő ajtó levált sarkairól. A kinti üvöltések felerősödtek, miközben DuBois élesítette a robbanószert.

– Kész vagy? – húzódott társa mellé.

– Rengessük meg a házat!

Karok nyúltak be az ajtón, és próbálták kifeszíteni.

A francia megnyomta a gombot, a robbanásból felszabaduló porfelhő végigsöpört a hálósobán, és elfedte Krasinskit. Clark iramodott neki elsőként, majd követte DuBois. A szomszéd hálósobába jutottak, majd a nagszobába mentek. Clark kilőtte gránátját a puskacső alól, beküldte a másik hálósobába, és utat robbantott a következő lakásba.

Átléptek a lyukon, az ottani porfelhő teljesen belepte őket. Két kar nyúlt Clark felé, és megragadta nyakát. A Sikoltó fojtogatni kezdte a férfit, de DuBois gyorsan a helyzet magaslatára állt, arcon csapta a nőt puskatussal, mire ő elengedte Clark gigáját. Ezt a hadnagy három, gyomorra leadott lövéssel nyugtázta.

DuBois a következő falra célzott, az MX-600 felmordult. Ezúttal a francia lépett át először. Remélte, nem várja hasonló fogadóbizottság a túloldalon.

A horda felborította a szekrényt, és besereglettek. Foguk kísértetiesen fénylett a sötétben. A fertőzöttek átnézték az egész lakást,

míg Anika rá nem talált Krasinski holttestére. Odahajolt hozzá, és megnézte közelebről, de fikarcnyi érzelmet sem váltott ki belőle a látvány.

Clark megragadta a kilincset.

– Kész vagy?

A francia köpött egyet oldalra a Sikoltóknak szánt fricskaként.

– Most vagy soha.

Clark kitárta az ajtót, DuBois felmérte a kiürült folyosót. Intett társának, hogy jöjjön. A hideg futkosott Clark hátán, hogy nem lőhet a tömegbe Anika miatt. Hátrálni kezdtek, le sem vették szemüket a morgásoktól hangos lakásról. Üvegdarabok roppantak DuBois lába alatt, és rögvest beléhasított a kérdés, hogyan lehet ilyen éles hallásuk ezeknek az átkozottaknak, mivel többen is kiléptek a folyosóra.

– Futás! – üvöltötte Clark, és rohanni kezdtek.

A Sikoltók a nyomukba eredtek. Clark átsodródott a túlsó falhoz a kanyarban, és végighorzosolta vállával a falat. Elméjét bilincsbe verte Rose megtalálása, a menekülés gondolata és Anika megmentése. Nem tudta, hogy pontosan abba az irányba haladtak, amerre Han vitte a kislányt.

Rose semmit sem vett észre az egészből, szeme ide-oda táncolt szemhéja alatt. Han megállt a folyosó közepén, majd feltűnt neki az egyik résnyire hagyott ajtó. Berohant a lakásba, és lefektette a kislányt a kanapéra. Kipillantott az ablakon, jó rálátása nyílt a parkra, ahová a mentőosztagot várta. Szabályosan zihált, miközben a két hátrahagyott katonára, a megölt ezredesre gondolt. Nem tudta, hogyan fog elszámolni tetteivel a későbbiekben.

Clark és DuBois megtorpantak a folyosó végén, és visszafordultak a Sikoltók felé. Egész tömegben hömpölyögtek feléjük, ami tetekre sarkallta DuBois-t, de Clark elkapta fegyverét.

– Nem teheted! Anika...

– Ha megölnék minket, akkor nem menthetsz meg senkit!

Clark megdöbbszent, de rájött, társának igaza van.

DuBois a csőbe illesztette utolsó gránátját, kibiztosított, majd tüzelt. Robbanás tépte darabokra az első sorban futó Sikoltókat, a mögöttük jövőket ledöntötte lábukról, és az egész épületet megrázta.

A francia önelégülten vigyorgott, miközben focilabdaként rúgott odébb egy felé gördülő fejet.

– Nézd! – szólt oda Clark.

Masszív fém gerenda nyúlt a szomszédos épület felé, alatta elektromos kábelek futottak. Számukra most egész hídnak tűnt, amin keresztül csak át kell sétálni a biztonságba.

– Gyere! – rántotta maga után DuBois-t Clark, de az nem mozgott.

– Nem mehetünk mindketten!

Clark hátán mintha jéghegy siklott volna le annak teljes súlyával és hidegségével.

– Mi bajod?!

– Nézd! – mutatott az éledező Sikoltókra. – Feltartom őket, te pedig megmented a kislányt! Mozgás!

Clark az ablak felé araszolt DuBois lökésétől. Megdőbbsen társa önfeláldozásán, de teste minden tiltakozása ellenére kilépett a gerendára. Tekintete végigsiklott a tíz méteres pallón, és a szomszédos épületre szegeződött. Hangos morajlás hallatszott, ahogy az MX-600 ismét felmordult.

DuBois lekaszált a támadók első sorát, akik hangos ordítás közepette rontottak rá, és ész nélkül rohantak a torkolattűz irányába. A fegyver üresen kattant, a férfi arcára jeges rémület ült ki. Elhajította puskáját, előrántotta kését, pisztolyát, és a fertőzöttekre üvöltött. Akkor sem adja könnyen magát!

– Gyertek, rohadékok!

Eros kéz kapta el DuBois vállát, a francia pedig csaknem öszszecsínálta magát a meglepetéstől. Clark megragadta, és kirántotta a párkányra. Erős lökést adott neki, és a gerenda közepére küldte.

– Mozgás!

DuBois hálásan tekintett vissza Clarkra, mialatt hálát adott az égnek ezért az alig harminc centi széles átkelőért. Clark az utolsó pillanatban indult el, amikor a Sikoltók utánakaptak. Ordítottak, ki-nyúltak az ablakon.

Két fertőzött a nyomukba eredt. Clark hátrapillantott, mikor egyikük a mélybe zuhant, míg a másik négykézláb kúszott utánuk, és közben újabb Sikoltók másztak ki.

DuBois belépett az ablakon, majd visszafordult Clarkhoz. Felmérte lehetőségei tárházát, majd odakiáltott.

– A fegyvert!

Clark azonnal odahajította az MX-et, ugyanis DuBois teljes bizalmát élvezte. A francia elkapta a puskát, a gerenda alatti falra szegezte, és ahogy megérkezett Clark, tüzet nyitott. Lyukacsosra lőtte a gerenda körüli részt, a fal megroppant. Lélegzetviasszafojtva figyelték, amint a téglá megadta magát a gerenda és a Sikoltók súlya alatt, majd azok a mélybe zuhantak.

– Miért jöttél vissza értem? – vont a kérdőre DuBois.

– Nem hagyott volna nyugtot a lelkiismeretem.

DuBois néma csendben figyelte Clarkot, azt követően mindketten elmosolyodtak.

Egy Sikoltó kapott feléjük az ablakon keresztül. Belekapaszkodott Clark felsőjébe, mire a férfinak még az ütő is megállt az ijedtségtől.

DuBois elkapta Clarkot, majd a mélybe rúgta a fertőzött férfit.

– Kvittek vagyunk – nyugtázta a francia, miközben Clark csak pihegett az ijedelemtől. – És most?

– Keressük meg Rose-t! Hogy állsz lőszerez?

– Csak a pisztolyom maradt és a késem. Neked?

– Egy fél tár az MX-ben, egy gránát és a pisztoly. Szoros lesz.

– Nem ezt a szót használtam volna, de menjünk, próbáljuk meg!

Elindultak a hullákkal szegélyezett folyosón. DuBois nem bírta megállni, hogy meg ne nézze közelebből egyiküket.

– Úgy látom, nem kell egyetemi diploma, hogy valaki rájöjjön arra, amire a mi nagyra becsült kutatóink rájöttek – mutatott a nő vattával bedugott fülére.

Azt már nem fejtette ki, a kutatóik kihangsúlyozták, hogy egy ilyen házilag készített füldugó milyen veszélyes. DuBois tisztán emlékezett az egyik eligazításra, ahol úgy jellemezték a módszert, mint-ha valaki orosz rulettet játszana egy hatlövetűvel, amibe öt golyót raktak.

– Menjünk tovább!

Han meghallotta a távoli, szinte sugdolózásnak tűnő hangokat. Zaklatottan tekintett körbe a szobán, idegesen tördelte ujjait, és rájött, egy fegyverrel nem sokra megy a két katona ellen. Még egyszer nem lesz szerencséje.

Rose kinyitotta szemét, és körbetekintett, majd lepattant a kanapéről. Ajkát néma sikolyra nyitotta, és hátrálni kezdett az őt csitító Hantól. Nekiütközött az éjjeliszekrénynek, és leverte az ott pihenő poharat hangos csattanás kíséretében.

Clark és DuBois összenéztek, majd gyorsítottak lépéseiken. Clark megfélemedezett arról a cseppet sem apró dologról, hogy a kislány süketnéma, és szólítgatni kezdte. Han megpróbálta bezárni az ajtót, de odaszorította a törmelékeket. Nem maradt érkezése elseperni, DuBois nekifeszült az ajtónak, és belökte. Azonnal fegyvert szegeztek egymásra, és ugyan Han kezében remegett a pisztoly, mégsem akarta megadni magát.

– Elég volt, azonnal tegye le a fegyvert! – törte meg hallgatását Clark.

– Csinálhatjuk gyorsan – helyeselt DuBois –, és csinálhatjuk lassan. Magán múlik, melyiket választja.

Han nagyot nyelt. Biztosra vette, ezek ketten golyót repítenek a fejébe. Kétségbeesésében fegyverét a sarokban álló Rose-re emelte.

– Mi a fenét művel?! – csattant fel Clark.

– Tegyük le a fegyvereiket, vagy megölöm, esküszöm, hogy megteszem!

Clarkék engedelmeskedtek, hamarosan fegyvertelenül álltak Han előtt, aki bátorságot merített fölényes helyzetéből.

– Mihez kezdjek magukkal? Úgy látom, nem akarnak elengedni, és nem akarnak meghalni sem.

– Könnyebb lett volna, ha a Sikoltók végeznek velünk, mert magának nincs mersze hozzá – szólt vissza DuBois.

Clark látta Hanon, pattanásig feszült idegrendszere kibiztosított gránáthoz tette hasonlatossá.

– És mégis mi a terve, Han? – vetette oda a kérdést, mielőtt eldurvulna a helyzet. – Minket megölnék a Sikoltók, maga pedig viszszaviszi Rose-t, elmondja, milyen hősi halált haltunk, magát megkitüntetik szegény lány megmentéséért, és hős lesz magából?

- Én már csak ki akarok jutni innen.
- Ha csak ennyi kell a boldogságához, akkor miért nem lövi fejbe magát? – feszült neki Hannak DuBois.
- Nem fogok saját kezűleg véget vetni az életemnek, nem vagyok az a fajta.
- Adj ide a pisztolyt, én szívesen megteszem magának ezt a szívességet.

DuBois gúnyos mosolya tettekre sarkallta Hant. A pisztoly a franciára irányult, Han ujjá mozdult a ravaszon.

Egy Sikoltó lépett a helyiségbe, és kirántotta DuBois-t a folyosóra. Clark felfogni sem tudta, mi történt. Hannak csak annyi lélekjelenléte maradt, hogy a falhoz hátráljon. A vér meghűlt ereiben a gondolattól, a Sikoltók sarokba szorították őket a lakásban.

Clark az ajtóhoz sietett, de a Sikoltók ellökték őt. A fegyverek mellé esett, és azonnal felkapta pisztolyát. Két sikeres fejlövést vitt be a támadóknak felállás közben, majd az ablakhoz hátrált.

Han remegő keze egyszer sem húzta meg a ravaszt. A férfin eluralkodott a pánik, életősztöne üvölteni kezdett.

Clark elkapta Rose kezét, és maga mögé húzta. Várta, ki lép ki elsőként a tömegből, de a Sikoltók csak megálltak előttük félkör alakban, és csendben vártak. Clarknak kétsége sem fért hozzá, DuBois halott, és rá is ez a sors vár. Bármilyen is történik, életével fogja védelmezni a kislányt.

Rose keze kicsúszott az övéből, a lányka odébb oldalazott mellőle, közben végig őt figyelte. Tekintetéből megfoghatatlan harag sugárzott, mintha Clarkra akarná zúdítani. A férfi nem győzte kapkodni tekintetét Rose és a Sikoltók között. Ereiben jeges folyam kezdett áramlani, ahogy a lány a fertőzöttek mellé hátrált.

Anika lépett Rose mögé, és Clarkra tekintett vérben forgó szemmel, résnyire nyitott szájából sejtelmes, kék fény áramlott.

– Anika... – suttogetta Clark halkan, és próbálta felfogni, miféle játékot űz vele az élet.

– Ő már velünk van – felelte átváltozott szerelme, de mintha nem is ő válaszolna.

Clark sosem hallott még értelmes szavakat egyetlen Sikoltótól sem, e percben mégis összeszedettnek tűntek.

– Mi ez az egész?

– Mi egyek vagyunk, eggyé váltunk, Anika már a mi részünk, és nem megyünk innen sehová.

– Mi az, hogy nem mentek?

Rádöbbsent, minden sokkal kuszább, mint hitte. Rose irányította a Sikoltókat. Amikor a helikopterre akarták tenni, varjak támadtak rájuk, most Han miatt jöttek ide.

– Én vagyok a központjuk – válaszolta Rose Anikán keresztül. – Mindenki, aki átváltozik, hozzám tartozik.

Clark kiút után nézelődött az ablakon át, közben pedig összerakta, mi történhetett, amikor a meteor becsapódott Mexikó city mellé. Eddig is tudták, hogy az hozta a Földre ezt a fertőt, de nem sejtették, hogy valaki a forrás közelébe került, és a betegség hordozójává vált. Arra aztán végképp nem gondoltak, hogy a zombik egyetlen lényt képesnek.

– Mit akarsz? – fordult vissza Clark.

– Hogy mind a részeimmé váljatok. Anika már az enyém.

Clark erősen megszorította fegyverét. Tudta, Anika inkább meghalna, minthogy így létezzen.

A tömeg szétnyílt egy tagba szakadt férfi előtt, aki még a néhai Tóthnál is nagyobbak tűnt, izmos karjai Herkuleshez tették hasonlatossá, míg ruhái leplezték korábbi munkáját.

Megállt Rose mellett, higgadt tekintetét Clarkra szegezte.

Han próbálta összeszedni magát, miközben remegő kézzel célzott. Átfutott agyán, jobb lenne fejbe lőnie magát, mielőtt elkapják a Sikoltók.

Clark mindent egy lapra, azaz két lövésre tett fel, hogy megsebadítsa Anikát szenvedésétől. Szinte hallotta saját szíve reccsenését, amikor golyót repített a nő mellkasába. Következő mozdulatával Rose-ra célzott, ám milyen nagynak tűnt az építőmunkás, pontosan olyan fürgén ugrott Rose elé. Felfogta a golyót, és épp csak megtántorodott.

A Sikoltók megindultak Clark felé, ő villámgyorsan kilépett az ablakon. Megcsúszott a párkányon, és csaknem a mélybe zuhant, amikor egy utána nyúló fertőzött meglökte. Clark elkapta a csatornát, és mászni kezdett felfelé.

Han a sarokba szorult, és még mindig kocsonyát játszott. Már látta, Clark kihasználta az egyetlen menekülési utat, ő pedig itt ragadt. Ujja önkénytelenül megrándult, fegyvere pedig elsült. Lelőtt egy ablakon kimászó Sikoltót, majd pánikba esett, és addig tüzelt, míg a fegyver üresen nem kattant.

A fertőzöttek egyszerre fordultak Han felé, kísérteties mozgásuk belé fagyasztotta a vért. Kilépett a csoportból az építőmunkás, és elindult Han felé. A kutató csak egyféleképpen menekülhetett ebből a helyzetből, fegyverét halántékához emelte, és meghúzta a ravaszt. Tudta, hogy üres a fegyver, de remélte, Isten megkönyörül rajta. Újra és újra tüzelt, mindhiába.

Rose csendben figyelte az eseményeket, és csak annyira kellett koncentrálnia Han megölésére, mintha kisujját akarná mozdítani. Az építőmunkás elkapta a kutató homlokát, és belevágta fejét a mögötte lévő falba. Még Clark is hallotta a tompa puffanást odakint.

Rose az élettelen Hant figyelte, azt követően kifelé indult. Miközben elsétált a letépett karú, felszakított torkú DuBois mellett, egyetlen gondolattal utasította az építőmunkást Clark megölésére.

A csatornát rögzítő csavarok majdnem kiszakadtak a falból, amikor a két mexikói férfi felkapaszkodott a hadnagy után. Clark megijedt, hogy lezuhannak. Felnyúlt az ereszhez, üldözője azonban elkapta bokáját, és rángatni kezdte. A mélybe akarta vetni, de Clark kitépte lábát kezéből, és feljebb kúszott a cserepeken.

A Sikoltó előbukkant a csatorna mögül, de a hadnagy képen rúgta. Lesodorta az ereszről, és sikerült a másik üldözőt is elveszejtenie. Hátradőlt a tetőn, és felsóhajtott. Kivette a pisztolytárat, majd elhúlten méregette a csőben lapult utolsó golyót. Összegezte az eseményeket; elveszítette kedvesét, a csapatát, átverte egy idegen vírus irányította kislány.

Két vaskos kar törte át a cseréptetőt, majd átkarolta Clarkot, és berántotta a padlásra.

A hadnagy a földre zuhant. Azt hitte, tüdeje leszakadt helyéről, és próbált levegőért kapkodni, amikor valaki oldalba rúgta. Távolság gurult, majd visszapillantott a rá vicsorgó építőmunkásra, aki a földre nyomta, fojtogatni kezdte.

Clark úgy érezte, satuba fogták torkát, kezével fegyver után matatott, de csak egy cserepet talált. Apró darabokra törte az építőmunkás fején, de ő csak megingott. Megrázta magát, majd kitepte a fülest a katona hallójáratából, és ökölbe szorította kezét. Sikolyra nyitotta száját, hogy megfertőzze Clarkot, de örökre elnémult, amikor Clark orrba vágta tenyere aljával, és feltolta az orrnyerget a robosztus alak agyába.

Az építőmunkás legördült róla, Clark pedig elolvasta a halott pasas zubbonyára írt nevet.

– Örültem, Carlos.

Lassan felült, és kifeszítette Carlos markát, de amikor sikerült, hideg verejték csorgott le homlokán.

A füles darabokra törött. Clark ráeszmélt, semmi sem védi a fertőző hangoktól. Percei meg vannak számlálva, hacsak nem talál ki valamit.

Beléhasított a felismerés, mekkora hibát vétett a lakásban. Ha nem Anikát lövi le, akkor már véget érhetett volna a rémálom. Ha Rose irányítja a Sikoltókat, akár egy agy a testet, akkor az ő halálával mind meghalhatnak.

Beleborzongott a gondolatba, hogy egy gyerek megölését vette megfontolásba, de Rose nem emberi gyerek többé. De hogyan kerülhetne közelebb hozzá, tömje be fülét ő is? Tanácstalanul dörzsölgette tarkóját, tekintete megakadt egy égbe meredő szögön.

Rose a tömeg elején haladt, mint egy valódi vezető, megannyi szemén keresztül látta a rájuk váró várost. Tudta, Clark életben van, mert látta Carlosszal folytatott küzdelmét. Úgy gondolta, Clark nem lenne olyan ostoba, hogy fellépjen ellene.

Az egyik Sikoltó fémes hangra lett figyelmes oldalról, Rose az ő szemén keresztül látta a feléjük guruló gázpalackot. Egy alak állt az utca közepén, akiben ráismert Clarkra. A férfi a tartályra célzott, majd lőtt.

Tűzgolyó csapott a magasba, a Sikoltók tömege ledől a lábáról. Mind kiterültek, fülük zúgott, fejük majdnem szétszakadt a fájdalomtól, Rose pedig ezt hatványozottan érezte hozzájuk fűződő kapcsolata miatt. Gyermeki hangon sikított, vonaglott az utca közepén, szinte már szívbemarkoló látványt nyújtott.

Clark ellökte fegyverét, és közelebb sétált a letarolt tömeghez. Felharsant néhány sikoly a fertőzöttek felől, de nem gyakorolhattak hatást a hadnagy szeggel átllyukasztott dobhártájára.

A férfi előhúzta háta mögül az „A” betűvel ellátott pisztolyt. Egy pillanatra megelevenedtek előtte gyerekei utolsó pillanatai. Ujja remegett a ravaszon, ismét a gyermeket látta Rose-ban, akit megmenthetnének. Nem érzett akkora erőt magában, hogy meghozza a végső döntést.

Rose felcsapta fejét, kéken izzó tekintetét Clarkra emelte, és a fegyver eldőrdült. A vírus okot adott Clarknak, hogy kötelességtudata felülkerekedjen.

A Sikoltók egyszerre kezdtek üvölteni fájdalmukban, egyik a másik után állt talpra. Clark a mellkasában érezte a rezgéseket. Valami még mindig életben tartotta a fertőzötteket.

A pisztoly üresen kattant, Clark lekapta hátáról puskáját, amit hamar kiürített. Hamarosan egy tucatnál is több ellenféllel találta magát szemben. Ökleit maga elé emelte. Ha már meg kell halnia, nem fogja könnyen adni magát.

Hangosodó morajlás hallatszott hátulról, Clark megpillantotta a kimentésükre érkezett páncélost. Kiemelkedett belőle egy izmos alak, és tüzet nyitott a Sikoltókra a gépágyúval. Clarknak épp annyi ideje maradt, hogy bevetődjön egy autó mellé, miközben a gépágyú a fertőzöttek közé tarolt. Mire a páncélos odaért Clark mellé, a kigyó-tetkós férfi megtisztította a terepet.

Clark jól ismerte Benson ezredest, aki átsöpörte bagóját szája egyik sarkából a másikba.

– Mi az Isten történt itt?!

Clark is ezt szeretne volna tudni leginkább. A sejtelem úgy kúszott elő agya legmélyebb zugából, mint rosszindulatú árnyék. Clark elővette a fényképet, és megvilágosodott, ennek a kigyónak két feje van. Az ikertestvérek mindent közösen csinálnak. Együtt alszanak, játszanak, vagy sétálgatnak egy fertőzést hordozó meteorit kráterében.

» A novella a Lidércfény Online-on. «

» Hozzászólások és a zsűri értékelése. «

» Vissza a tartalomjegyzékhez. «

JohnnySilver

Senki sem ígérte

Ültem a parton, és elnéző mosollyal az arcomon éppen a pelenkába vizeltem. Ez a hét is jól kezdődött. A doki szerint már sokkal jobban vagyok, mint a legtöbb betege. Leszállóágban van a szervezeteimet megbolygató fertőzés, a gyógyszerekkel pedig kezd helyreállni az immunrendszer állapota. Tudják, ez a szokásos, fehér köpenyes blabla, amire okosan bólogatunk, miközben egy szót sem értünk belőle, csak próbáljuk elhinni, hogy a „dr.” nem egy kitöltős teszt eredményeként került a névtáblára.

A helyzetről egyébként anyám legendás mondása jut mindig az eszembe. Senki nem ígérte, hogy az élet egyszerű lesz. Miután az emberiség az utóbbi években a töredékére redukálódott, ezzel az állítással meglehetősen nehéz vitatkozni. Arról viszont nem szólt a fáma, hogy ennyire szarra fordul a helyzet. Szó szerint. Szívem szerint röhögnék a szituáción, de félek, a záróizmom még elég ramaty állapotban van, és nem tartok ki a következő peluscseréig.

– Látod már a falut? – kiáltott fel a domb tővéből Trevor.

Elnéztem a moslékszínű tengert, a párába burkolózó partot, meg a szélfúttá dűnéket, amik elrejtették a szemem elől a kikötőt. Ismertem a helyet, hiszen gyerekként sokat játszottam itt a haverokkal. Akkoriban persze teljesen másképp nézett ki a környék. Nyáron lépni nem lehetett a strandolóktól, a hátrahagyott pokrócoktól, meg az eldobált sörös dobozoktól. Az aranyló buckákon mindenfelé fű zöldellt, száraz kórót pedig csak elvétve láttunk, nem úgy, mint most. A levegőt harapni lehetett, annyira friss, nedves és sós volt, nem hagytott ilyen undorítóan nyálkás utóíz. A biológiai veszélyt jelző tábla helyén eredetileg egy cápaveszélyes figyelmeztetés állt. Szerintem évek óta nem látott senki halat erre felé, nem hogy cápát, de ha mégis, remélem, egyedül ette meg, amit kifogott. A látszat kedvéért távcsővel alaposan végigpásztáztam párszor a környéket, mielőtt válaszoltam.

- Innen még nem – mondtam, ami meg is felelt a valóságnak.
- Légy óvatos!

A puska csőre töltve, akárcsak a pisztoly a kabátom alatt. Meg tudom védeni magam, bármit is látok a parton. Ha mégsem, akkor a sáto rtársaimnak lesz egy jó estéje, hiszen csak a saját melléktermékeiket szagolják elalvás előtt.

Az mondják, száz évenként történik valami, ami odatesz a világnak, és alaposan felrázza az emberiséget. Hogy csak az utóbbi párat soroljam, ott volt az ipari forradalom, azután jöttek a világháborúk, majd az internet hét csapása következett, a végén pedig majdnem a koronavírus tette fel az i-re a pontot. Mondom majdnem. Az első évben ezrével haltak meg a kevésbé ellenállók, a gazdaság romokban hevert, de felálltunk. Eljött a pillanat, amikor megkaptuk az esélyt, hogy gyorsan összesöprögessük magunk mögött a nagyképűségünk roncsait, amikor egy visszatérő űrszonda irányítatlanul zuhant az óceánba. Ezzel alapjában nem lett volna baj, hiszen a szondák jó része a tengerben köt ki, éppen azért, mert senki sem szereti, ha a fejére pottyan az égi áldás. Ebben az esetben azonban a tárolóiban lévő minták jobb helyre is kerülhettek volna. Amikor a tervezői megcélózták a kisbolygót, mesés profitról álmodtak, ritka fémeket szerettek volna találni a mintákban, amivel az űrbányászat sikerét próbálták előrevetíteni. Ehelyett valami csillagközi nyavalyát emeltek ki a fúrófejjel, csak még nem is tudtak róla, vagy ha mégis, akkor ügyesen hallgattak.

Gyermekként arról tanultunk, a természet milyen csodás dolog. Képes visszahúzódni és újjáéledni, vagy éppen radikálisan átalakulni, ha kell. A legtöbben ezt tévesen úgy értelmezték, hogy mindez a mi jólétünket szolgálja. Nem hittünk azoknak, aki már egy ideje hajtogatták, hogy a Föld leginkább csak eltűri az embereket a hátán, pedig azok csoportosan erőszakolják meg a szépségeit, intézményesen fosztják ki a kincseit. Mindezt persze a jólét és a fejlődés zászlai alatt, amik elfedik a hétköznapi szemek elől az aránytalan pusztítást. Emlékeznek még a hangzatos szavakra, a fenntarthatóságról, a megújuló energiákról, vagy a káros anyagok visszaszorításáról? Én is benyeltem ezeket, akár a többség, és nem vagyok rá büszke.

Igaz, leginkább senki nem akart tudomást venni arról, hogy az új technológiák ugyanazokból az anyagokból készülnek, mint a régiék, csak még a hatáselemzésükhöz nincs elég adat. Azt is elhittük, hogy a kicsorduló kukák tartalma, meg az évente lecserélt kütyük gondos kezekbe kerülnek, mert hát a fenntarthatóság egyik fontos eleme a jól működő az újrahasznosítás lett volna. Néha lehetett látni riportot a csendes-óceáni szemétszigetről, vagy az indiai szeméthegyről, de mindenki csak legyintett, hiszen mi közünk van hozzá, amikor olyan messze van a hátsó udvarunktól.

A kőzetmintákban lapuló anyag reakcióba lépett a vízben lebegő szeméttel, és néhány nappal később az óceánok partján szürkés hab kezdett tajtékot vetni. Emberek és állatok szenvedtek egyre durvább égési sérüléseket a maró anyagtól a kedvelt vízparti kirándulóhelyeken. Ekkor bizony még senki nem látott összefüggést a két eset között, de amikor esni kezdett, már késő volt kapkodni. Kiabálni persze lehetett, meg tagadni a tényeket. A vezető politikusok a jól bevált módszerrel kenték is a szart mindenfelé, csak hogy ez most nem működött. A kínai vírus poént már elsütötték egyszer, az egymásra mutogatás ezúttal nem jött be, mert egy elég kézen fogható és sürgető gond szakadt a nyakukba. Megfertőződött a víz.

Szar ügy. Sokan először csak megrántották a válluk, pedig tényleg az volt. A koronavírus mizéria elején kifosztották a boltokat, és WC papírt felhalmozva fotózkodtak jó páran, amin önfeledten nevtünk. Amikor a vírusos hasmenés első hulláma végigsöpört az országokon, már korántsem volt ilyen vidám a helyzet. Eltűntek a vicces videók a Youtube-ról, helyette a híradókban nézhettük, ahogy az emberek vérre menően harcoltak minden csomag pelenkáért, minden palack vízért. Néhány nap kellett csupán, és rádöbrentünk, hogy fürödni nem lehetett sörben, vagy üdítőben, ha pedig nem tevének születél, akkor bizony inni kell. A szociális távolságtartás szükségességét ekkortájt az altesti szagok generálták, de lassan hozzászokott ehhez is az ember. Egy idő után azonban már nem volt kedvünk elsütni egy jó poént, mert a röhögéstől is féltünk, főleg, ha nem volt kéznél cserepelenka.

Elmélkedtem volna még a világ nagy dolgairól, ahogy a pelusom aktuális tartalmáról is, de a buckák között mozgásra lettem figyelmes. Felemeltem a puskát, ám csupán egy loncsos bundájú kutyát láttam kapingálni az egyik fűcsomó tövében. Állatbarátnak tartom magam, ez mégsem az a pillanat volt, amikor egy fogakkal teli száját örömmel üdvözlőnek a közelemben. Igazítottam egy kicsit a hajszálkereszten, majd meghúztam a ravaszt. A korcs felkapta a fejét a dörrenésre, kis híján a golyó útjába léptett, végül lassan elporoszkált. Csak remélni tudtam, hogy nem egy éhes ember puskája elé kergettem éppen.

– Mire lövöldözöl, te barom?

A méltatlankodó hang gazdájának zubbonyán a Nick név ékte-lenkedett. Hideg vízben kékre borotvált, szögletes áll, tüske haj és egy megrögzött videojátékost is kenterbe verő, háborodott pillantás. Ő volt a legkeményebb férfi a környéken. Biztosra vettem, hogy még a seggére is rátetováltatta a zászlót a biztonság kedvéért. Szerintem a katonásnak tűnő nevet ugyanúgy nyúlta, ahogy a felszerelése nagyját, de emlékezve a találkozásunk első pillanataira, inkább nem fessegettem a kérdést. Legendás katonának állította be magát, bár jó eséllyel már akkor is legendás seggfej lehetett, amikor még a többi katona valódi háborúsdit játszott a világ másik felén.

– Egy kutyát láttam észak felé.

– Elvétetted, mi?

Vállat vontam, ezzel jobban dühítettem, mintha válaszoltam volna.

– Mi történt?

Trevor sem maradhatott le Nick mögött. Mondanám, hogy ő volt az ész a csapatban, de ezzel csak felmagasztalnám. Az összeomlás előtt a NASA-nál dolgozott, ezért került a kutatócsapatba. Ha most valami szemüveges kockafigura ugrik be elsőre, akinek logarléc lóg ki a zsebéből, akkor gyorsan tisztázzuk, tokás barátunk a kávésbögre és fánkossal környékén élhette le felnőtt élete java részét. Soha nem jutott közelebb az úrhajósokhoz, mint egy átlag aktatologató a HR osztályon, ám most kivételesen ez jelentette neki a jó pontot. Elvileg be tudta azonosítani azt, aki felelős a visszatérő úrhajóért, így közvetve a világ romba döntéséért. Mondom, talán.

A kompániában én vagyok az a balek, aki beléjük botlott, miközben éppen elföldelték a harmadik társukat. Hasszán, vagy Juszuf, vagy mit tudom én, mi volt a neve az egykori taxisofőrnek, akit elvitt a hasmenés néhány nappal korábban. Nem akarok tiszteletlennek tűnni egy halottal szemben, de a természet kegyetlen tréfája megölni egy olyan embert, akinek a törzse évezredekig szinte alig találkozott tiszta vízzel.

Mivel nemrégiben csapódtam hozzájuk, így rögtön felmerülhet a kérdés, hogy mi vezérelt a súlyos döntésben, amivel két ilyen ellen-szenves alak mellett kötöttem ki. Első körben felhoznám védekezésül aényt, miszerint Nick pisztolyt fogott a fejemhez. Fosztogató-nak nézett a kedves fiatalember, ám miután megkötöztek, majd ily módon beszédbe elegyedtünk, hamar rájöttek, hogy jobban ismerem a környéket, mint a volt taxis vezetőjük. A faragatlan tuskó próbált ezután jóindulatúan viselkedni, ezért már csak naponta kétszer akar megölni. Néha megborzongtam a gondolattól, hogy azt hiszi, még a végén barátok leszünk.

A halántékomra szorított 45-ös meggyőző ereje a Piszkos Harry óta nem kétséges, ám alapjában csak az első éjszakáig tartott volna ki, mivel fegyvermániás barátunknak érdekes módon nem volt anynyi esze, hogy lefegyverezzen. Komolyan eljátszottam a gondolattal, hogy egy-egy golyóval megszabadítom őket a hősiesen ökor küldetésük terhéől, de már elég halottat láttam ahhoz, hogy ne vigyen rá a lélek a hidegvérű gyilkosságra. Egyfelé tartottunk, én pedig már rohadtul untam a gyaloglást, ráadásul amióta eljöttem a kórházból, nem volt ember, akivel beszélni tudtam volna. Bármerre jártam, minden kóbor alaknak csak célpont voltam függetlenül attól, hogy üresen lógott a vállamon a katonazsák. A dzsip és három fegyveres látványa elriasztotta a potyázó amatőröket, profikba meg szerencsére nem futottunk bele. Azt sem bántam, hogy ráadásként megkaptam a sofőr ellátmányát, hiszen így nem kellett a korábban kifosztott boltok átkutatására fecsérelnem az energiámat az út során.

Háborítatlanul jutottunk el a tengerpartig, ami roppant boldoggá tett. Innen már szerettem volna egyedül hazajutni, csak ezt még nem közöltem a társaimmal.

– Ez a barom valami korcsra pazarolta a lőszert – horkantott Nick. – Rádásul elvétette.

Trevor megtörölte a beesett tokját.

– Még ránk hozol valamit! – korholt. – Ki tudja, milyen mutánsok élhetnek a tengerparton.

Felemeltem a fegyvert és belepillantottam a távcsőbe.

– Azokra gondolsz ott a domb mögött? – kérdeztem, miközben igazítottam egy vonást az irányzékon.

Amikor Nick hasra vettette magát, majdnem felröhögtem.

– Mit látsz? – sziszegte.

– Óriás mutáns teknősök színes szemkötőben pizzát esznek a tábortűz körül.

– Barom!

– Azt nem látok. Merre van?

Trevor vinnyogva felröhögött mögöttem, Nickből viszont kinéztem, hogy tarkón lő, így ahogy elmúlt a szarkasztikus pillanat varázsa, mégsem annyira éreztem jól magam. Egyébként sokat segített volna, ha van a közelben valaki, aki kívülállóként meg tudja ítélni, melyik fickó viselkedése volt borzongatóbb. Szerencsére az izomemberünk káromkodva visszaindult a dzsiphez, így maradt némi esély, hogy megérjem az estét.

– Mit gondolsz? – huppant mellém Trevor.

Majdnem rávágtam, hogy ekkora semmitmondó általánosságra órákig tartana válaszolni, de visszanyeltem a zsigerből feltörő negatív gondolatot.

– Csak az időtöket pocskoljátok.

Trevor vakarózni kezdett, amitől áporodott illatfelhő kezdett terjengeni körülötte. Én sem lehettem egy illatos virágszál, de ketten együtt minden bizonnyal hatásos szúnyogriasztóként funkcionálunk.

– Miből gondolod?

Belemarkoltam a homokba, és feldobtam a levegőbe.

– Ez van erre. Homok, meg szél. Néhány csenevész kóró, a tengert leszámítva. A buckákon túl ott a halászfalu, de ahogy állnak a dolgok, szerintem már ott sem nagyon élnek.

A koszos baseballsapka alól véreres malacszem nézett felém.

– Valahol erre lakik, akit keresünk.

Ha vizsgáztatott, akkor szarul csinálta.

– Te vagy a nagyokos, én meg a vidéki surmó. Ugyan soha nem hallottam senkiről a környéken, aki valaha az úrben járt volna, de hiszek neked. Sőt, kaphat tőlem egy sört, ha ilyen fontos ember. Te is, ha nem nézel ilyen boci szemekkel.

– Neked van még söröd?

Bármennyire szerettem volna a képébe hazudni, amekkorát mozgult az ádámcsutkája a sör hallatán, nem vitt rá a lélek.

– Gondolod, hogy egy WallMart lerobbant jéggépe mellett találtok rám, ha sör áll a hűtőmben?

Trevor szeméből eltűnt a korábbi csintalan fény, a helyét visszaadta a korábban is megtapasztalt sötétségnek.

– Neked csak ennyi lenne az élet? Sört vedelni?

Erről már beszéltünk, de akadtak gondok a memóriájával.

– Pecázni már nemigen lehet. Szóval marad a sör. Ha már itt tartunk, veled mi lesz azután, hogy meglesz az úrhajósotok. Attól még nem oldódik meg a probléma. Egy hullával több vagy kevesebb, már nem számít.

Trevor hátrasandított, aztán közelebb hajolt. A szájszagától nem lettem boldogabb.

– Biológus az ipse.

– És?

– Mi az hogy és? Ő irányította a kutatást. Lehet, hogy tud valamit, ami segít az orvosoknak.

Megkocogtattam a homlokát az ujjammal.

– Gondolod, hogy nem tette volna meg, ha bármit tudna?

A válaszban nem kellett csalódnom.

– Nick majd kideríti, mit tud, meg mit nem.

– A nagy Nick – sóhajtottam. – Az izom nem mindig győz az ész helyett, haver. Majd rájön ő is erre egyszer, remélem, nem túl későn.

Trevor elkapta a kabátom ujját, ahogy megmozdultam.

– Te hagynád elpusztulni a világot?

Körülintettem.

– Mit látsz itt, amit érdemes megmenteni?

Azt hittem, legalább követi az ujjam a láthatáron, ám ehelyett rávágta a naponta hallott formulát.

– Az emberiséget!

Leráztam a kezét, és cihelődni kezdtem.

– Ezen a környéken viszont egyszerű népek élnek – rántottam helyre a pelenkát. – A világ és az emberiség túl messze van, amíg enni kell adni a családnak.

Egy pillanatra elakadt a szava, mielőtt kitört volna.

– Szóval neked ennyit ér az egész? Kiülsz a stégre, és megnézed az utolsó naplementét?

Ennyi költőiséget nem vártam volna tőle.

– Ez szép volt, zsírfej – bukott ki belőlem. – Legyen egy szép naplemente, és megfontolom.

Trevor arca vörösbe váltott.

– Ostoba barom vagy, nem is érdemelsz mást, mint hogy itt pusztulj a mocsokban. Örülj, hogy Nick nem lőtte szét a fejed, amikor meglátott!

– Nagy hiba lett volna. Már ha meg akarjátok menteni a világot.

A hang a torkán akadt, én pedig elégedett voltam azzal, hogy végre csönd lett.

Lebotorkáltam a domboldalon, majd fel a következőn. Trevor csak bámult utánam, Nicknek meg nyomát sem láttam. Jó esély volt rá, hogy egy puskával hasal valahol, de bíztam benne, hogy ha már eddig eljöttünk, nem most lő hátba minden ok nélkül. A következő domb tetején elbizonytalanodtam. A vaskos pára ellenére innen már látszott a régóta korhadó móló, mögötte pedig a dülöngélő árbócok erdeje. Hazaértem. Örülnöm kellett volna, ám valahogy nem jött meg az érzés. Nagy valószínűséggel veszélyt is hoztam az itteni lakókra, már ha a két útítársam annak számít. Csökönyös népség lakik errefelé, akadtak szóbeszéddek nagyképű, városi ficsúrokról, akiknek nyoma veszett, és a rendőrség fura mód nem akadt azóta sem a nyomukra.

Nick és Trevor járt az eszemben. Amióta találkoztam velük, az volt a dilemmám, hogy vagy egyenesen besétálok a faluba velük, és

kivárom, mi történik, vagy valamivel más felé terelem a figyelmük. A gyomrom csikarni kezdett, amitől aztán sürgető vágyat éreztem arra, hogy végre ne a pelenkába végezzem el a dolgom, hanem kultúremberhez méltó körülmények között. Ehhez viszont le kellett ráznom a két piócat. Szaporán átvágtam a nyamvadt bokrok között, és nem törődve a mögöttem felbúgó motorral, távolodni kezdtem a kikötőtől.

A dzsip hangja elhallgatott egy idő után, de a fejem fölött elzúgó golyó hamarosan emlékeztetett rá, hogy nem vagyok egyedül.

– Térdelj le, ha jól akarsz!

Anyám mindig mondta, hogy meg kell hallgatni, mit akar a másik fél, addig nem szabad ítélkezni. Letérdelve vártam Nicket, aki lendületesen érkezett. Trevor rángatott fel a földről, miután tisztulni kezdett körülöttem a világ. Fémes ízt éreztem a számban, ez lehetett a félelemtől, de attól is, hogy elharaptam a nyelvem az ütéstől. Kiköptem a vért, aztán felnéztem Nickre.

– Letérdeltem.

Szerintem nem értette a célzást, mert megint megütött.

– Gyáva szar! – ordított fölöttem, bár őszintén szólva ez furán jött ki, miközben fegyvert nyomott a képembe, én meg tehetetlenül feküdtem a földön és újra behugyoztam.

– Időt kérek – nyögtem, aztán megint elsötétedett a világ.

A tűz pattogására ébredtem. Szerencsére nem egy földbe ásott kereszten, úgyhogy nem a Klán talált rám. Trevor kezében megállt a kanál egy pillanatra, amikor nyögve a könyökömre támaszkodtam, de nem zavartatta magát, hamar bekanalazta a maradék konzervet. Mivel a hátizsákomat láttam mellette a földön, ezért elég nyilvánvalónak tűnt, hogy a továbbiakban nem számítanak rám útítársként, ettől csak felment bennem a pumpa.

– Remélem, mindent felzabáltál, hájfej!

Szemközt köpött, ami tőle meglepő húzás volt. Ha ki tudtam volna zavarni a fejemben zúgó méheket valahogy, akkor ezért csúnyán szájba vertem volna, így viszont feltornásztam magam ülő helyzetbe és körülnéztem.

– Szerintem eltévedtetek. Megint.

– Szerintem meg elkaptuk, akit kerestünk – lépett ki az árnyékból Nick.

A belépő majdnem hatásosra sikerült, de az álcafestés sokat rontott az összképen. Nem tudom, melyik akciófilmből leste el, de ezen a holdfényes estén csillogott az arca, mintha valami korommal kevert rúzszt mázolt volna szét rajta.

– Mármint, hogy engem?

A főhős ilyenkor bátran a szemébe nevet a gonosznak, én viszont csak néztem a rám meredő fegyvercsövet.

– Ugyan, Nick! – állt fel Trevor. – Ha valóban ő az, akkor élve kell visszavinnünk.

A pisztoly nem mozdult az arcom elől.

– Ha pedig nem, akkor szart sem ér.

Komoly dilemmába kerültek, amit a rövid csend jelzett felém. Gondoltam, ideje felszólalnom a saját érdekemben, ezért udvariasan feleltem a mutatóujjam.

– Laboráns vagyok az egyetemről. Mikrohullámú távmérésekhez készítettem elő a felszerelést, amikor elszaródott minden.

Nick szemöldöke alig láthatóan megrándult.

– Ezt ismételd meg!

Mivel ez volt az igazság, így ennek könnyen eleget tettem, ráadásul felajánlottam, hogy megmutatom nekik a felszerelésemet.

A bunkert még a kubai rakétaválság idején építették, a hidegháború végeztével pedig annak rendje-módja szerint el is felejtették. Az egyetem bagóért jutott hozzá a területhez, ráadásul semmi nem kötelezte a terület rendezésére, ezért minden maradt úgy, ahogy a természet jónak találta, így nagyon rejtegetni sem kellett. Kölyök koromban eleget lógtam ahhoz az iskolából, hogy jól ismerjem a helyet. Amikor a rektor a bukott füves parti másnapján közölte velem, milyen „önkéntes” megbízatást talált ki a számomra, először még örültem is, hogy hazamehetek. A valósággal szembesülve azonban visítani tudtam volna a röhögéstől.

Megtalálni a régi bunker bejáratát nem volt tudomány, de kiszabadítani az elé felhalmozott szeméttől, az igen. Valami élelmes vállalkozó úgy gondolta, hogy a szeméttel helyett megtalálta az ideális

lerakóhelyet az építési törmeléknek. A lustaságom győzött, ezért hagytam a fenébe ezt a verziót. A vészkijáratot valami jó képességű tervező az antennatorony alá tervezte. Jól belegondolva hova is dobtak volna először bombát az oroszok? Egy homokdombokkal körülvett földútra, ami beleveszik egy erdősávba, vagy a semmi közepén terpeszkedő antennarendszerre? Szerencsére idáig nem jutottak el őseink sem gondolkozásban, sem dobálózásban. Az antennáknál a szemét helyett guanó fogadott, de ezzel derekasan megküzdöttem, majd elhelyeztem az egyetemtől kapott felszerelést a bunkerben. Szabadidős programként kicseréltem pár ezer méter szétrohadt vezetéket, átszereltem a biztosítéktáblákat, egy kupacba hordtam a döglött patkányokat, végül felállítottam a műholdas kommunikációt, hogy a kísérletben résztvevőknek véletlenül se kelljen kimozdulni a légkondicionált irodáikból ebben az izzasztó forróságban, ha valami zseniális ötlettől vezérelve újra akarták volna paraméterezni a játékaikat. A többi már csak láblógatás volt, meg a szeméthalom növelése üres sörös dobozokkal, mielőtt beütött a mennykő.

Megmutattam a két palimadárnak a lejáratot, a kábeleket, a számítógépeket, a műholdas adót, meg a generátort. Az utóbbit nem kellett volna. Trevor azt hitte szerintem, hogy azzal, hogy okoslefont nyomkodott a fél életében, hatalmas műszaki tudására tett szert. Megpróbálta beindítani a generátort, ami becsületére váljék, de sikerült is neki, ám a nagy lendületben felborított egy benzineskannát, amit ezek szerint én zártam le rosszul. A szikra nem tudom, honnan jött, azonban tenni már nem tudtunk ellene. A tűz kipucolta a helyiséget úgy, ahogy én soha nem tettem volna. A kőkemény Nick elkerekedett szemmel bámulta a sikoltozó fáklyaembert. Egy rohadt golyót nem volt képes beleereszteni, hogy a szerencsétlen végre megszabaduljon a fájdalomtól. Én pedig nem voltam abban az állapotban, hogy megtegyem helyette.

A hajnal a homokdomb tetején talált. Bárgyú képpel néztem, vakartam a hátsóm, ahol a pelenka feldörzsölte a combomat. Hetek óta először nem a gatyámba eresztettem, úgyhogy lehet, hogy igaza volt a dokinak, és lassan kilábalok a hasmenésből. Ez jó jel. Főleg, hogy ha hozzáveszem, hogy Nick órák óta nem fogta rám a fegyverét. Talán nem engem hibáztat Trevor haláláért.

Néztem, ahogy behúzza a ponyvába tekert testet a gödörbe. Egy hívó biztos érezte volna az embertársa elvesztése után a fájdalmat, amit ilyenkor illik, de szerencsére nem ilyennek neveltek. Az izomember lehajtott fejjel állt a halott fölött, válla rázkódott. Ritkán jártam temetésre, mert nyomasztott a hangulat, amit még az előtte legurított sörök sem tudtak mindig feloldani, de azt tudtam, hogy most jobb, ha békén hagyom.

Elnéztem a mocskosan hömpölygő óceánt. Hiányzott a kéksége, ahogy a strandok vidám nyüzsgése is. A komor felhők között itt-ott átszüremlő napfény csak azt mutatta, hogy lehetett volna jobb hely is ez a világ, csak mi elcsesztük. A „mi”-be természetesen én is beleszámítok, eszemben sincs másra hárítani a felelősséget.

Van ez a pillangó effektus nevű teória, amiben nyakig benne vagyunk, miközben fel sem fogjuk. A füvezős buli az egyetemen egyenes útként vezetett a bunkerbeli száműzetésemig. A felállított szenzorállomás pont időben készült el, hogy kilőjünk egy nyavalyás mikrohullámú jelet a távolodó kisbolygóra, valami felfoghatatlan mérés miatt, amire a NASA minden bizonnyal jó okkal nem adott engedélyt. A jel természetesen pont keresztbe tett a szonda rendszereinek, ami a sima leszállás helyett egy rohadt nagy kanyarral a tengerbe csapódott. A sterilnek nem mondható minták pedig valami francos labor páncélszekrénye helyett szétszóródtak az emberek vízbe dobált mocskán. Jó kör volt, erre inni kell.

A visszatérő egység roncsai a tengerben nyugszanak, soha nem találjuk meg a darabokat, ahogy valószínűleg az ellenszert sem. Mondanám, hogy az egész az én hibám, de az nagy marhaság lenne. Ráadásul, amíg a bíróság másképp nem ítéli meg a helyzetet, ártatlan vagyok.

Mivel a tűz nem csak Trevort, hanem a cserealapot jelentő készletemet is felemésztette, így bármennyire szerettem a környéket, ugyanaz az érzés fogott el, mint amikor hátat fordítottam ennek a kozmfészeknek. Lebotorkáltam a dombon, és nagy merészen megvegyeztem Nick vállát. A nagyfiú letörölte a könnyet az álláról és kérdően nézett rám. Északnak mutattam.

– A küldetésnek még nincs vége, haver! Keressünk neked valakit, aki úrhajósnak néz ki. Hogy lelövöd, vagy elrabolod, azt rád bízom, csak meneküljön meg a világ.

» **A novella a Lidércfény Online-on.** «

» **Hozzászólások és a zsűri értékelése.** «

» **Vissza a tartalomjegyzékhez.** «

Carun

Univerzum Kapitány és az elszabadult GIZMO-19

*„Mikor elszabadul a pokol és fenyeget a vész,
Egyet se félj, barátom, a Kapitány tette kész.
Ökle, mint az acél, szeméből lézert lő,
A gonosznak annyi, és miénk egy szebb jövő.
U-ni-ver-zum Kapitány!”*

– Kapitány! El sem tudja képzelni, mennyire örülök, hogy látom!
– Professzor Michael Welsh, az Amerikai Egyesült Államok vezető ufológusa és a földönkívüli létformák szakértője izgatottan törölgette párás szemüvegét. – Pontosan magára van szükségünk ezekben a sötét órákban.

– Univerzum Kapitány ahol tud, segít! – A Négy Naprendszer Hőse, ez a temérdek superképességgel megáldott alak, büszkén düllesztette ki roppant mellkasát. Indigókék sztreccs-ruháján csak úgy dagadtak a különböző színű planéták és csillagok. – Mondja, Professzor, mi történt?

– Az úgy volt, hogy bementem a laborba, hogy megetessem a GIZMO-19-es példányt, amikor megláttam Dr. Flaminget a földön fekvé... hjajj... – Az idős tudós hirtelen elsápadt; mély levegőt vett, hogy kicsit megnyugodjon. – Sajnálom, de már az emléktől is rosszul vagyok.

– Semmi gond, Professzor úr, csak a lényegre koncentráljon! Nincs szükségem olyan információkra, mint hogy Dr. Flaming betört koponyával hevert a padlón, miközben a kifröccsent agyvelő száradt körülötte; vagy hogy a kiontott belei között hörgött és vonaglott, a laborban meg a testnedvek szaga terjengett... Hé, Professzor?! Prof, jól van?

Pár perc múlva, miután a Professzorba sikerült egy kis életet lehelni, a történet így folytatódott:

– Szóval, ott feküdt Dr. Fleming, a GIZMO-19-es példány meg sehol.

– Pontosan mi az a GIZMO-19? – kérdezte a Kapitány.

– Egy földönkívüli létforma: egy kutya nagyságú vírus.

– Kérem, pontosítson Professzor úr, egy chihuahuáról beszélünk vagy egy bernáthegyiről?

– Leginkább labrador, csak nem olyan barátságos.

– Azta!

– Tudom-tudom, hiba volt egy ilyen veszélyes dologgal itt a Földön kísérletezni, de elegendő WC papírral, liszttel és élesztővel mindig meg lehetett nyugtatni.

– Ez komoly? – hitetlenkedett a Kapitány.

– Ez a három dolog, amit kedvel. De este tíz után tilos volt neki enni adni, mert agresszívvá vált és sokszorozódni kezdett.

– Mikor vette észre, hogy eltűnt?

– Pontosan kilenc harminckor. Sajnos azóta a GIZMO-19-es példány teljesen irányíthatatlanná vált, és pár óra alatt több száz halálos áldozata lett, a számok pedig egyre nőnek. Beindult a pánikvásárlás: a boltok kifogytak a WC papírból, a lisztből és komoly élesztő-válságra számíthatunk az elkövetkezendő tíz évben.

– Ez borzasztó! Mit gondol, valakinek szándékában állhatott szabadon engedni ezt a vírust?

– Te jó ég, csak nem gondolja, hogy...?

Univerzum Kapitány pontosan úgy gondolta.

– Kik dolgoztak tegnap este, Professzor?

– Lássuk csak... A megboldogult Dr. Flaming, de őt ugye kizárhatjuk. Itt volt még Dr. Catherine Campbell, Dr. Albert Woodrow, Dr. Svetlana Iljanova; a takarító személyzet és az éjszakás őrség.

Univerzum Kapitány elővette pókemberes jegyzetfüzetét és szép sorjában feljegyezte a neveket.

– Oh, és Dr. von Főgonosz is az épületben tartózkodott természetesen.

A Kapitány zavartan pislogott egyet.

– Von-kicsoda?

– Dr. von Főgonosz, az egyik vezető tudósunk, ráadásul a legjobb barátom.

– Doktor. Von. Főgonosz. – A Kapitány a lehető leglassabban tagolva ejtette ki a szavakat. – Biztos, hogy jól értettem?

– Tökéletesen. Igazi neves, német grófi család sarja, a von Főgonoszké. Nem hallott még róluk?

– Nem mondhatnám... Szóval ez a... hmm... von Főgonosz régóta tagja a csapatnak?

– A kezdetek óta – bólintott a Professzor. – Egy igazi megszállott, ha munkáról van szó. Egyszerűen imádja, amit csinál. Annyira boldog mikor dolgozhat, hogy néha hangosan felkacag, valahogy így: MUHAHAHAHAHAHAHA!

– Ez elég... érdekes.

– Kapitány, ugye nem gondolja, hogy a barátomnak bármiféle köze lehet a GIZMO-19-es példány elszabadulásához? Ez teljes képzelenség! Nem hiszem, hogy a világon van még egy olyan szeretni való ember, mint Dr. Pusztító von Főgonosz!

Univerzum Kapitány lézert vető szeme tikkelni kezdett.

– Ha gondolja, ide hívhatom.

– Majd inkább később. Most egy kicsit egyedül maradnék, hogy összeszedjem a gondolataimat.

A Professzor bólintott és magára hagyta a Kapitányt. A Négy Naprendszer Hőse fáradtan lerogyott egy műanyag székre és arcát kezeibe temetve töprengett.

Vajon ki szabadította a világra a GIZMO-19-es példányt? Dr. Campbell? Dr. Woodrow? Dr. Iljanova? Megbízható-e a takarító személyzet? Van-e alibije az éjszakás őrségnek?

– Elég!!!

...

– Mi ez a sületlenség?

...

– Dr. Pusztító von Főgonosz? Ez komoly?

...

– Hozzád beszélek, írókám! Engem te ne ignorálj, hallod?!

„Jajj ne! Már megint ez történik?!”

– Megmagyaráznád, mi ez az egész?

„Micsodát? A Főgonosz egy nagyon ritka német családi név.”

– Az tuti! Annyira ritka, hogy nem is létezik. Aztán itt van ez a keresztnév: Pusztító. Remélem, csak viccnek szántad.

„Stallone-t is nevezték így valamelyik filmjében.”

– Az egy becenév volt, baszod!

„Oké-oké! Lehet, hogy egy kicsit elszaladt velem a ló.”

– Kicsit?! Az egész istálló szélnek eredt.

„Figyelj, szerintem csak túlreagálsz az egészet: a névnek semmi köze az antagonista személyéhez.”

– Na ne mondd! Tehát ez a Dr. Pusztító von Főgonosz egy áldott jó lélek, a vírust meg a John Smith nevű takarító szabadította a világra.

„Hát...”

– Tudtam! Ennyire hülyének nézel?!

„Nézd, ez egy dupla csavar. Az olvasó először von Főgonoszra fog tippelni, de mivel ez túl nyilvánvaló, ezért más karakterekre vetül majd a gyanú árnyéka.”

– A végén pedig Dr. von Főgonosz lesz a tettes.

„Pontosan, hát nem mesteri?”

– Tony Fox, a detektív karaktered mondta, hogy egy hülye vagy, de azt hittem, csak túloz.

„Ezért is nem kapott szerepet ebben a történetben. Egy pályázatra olyan karakterre van szükségem, mint Univerzum Kapitány.”

– Hogy mi...? Pályázat?! És csak most mondd?! Hogy áll rajtam ez a szuperhős jelmez? Elég kerek a seggem benne? Hajam is milyen már?! Még borotválkozni sem volt időm!

„Ne izgulj! Minden remek, de most térjünk vissza a sztorinhoz, jó?”

– Francokat! Nem képzeled, hogy a Négy Naprendszer Hőse ilyen topisan fog mutatkozni az olvasók előtt?! A történet meg... eh... Akció kell ide, nem a sok duma! Mondjuk, az acél-öklömmel jól szájba csapnám a vírust, aztán lézert lőnék a szememből és...

Univerzum Kapitány hipersebességgel szelte keresztül a Négy Naprendszert. Mindenhol nyugalom és béke honolt: sehol egy fel-törekvő főgonosz, sehol egy elszabadult halálos vírus. Lassan leereszkedett a Hold felszínére és leült egy Mackósajt alakú sziklára.

Amíg révülten a Földet bámulta, egy gondolat motoszkált a fejében:
Ezzel aztán nem nyersz pályázatot.

„Nem baj, de te sem.”

» [A novella a Lidércfény Online-on.](#) «

» [Hozzászólások és a zsűri értékelése.](#) «

» [Vissza a tartalomjegyzékhez.](#) «

R. Harbinger

A jég szabadsága

Lorenzo lóhalálában sietett ki a pilótafülkéből a hangos riadó közepette. Már a folyosó szájánál szembesült a menekülő Alvaro látványával. Fivére felkapaszkodott a forgódob túlsó falára illesztett létrán, és eltűnt a hátsó részlegbe vezető folyosón.

Lorenzo agyán átvillant Dr. Harrison figyelmeztetése, sose próbálja ki a most következőt, de mindhiába. A férfi elrugaszkodott a létra tetejéről, közben mantrázta magában a középkorú doki szavait, miszerint a dobban uralkodó centrifugális erők eredője a dob középpontjában csaknem nulla. Persze csak egy valamit értett ebből a halandzsából, hogy a dob közepén alig van súlya.

Átsiklott a túloldali folyosóhoz, még azelőtt elkapta a létrát, mielőtt ereszkedni kezdett volna. Tompa puffanását követően felkapaszkodott a folyosóhoz, miközben Sarah követte kábítófegyverrel az övében.

Lorenzo hatalmasat szökkent a csökkentett gravitációjú folyosón, míg Sarah kibiztosította pisztolyát. Testét rosszálló érzés árasztotta el, amikor Alvaro állapotára gondolt.

Lorenzo elérte a második dobot, és meglátta a zsilipkamrához siető öccsét. Nem vesztegette idejét lecsúszásra, egyszerűen leugrott. Először lassan ereszkedett, utána gyorsult, és keményen landolt.

– Alvaro! Állj meg! Állj!

Öccse nem is akarta meghallani szavát, magára zárta az ajtót.

– Ne! – üvöltötte Lorenzo, veszettül csapkodta az ajtót.

Sarah megállt az összekötő folyosó szájánál, és letekintett a fémajtóval hadakozó férfira. Beleborzongott a felismerésbe, innentől nehezebb dolguk lesz.

Lorenzo benézett a kicsi ablakon keresztül, és belebámult Alvaro kéken izzó szemébe. Összerezzent, ahogy a hideg végigszaladt a hátán. Tehetetlenül figyelte, amint Alvaro eltűnik a padlón lévő nyílásban. A zsilip tető automatikusan lezárult, azt követően a kabin levált jól hallható szisszenéssel.

– És most mit teszünk?! – kérdezte Sarah.

Lorenzo előtt több tucatnyi rossz kimenetelű forgatókönyv pörgött le egyetlen másodperc alatt.

– Azonnal utána megyünk! – kapott a létra felé. – Szólj Josephnek, hogy álljon Föld körüli pályára, és készítse fel az űrsiklót!

A New Horizon szinkronpályára állt. A csoport átkelt a zsilipen, és elfoglalta helyét a siklóban. Miközben Lorenzo bekötötte magát, agya azon kattogott, Alvaro épségben földet ért-e.

Joseph közölte, megkezdik a leválást, a hajó ezt követően kiemelkedett a két forgódob közül. Ember-hibrid technológiájának hála hajtúkanyarral fordult a kék planéta felé, és pár rövid perc után belépett a légkörbe.

Lorenzo olyan erősen markolta karfáját, majdnem kitépte helyéről a kinti villanások közepette. A siklót irányító Joseph-re és Sarah-ra pillantott, majd hátrasandított a két üres székre. Gyomra liftezni kezdett, de nem a megkezdett S-manőverek miatt. Egyszerre gyűlölte öccsét, sajnálta, és iszonyatosan aggódott miatta.

– Houston, közeledünk – hívta Joseph a központot. – Sikerült elfogniuk Alvarot? Vétel!

– Itt Houston, igen, az izolációs csapat most hozza be. A leszállópályát előkészítettük maguknak, a fogadóbizottság már várja önöket.

Lorenzo lehuntya szemét. Gondolatait bilincsbe verte utolsó, New Horizonon megejtett beszélgetésük Alvaro bezárását követően.

– *Fázom – közölte Alvaro reszkető hangon, ahogy priccсэн kugorgott, és hideg párát lélegzett kifelé. – Olyan hideg van, még a csontjaim is fájnak tőle.*

Lorenzo a kicsi ablakon keresztül figyelte, és próbálta felfogni állapotát. Amikor Jean megvizsgálta a fertőzés után, heves hőmérséklet-csökkenést állapított meg.

– *Visszaviszünk a Földre, és ott majd rendbe hoznak. Már jelentettük az állapotodat, a központ pedig felkereste a legnevesebb orvosokat és biológusokat. Bármilyen költözött beléd, ki fogják szedni, bízz bennem!*

– *Megérek én ennyit? Láttad, mit tettem, ott voltál. Ha lenne bátorságom hozzá, öngyilkos lennék.*

– *Ez nem igaz. A fertőzés teszi ezt veled, az kényszerített rá. Te magad mondtad, hogy alig emlékszel valamire. Jean szerint a tested próbál felülkerekedni, az agyad próbálja megóvni élmelméjűségét.*

Felrázta Lorenzot emlékeiből a földet érés puha zökkenője. A fékszárnyak megemelkedtek, ejtőernyők nyíltak. Az utasok megkönnyebbülten vették tudomásul, épségben hazaértek. A Hampton folyamatosan lassult, és megállt az eléjük érkező egységek mellett.

Lorenzo nem türtőztette magát, felpattant, és a kijáráthoz sietett. Meg sem várta, hogy a lépcsőt szállító autó teljesen odaálljon, átpatant rá az ajtó kinyitását követően, és lerohant. Hazmat-ruhát viselő emberek karoltak belé, és visszatartották.

– Az öcsémhez akarok menni, eressenek!

Ereiben izzó adrenalin lüktetett, koponyáját öccse iránti kötelességtudata feszegette.

– Nyugodjon meg, Molina! Azonnal hagyja abba!

A többiek feltartott kézzel bukkantak elő a siklóból. Joseph parancsnok azon töprengett, mikor üti le valaki Lorenzot a hadakozásáért, de ez elmaradt... kicsit sajnálta a dolgot.

Alvarot hordágyon szállították be a parancsnokság fertőzésveszély miatt kiürített orvosi részlegébe. Az előzetes vizsgálatok is kimutatták, a fertőzés erősödik, és egy bizonyos fok után talán már a védőruha sem lesz elég ellene.

Bevitték Alvarot az elkülönítőbe, és azonnal betolták egy szkenner alá, majd elszörnyedtek az eredményeken.

Alvaro mozdulatlanul bámult felfelé, és Kellyre gondolt. Csak villanásokra emlékezett az egészből, agyát a feledés jótékony, de rémisztő köde lepte el.

Henderson tábornok, a csoport munkájáért felelős katonai biztos az üvegfal túloldaláról követte az eseményeket. Acélos vonásaival tiszteletet követelt, plecsnijei az elmúlt idők harcairól árulkodtak.

Az egyik orvos beszámolt neki az eddigi eredményekről, miszerint Alvaro kivonja a hőt környezetéből, testhőmérséklete ennek ellenére is rohamosan csökken. A testében lévő fertőzés terjed, átveszi az irányítást agya fölött, és megöl benne bizonyos részeket.

– Fertőző? – kérdezte Henderson az állat dörzsölgetve.

– Igen, uram, roppant fertőző. Amint elhelyezték odabent, mindenkit kihívok. Nem kockáztathatjuk meg egy idegen organizmus elszabadulását a bázison.

– Vegyenek mintát, és elemezzék ki!

A tökéletes biológiai fegyvert látta az idegen vírusban.

Lorenzo idegesen sétálgatott fel s alá a szobában. Magát okolta a történetekért. Megdörzsölte tarkóját, arca megvonaglott a dühtől.

– Mi van az öcsémme?! – vonta kérdőre a szobába lépő Dr. Madisont.

– Kérem, üljön le, Mr. Molina! – A nő hangja lágyan csengett, mégis arra készítette Lorenzot, vegyen vissza stílusából. – Fel kell tennem pár kérdést, és szeretném, ha őszintén válaszolna rájuk.

– Előbb válaszoljon az én kérdésekre! Mikor láthatom?!

– Jól van, egyelőre játsszunk úgy, ahogy maga szeretné. Még vizsgálják az öccsét, a személyes találkozóra várnia kell. Mi ketten is csak azért beszélgethetünk szemtől szemben, mert negatívak lettek az eredményei. Úgyhogy megkérném még egyszer, foglaljon helyet, vagy különben hívnom kell egy őrt, aki leülteti.

Lorenzo megfeszített arcizmokkal foglalt helyet az asztalnál, összefűzte karját. Nehezen tudta fékezni temperamentumát.

– Nos, Mr. Molina – foglalt helyet a doktornő –, szeretném tudni, hogyan fertőződött meg az öccse. Próbáljon azokra a részletekre koncentrálni, amelyeket esetleg kihagyott a jelentéséből.

Megelevenedett Lorenzo előtt az a végzetes este, amikor csendben figyelte a vizsgálatokat végző Alvarot a labor ajtajából.

– Szia, mióta állsz ott?

– Fél órája.

– Mi van?! – rökönödött meg Alvaro.

– Csak vicceltem – válaszolta széles mosollyal –, most érkeztem. Találtál valami izgalmasat? Mozognak-e kicsi, zöld emberek a lencse alatt?

– Nagyon vicces vagy! De ha ennyire tudni szeretnéd, láss csodát! – kapcsolta be a monitort. – Íme, egy aprócska földönkívüli! Az Európáról felhozott minta hemzseg ezektől a kis fickóktól.

Lorenzo nem tudta olyan mértékben értékelni a képernyőn ideoda mozgó mikroszkopikus lényeket, mint testvére.

– El nem tudod képzelni, hogy ez mekkora felfedezés! – lelkesedett Alvaro. – Eddig is tudtuk, hogy nem vagyunk egyedül az univerzumban! Jó, ezek nem olyan fejlett lények, mint mi, vagy akik lezuhantak Roswell mellett azzal a hajóval, amit felhasználtunk a New Horizon megépítéséhez, de nagyon is különlegesek. Ha itt, a vastag jégpáncél alatt túléltek, akkor szinte bárhol túlélhetnek. Egyszerűen csodálatos!

Sikerült leütnie könyökével a mikroszkópot.

– Jaj, ne! – kiáltott fel Alvaro, de koránt sem a mikroszkópot sajnálta.

Leguggolt, és megpróbálta kiszedni a mintát a törmelékek közül, de elvágta az ujját. Felszisszent, arcára komolyság ült ki. Fertőzésveszély lépett fel, a felismerés egészen csontjáig hatolt. Egy pillanat alatt lejátészódott előtte minden rá váró vizsgálat, kísérlet, majd felpattant, és kitolta bóját a laborból.

– Tűnj innen!

– Mit művelsz?!

Lorenzo szava semmit sem ért, Alvaro aktiválta a karantént.

– Az üveg elvágta a kezem – mutatta fel sebeit –, talán megfertőződtem! Senki sem jöhet be, értetted?! Senki!

Lorenzo úgy érezte, jéghegy nehezedik hátára annak teljes súlyával és hidegségével.

– És utána mi történt? – kérdezte Dr. Madison szorgalmas jegyzetelés közben.

– Elvégezte magán a szükséges vizsgálatokat. A tesztek pozitívak lettek, megtalálta vérében a mikrobákat. Próbált ellenszert találni, de nem járt sikerrel. Kelly megpróbált beszélni vele, de... A többit már tudja.

Dr. Madison látta Lorenzon, mennyire megviselik a történetek, nem akarta tovább forszírozni.

– Jöjjön velem, elviszem az öccséhez.

Lorenzo pulzusa felgyorsult. A férfi le sem vette szemét az utat mutató Dr. Madisonról. Nem ismerte ezeket a folyosókat, de tudta, lementek a föld alá a lifttel, a mínusz hatodik szinten állt meg velük, ezt követően útjuk jobbra vezetett.

– Felhatalmazást kaptam, hogy lehozzam ide, és felvilágosítsam Alvaro Molina további sorsáról.

Lorenzot kirázta a hideg ettől a mondatától.

– Emlékszik Zero Mountainra? Onnan küldték fel Önöket a New Horizonra idegen technológia segítségével. Hamarosan átszállítják az öccsét abba a létesítménybe. Ők sokkal felkészültebbek, mint mi, anyagi forrásaik szinte végtelenek.

– És mi van a specialistákkal, akiket idehívtak?

– Átírányítjuk őket Zero Mountainba, hogy az ottani erőforrásokkal dolgozhassanak.

Dr. Madison kinyitotta az ajtót mágneskártyájával, majd félreállt az útból. Lorenzo belépett a megfigyelőszobába, ólomnehéznek érezte a benti atmoszférát. Hidegen hagyták az orvosi kütyük, tekintetét mágnesként vonzotta magához a tükrüveg túloldalán kuporgó Alvaro.

– Mi történik vele?

Szíve összeszorult, mintha vasmarokkal facsargatnák.

A vizsgálatot végző Dr. Strauss megvárta válaszával a nő biccenését.

– A testhőmérséklete folyamatosan csökken, jelenleg tizenöt Celsius fok. Próbáljuk kiegyensúlyozni a hővesztéséget a szoba felfűtésével, de nem segít.

Lorenzo csak nyomokban hallotta Strauss szavait, agya csakis Alvaron tudott kattogni.

– Hogyan lehetséges ez? – rebegte.

– A testébe jutó idegen organizmus szaporodik, és megváltoztatja őt. Először a szervezetéből vont el hőenergiát, majd ez kiterjedt a testén túlra is. Egy hihetetlenül extrém endoterm folyamat zajlik le benne.

Lorenzo komor tekintettel fordult oda a doktorhoz, és elgondolkodott rajta, vajon Strauss tudja-e róla, miből is diplomázott.

– Geológus vagyok, nem kémikus, doktor. Kérem, fogalmazzon egyszerűbben annak kedvéért, aki kövekkel játszik, nem lombikokkal.

– A jelenlegi testhőmérséklete tizenöt fok, és tovább csökken. Percenként háromtized fokot esik, és nem vagyunk képesek megállítani.

– Fázom – nyögte Alvaro.

Lorenzo az üvegfalhoz sétált, és szomorúan figyelte testvérét. Ha szüleik élnének, beleroppannának a látványba.

Alvaro feltápáskodott, tenyerét a tüköruvegre helyezte. Érzett valami lágy melegséget a túloldáról, szeme előtt piros sziluett rajzolóddott ki. Nem tudta, hogy Lorenzot látja a tükörfal másik oldaláról, aki kezét az ő kezéhez illeszti.

– Mit sikerült még kideríteniük?

– Jöjjön velem, Mr. Molina – vette vissza a szót Dr. Madison –, a csapata többi tagjára is szükségem van a továbbiakban.

Henderson tábornok távozásukat követően lépett a megfigyelőbe.

– Készítsék fel az átszállításra!

Joseph és Jean az asztalnál ültek, és szótlánul bámultak maguk elé. A parancsnok a családjáról készült képet nézegette. Feleségére, Anne-re gondolt és lányaikra, Larara és a pár hónapos Allisonra. Sarah a tőle megszokott formáját hozta, fel s alá mászkált, heves lép-teivel csaknem lyukat vajt a padlóba.

– Nem akarsz leülni? – törte meg hallgatását Joseph.

– Ti hogy a francban tudtok ilyen nyugodtak maradni?! Nem tudjuk, mi van Alvaroval, Lorenzo sincs itt, bezártak minket, és ki tudja, mi jön ezután?!

– Csak azt teszik, amit kell.

– Elmész a francba, Jojo!

A parancsnok pontosan tudta, Sarah csak akkor cukkolja ezzel a becenévvel, amikor le akarja vezetni haragját.

Az ajtó kinyílt, elsőként Dr. Madison lépett be, őt követte Lorenzo. Sarah odasétált a nőhöz, és megállt előtte orrhossznyi távolságra.

– Magyarázatot követelek, meddig tartanak még bent minket?!

– Ameddig szükséges, úgyhogy kérem, nyugodjon meg, Ms. Michaels.

– És ha nincs hozzá kedvem?

– Akkor majd kedvet csinálunk hozzá.

Mint akik erre vártak, három jól megtermett őr érkezett kintről. Sarah megszeppent első pillantásra, de két báty mellett nőtt fel, és katonai iskolába járt. Megeszi őket reggelire, ha kell.

– Sarah, kérlek, ülj le – szólította meg Lorenzo. – Ez fontos.

A nő Madison szemébe pillantott rövid időre, amolyan „ezzel még nem végeztünk” jelleggel, majd helyet foglalt.

– Köszönöm – kezdte a doktornő. – Nos, akkor szeretném hallani a küldetés részleteit az önök szavaival. Tekintsünk most el a korábbi jelentésektől! Az érdekel, amit esetleg kifejejtettek.

– Előbb maga válaszoljon, doktor! – dőlt előre Jean két kezét összekulcsolta. – Hol van Alvaro?

– Átszállítják Zero Mountainba további vizsgálatokra. Éppen most készítik fel az utazásra.

Jean és a többiek egyszerre pillantottak Lorenzora, aki nem reagált semmit. Hiába sarkallta tettekre testvéri szeretete, pontosan tudta, hogy szükség van az átszállításra.

– Tehát – folytatta Madison –, vágjunk bele! Onnantól érdekelne, amikor mintát vettek a jég alól.

Joseph-et megrohanták az emlékek.

A magukkal vitt Deepstar merülőegység piros fénybe burkolózott. A Jupiter árapályerőinek köszönhetően a tektonikus lemezek elmozdultak, a kiömlő magma fénnel és hővel táplálta környezetét, kiváló táptalajt biztosított a mikroszkopikus létformáknak.

– Itt is van – jegyezte meg Sarah, miközben joystickokkal vezérelte a Deepstart. – Gyere a mamához!

Az egység mintát vett a talajból, majd elindult felfelé. Sarah bekapcsolta az automata visszatérési protokollt, és elégedetten hátradőlt székében.

– Na, így kell ezt csinálni!

Lorenzo előredőlt a nő válla fölött, hogy lássa a monitort. Sarah megérezte a férfi finom illatát, és eszébe jutott tegnapi légyottjuk a New Horizonon a rendszerek ellenőrzése közben. Csak ketten tartózkodtak a fedélzeten, és alkalmuk nyílt kihasználni a csökkentett gravitáció lehetőségeit.

– Szeretném mihamarabb megkapni azt a mintát – lépett előre Kelly. – Alig várom, hogy lássam, milyen élőlények rejlenek benne.

Felegyenesedett, majd megcsókolta Alvarot.

– Ezt olvastam a jelentésben is – szakította félbe őket Dr. Madison. – Az utána lévő rész érdekelne. Tudom, hogy eseménytelenül telt az útjuk visszafelé, csaknem hazaértek. Fókuszáljunk a fertőzésre és Dr. Kelly McGillis halálára!

Henderson tábornok a haza szolgálatára gondolt, miket érhetne el ezzel a vírussal, tarkója máris bizseregni kezdett.

– Induljunk!

A hazmat-ruhát viselő katonák egyike rázárta az izolációs héj tejetét a leszíjazott Alvarora. Felvitték a felszínre a rájuk váró Herculeshez, aminek motorjai már hangosan dübörögtek. A fedélzetre tolták az ágyat, majd Henderson is követte őket biztos távoból izolálórúha nélkül. Az új eredmények fényében csak a távolságra kellett figyelnie, a fertőzés nem terjedt levegőben.

A pilóták magasba emelték a gépet, és lejelentették az irányt.

– Sajnálom, fiam, hogy így alakult, de a hazájának szüksége van önre.

Alvaro megérezte a mellette álló nő testhőmérsékletét még a ruhán és a héjon keresztül is, ekkor mintha tűz gyulladt volna fagyossá váló lelkében. A körülötte izzó hőforrások annyira csábították, mint ragadozót elejtendő prédája.

A pántok jegesedni kezdtek, Alvaro megfeszítette karját, és eltép-
te őket. Felcsapta a plexitetőt, megragadta a nő csuklóját, és pióca-
ként kezdte szipolyozni hőenergiáját.

– Fogják le! – adta parancsba Henderson.

Az egyik katona odaugrott ugyan, de Alvaro macskareflexszel vette magához a nő fegyverét, és lelőtte a közeledő férfit, majd még hárommal végzett. A nő kétségbeesetten sikoltozott, eressze el, Henderson pedig parancsot adott a visszafordulásra és fegyveres egységek kirendelésére.

Alvaro megemelte lábát, ezzel sorban eltépte a megmaradt szíjakat. Leszállt az ágyról, és térdre kényszerítette a nőt.

Észbe kapott, mit művel. Nem veheti el valaki életét úgy, ahogy azt Kellyvel is tette. Eleresztette a padlóra omló nőt, majd a tábornok felé fordult. Henderson rögvést fegyvert rántott, de nem lőtt, mert Alvaro ugyanúgy célba vette. Farkasszemet néztek, és a tábornok ráeszmélt, a vírus rendkívüli gyorsasággal és erővel ruházta fel Alvarot. Katonai szemmel egyszerre látott benne fenyegető ellenséget és kiaknázatlan lehetőséget.

– Rendben, fiam, nyugodjon meg, és beszéljünk! Mit akar tenni?

Alvaro nem tudott mit felelni. Nincs ellenszer, nincs, aki segíthetne. Hová tudna elbújni a világ elől? Kéken fénylő tekintete először telt meg étellel átváltozása óta.

– Van hova mennem.

Vállon lőtte a tábornokot, majd mielőtt az viszonzozhatta volna, ő oldalra mozdult a célkeresztből. Lefaragta a köztük lévő távolságot, és megragadta ellenfelét.

Henderson sosem érzett még ilyen vasmarkot, torkát mintha satuba fognák. Megütötte Alvarot, de nem ért vele semmit. Alvaro szeme beszédesen villant, nem bírt ellenállni a Henderson körüli piros aurának. A tábornok azonnal ordítani kezdett, ahogy megérezte a csontjába vágó hideget.

– Mi a fene folyik ott hátul?! – üvöltötte a pilóta.

Alvaro eleresztette Hendersont, és megindult a fülkéből kilépő másodpilóta felé. Kiütötte kezéből a pisztolyt, és besodorta a helyiségbe. Rádöntötte a műszerfalra, és fojtogatni kezdte.

A pilóta elszörnyedve figyelte barátja kékes árnyalatba forduló arcát. Felelemlegette magában feleségét, gyermekeit, és imádkozni kezdett a túlélésért.

Alvaro eleresztette a férfit, majd elkapta a pilóta nyakát, de nem táplálkozott belőle. Közel hajolt hozzá, és lassan suttogta utasítását, miközben a raktérben heverő nő kinyitotta kéken izzó szemét, és párárt lehelt sisakjába.

Dr. Madison látta a kis csapaton, mennyire maguk alatt vannak. Lepillantott eddigi jegyzeteire, és elgondolkodott, mindent leírt-e, amikor egy katona rontott a terembe a kényszerleszállás hírével.

– Mi történt?! – pattant fel Lorenzo, székét felborította.

A katona elmesélte, megszakadt a kapcsolat a géppel amikor az leszállt egy autópályára, és azóta sem érnek el senkit. Egy csapat már indulásra készen állt, hogy a helyszínre menjen.

– Mi is megyünk. – Joseph Dr. Madison szemébe fúrta tekintetét.

Kollégái sokszor gondolták jégcsapnak Madisont, de Joseph megtapasztalta emberi oldalát az évek alatt.

– Kelvin hadnagy elkíséri magukat a hangárhoz – válaszolta a nő.

– Mire odaérnek, egyeztetek a jelenlegi katonai vezetővel.

Lorenzo szaladt ki először a teremből, Joseph elrebegett egy köszönömöt utolsóként.

A csapat hamar felért a felszínre Kelvin hadnagy vezetése alatt, ahol a katonai egység tagjai beugráltak a helikopterbe. Lorenzoék is beszálltak, a gép pedig felemelkedett.

Newton ezredes nem nézte jó szemmel Dr. Madison közbenjárását, és próbálta is éreztetni velük.

– Na, most jól figyeljenek ide! Csupán a dokinőnek és az én jó szándékomnak köszönhetik, hogy jöhetnek! Azt akarom, hogy ne legyenek láb alatt, maradjanak mögöttünk, és ne legyen semmi hős-ködés! Nem tudjuk, miért szálltak le a géppel, és nem akarok semmi zűrt, értették?!

Mindenki egységesen bólogatott, bár Lorenzo elhúzta száját a parancsok miatt. Ha az öccse bajba került, akkor szent kötelességének érezte, hogy megmentse. Elgondolkodott, mi lenne, ha ő fertőződik meg. Felsejlett benne a régi emlék, amikor Alvaro aggodalmaskodott miatta.

Lorenzo az infúzió csöpögését figyelte a kinti beszélgetés helyett, ami szülei és orvosa között zajlott. Nem tudta, mi baja van, csak annyit értett, hogy valami ritka betegségben szenved, amit az öccse már nem kapott meg. Ezért hálás volt.

Kicsi, piros rakéta emelkedett fel az ágy széle mögül. A fiatal Alvaro bukkant fel letről, amint hajtóműre emlékeztető hangot hallatott szájával, kezével testvéréhez reptette a játékot.

– Hogy érzed magad?

– Nem vagyok jól.

Nem tudta szavakba önteni a fejében parázsló érzést. Agya mintha felpuffadt volna, és ki akarna törni koponyájából.

Alvaro nem látta még ilyen elesettnek testvérét. Szomorúság és aggodalom különös keveréke töltötte el, ami azt súgta, adja oda neki a rakétát. A kisebbik Molina letette a játékot bátyja keze mellé, majd ráhelyezte annak kézfejét, legfelülre a sajátját fektette.

– Testvérek mindörökké – mosolygott erőt sugárzóan.

– Ott van! – közölte a pilóta, hangja magához térítette Lorenzot.

Amíg az emlékeiben kalandozott, elvesztette időérzését. Megérkeztek az autópályán parkoló C-130-hoz. Rengeteg kocsni gyűlt köré a hatsávós úton, azonban nyoma sem látszott embereknek.

– Készüljenek fel a leszállásra! – harsant fel az ezredes.

Sarah Lorenzora pillantott, és megfogta kezét.

A gép könnyedén landolt az autók hosszú sora mögött, a katonák kiugráltak.

– Maradjanak itt! – parancsolta az ezredes.

Futólépésben indult el a szállító felé, figyelme egy pillanatra sem lankadt. Különös hidegséget érzett a levegőben, tudta, ez mit jelent.

Lorenzo messziről figyelte, ahogy a katonák minden autóba bepillantanak, és egy ideig tűrte a tehetetlenséget, majd megadta magát az idegvégződéseit elárasztó félelemnek. Kipattant a gépből.

– Mit művelsz?! – kapott utána Joseph. – Azt mondták, maradjunk itt!

– Az öcsémről van szó!

Kirántotta karját szorításából, és ment a saját feje után. Sarah a nyomába eredt, közben odavetett egy szúrós pillantást Joseph-re, hogy legalább most ne legyen bunkó Lorenzoval.

Newton és emberei felsorakoztak a gép mögött. Tompa puffanás hallatszott a fülkéből, és magára vonzotta a katonák figyelmét. Newton parancsot adott Grahamnek és Esposito-nak, hogy nézzék meg közelebbről, közben fedezték őket. A két hadnagy megközelítette a zárt ajtót. Graham ádámcsutkája hatalmasat ugrott, ahogy szárazon nyeldekelt. Fejében több tucat rémkép jelent meg, amelyek rávethetik magukat az ajtó felnyitásakor.

– Kész vagy? – markolt rá a kilincsre Esposito.

Graham bólintott, lélegzetét visszatartotta. A másodpercek ólomlábakon vánszorogtak, a kilincs lefelé mozdult, és az ajtó kinyitásakor nem történt semmi.

Graham kifújta a levegőt, és már be akart lépni a fülkébe, amikor lövések hallatszottak hátulról.

Lorenzoék majdnem odaértek Newtonékhoz, mikor karok nyúltak ki a közeli kocsik alól, emberek másztak elő, és a katonákra vetették magukat. Azok tüzet nyitottak önvédelemből, de támadóik olyan sokan lettek hirtelen, hogy esélyük sem maradt.

A többiek beleütköztek a megálló Lorenzoba. Hálát adtak az Istennek, hogy nem loholtak az ezredesék nyomában.

Kéz nyúlt ki az oldalsó Ford alól, és csaknem elkapta Jean lábát. A férfi akkorát sikított, mint egy nő, de ezt senki nem róhatta fel neki ebben a feszült helyzetben.

– Mi a franc?! – szökkent hátra.

Joseph szeme kikerekedett, elhúzta Sarah-t a kocsi alól kimászó nő útjából. Sarah a tőlük elszakadt Lorenzora nézett, tekintetéből minden sugárzott a félelemtől kezdve a mélységes pánikig.

– Menjetek! – üvöltötte Lorenzo.

– Gyere! – húzta maga után a nőt Joseph. – Menjünk már!

Ahogy szaladtak, lábuk alatt újabb kezek bukkantak elő. Rengeg, szinte önálló életet élő kar, amelyek el akarták kapni őket. Némelyikre rátapostak futás közben.

Jean az utolsó kocsik egyikénél járt, amikor felbukott egy kézben. Hangos nyögéssel terült el az aszfalton, majd háta hideg verítékbe burkolózott. Kéken izzó szempár bámult rá a kocsi alól, és mintha lelkébe vájt volna. Tulajdonosa sebes mozdulatokkal küszört ki a kocsi alól, szinte Jean arcába robbant. A franciának alig maradt annyi

lélekjelenléte, hogy alaposan arcon rúgja támadóját. A fiatal férfi épp csak megtorpant, majd folytatta volna útját, amikor Joseph még nagyobb rúgott állkapcsába. Ez a rúgás már kitörte nyakát.

– Tűnés innen! – rántotta fel Joseph.

A helikopter pilótája felkapcsolta a motort. Hátrahagyott volna mindenkit, de a másik oldali ajtót feltépő nő megakadályozta. Üvöltött, ahogy bepattant a gép belsejébe, és kirángatta a férfit. Vadul táplálkozni kezdett belőle.

Sarah beugrott a pilóta helyére, közben Joseph behajította Jeant a gépbe, majd visszatekintett Lorenzora. Nem kedvelték egymást, de most aggódott érte.

Lorenzo hátrálni kezdett a kezek elől, majd nekiütközött valaminek. Ahogy megfordult, kéken világító szempár töltötte be látképét. A fertőzött férfi megpróbálta elkapni, de ő belökte a kapkodó kezek sűrűjébe, amiktől támadója elesett.

Gépfegyverropogás hallatszott a bekerített katonák irányából, de Lorenzo nem látta őket a tömegben.

– Lorenzo! – ütötte meg fülét egy alig hallható hang.

Joseph próbálta túlkiabálni a rotort, heves mozdulatokkal integetett. Lorenzo felmérte a terepet, csápokként kapkodó karok nyüzsögtek előtte, és csak arra vártak, hogy leránthassák. Emberek másztak ki az autók alól, és Lorenzo rádöbrent, azonnal indulnia kell.

Felugrott az egyik járműre, végigdübögött a tetején, majd átpatant a mögötte állóra.

Joseph tehetetlenül figyelte, ahogy a férfi közeledik, és egyre több fertőzött bukkan fel körülötte.

Már látta, Lorenzo nem fog eljutni hozzájuk.

– Szállj már be! – üvöltötte Sarah, szíve torkába tolult, keze meg-rántotta a kormányt.

Lorenzo megtorpant egy piros kocsni tetején. Nem tudott hová menni, kéken izzó tekintetek állták útját. Akadtak izolációs ruhát viselő is a fertőzöttek között.

Körbetekintett, kiutat keresett, de túl sokan voltak. Lorenzo gyomra görcsbe rándult. Remélte, hátha nem vett észre egy apró rést, de csalódnia kellett. A fertőzöttek egyike megpróbálta elkapni,

ő épp csak el tudta rántani lábát, majd azzal a lendülettel képen rúgta támadóját.

– Hé! – hangos üvöltés harsant Lorenzo mögül.

A helikopter oldalazva repült felé, felkínálta magát a felkapaszkodásra. Joseph kint állt a talpon, és integetett. Csak remélhette, hogy Lorenzo idejében el tudja kapni a leszállótalpat.

És sikerült neki! Hatalmas ugrást hajtott végre, egyik keze lecsúszott a vastag rúdról, de Joseph idejében utána kapott. Sarah feljebb emelte a gépet, így elkerülték a kocsikra mászó, Lorenzot utánozni akaró fertőzötteket.

Graham és Esposito a gép belsejébe szorultak, ide-oda kaszáltak fegyverükkel, de a fertőzöttek csak jöttek és jöttek.

A helikopter hangos dübörgéssel haladt át fölöttük, Graham testében érezte a rezgéseket. Ugyanebben a pillanatban Esposito puskája üresen kattant, ő pedig azonnal előhúzta pisztolyát. Graham puskája is kiürült, tulajdonosa vére szinte felforrt ereiben. Alig pár másodperccel később a pisztolyok is kiürültek, és a fertőzöttek legyűrték a katonákat.

Különleges, láthatatlanságot biztosító páncélt viselő alak figyelte az autópályát, futurisztikus ruhája túlmutatott a mai technológián. A figyelő beszólt sisakjába épített adóvevőjébe:

– Tizenhatodik fázis lezárult.

Hihetetlen izgalmat érzett, hogy ez az egész az ő életében zajlik le. Testében úgy zubogott az adrenalin, csaknem hallotta áramlását.

– Te tudsz ilyet vezetni?! – kérdezett Jean a rádión keresztül, míg két társuk bemászott.

– Én mindent tudok vezetni – válaszolta Sarah foghegyről.

– Kivéve autót, az még mindig borzalmasan megy – élcelődött Jean a maga megszokott humorával.

– Mi a fene történt odalent?! – csattant fel Joseph. – Hol van Alvaro?! Hogyan fertőződött meg ennyi ember?!

– Nem tudom – válaszolta Lorenzo –, de az biztos, hogy az izolációs ruha semmit sem ér! Ott voltak azok a katonák is, akik kísérték!

Összerakta a képet Dr. Strauss szavai, a vizsgálóban látott és az imént tapasztalt dolgok alapján. A kórság csakis érintés által terjedhetett, és gyorsabban átváltoztatta az embereket, mint Alvarot a hazafelé úton.

– Megkeressük őt. Azt hiszem, tudom, hol lehet.

Alvaro visszavonult régi kabinjába szülei jachtján, és Kellyvel közös fényképüket nézegette. Az emlékfoszlányok úgy törtek rá, mint hirtelen jött hurrikán.

– *Hogy vagy? – kérdezte Kelly az ajtó túloldaláról.*

Próbált erős lenni, de nem bírta szerelmét bezárva látni.

– *Voltam már jobban is – felelte Alvaro tettetett mosollyal. – Úgy megennék egy finom palacsintát.*

– *Ha rendbe jössz – felelte mosolyogva –, annyi palacsintát sütök neked, amennyit szeretnél.*

Alvaro visszagondolt első randevújukra, közös szörfözésükre, majd a parton átélt szexre. Érezte, semmit sem tehet a változás ellen, és ez csontig hatoló rettegéssel töltötte el. Az ablakra helyezte kezét, Kelly ugyanígy tett. Kettejük szíve egyszerre vert, mint ugyanazon egész két darabja. Kelly arcán könnycsepp gördült végig.

– *Kérlek, ne sírj! – nyugtatta Alvaro. – Minden rendben lesz. Hallottad, specialistákat hoznak, hogy meggyógyítsanak.*

A nő letörölte könnyét, majd szipogott. Nem tudta elviselni a gondolatot, mi következhet ezután, és meghozta döntését. Beírta kódját a vezérlőbe, mire az ajtó kinyílt halk szisszenéssel. Alvaro azonnal hátrébb szökött, pulzusa felgyorsult.

– *Mit művelsz?! Azonnal zárd vissza! Valaki jöjjön ide! Halljátok?!*

– *Semmi baj – válaszolta halkan Kelly, majd belépett a szobába.*

– *Nem lesz baj, igazad van. Nem fogom hagyni, hogy egyedül menj át ezen, és azt sem fogom hagyni, hogy bármi rossz történjen veled.*

Alvaro erőt vett magán pillanatnyi kihagyás után.

– Azonnal menj ki innen!

Az ajtóra mutatott, de Kelly bőszen rázta fejét, újabb könnyek bukkantak elő szeméből.

– Nem megyek sehová, melletted van a helyem – mutatta fel hullámokkal gravírozott karikagyűrűjét. – Emlékszel még erre?

Alvaro gondolkodott, mit tehetne, hogy jobb belátásra bírja, majd összerezett. Kirázta a hideg, mintha vizes ruhában állna az északi sarkon, ez a hideg azonban izzóan sugárzott belülről kifelé. A férfi előre görnyedt, majd elkapta a közelebb lépő Kelly nyakát. Alvaro emlékei kuszává váltak, és csak fel-felvillantak előtte a képek. Kelly kétségbeesetten próbált szabadulni, a következő pillanatban már a padlón feküdt sápadt arccal. Mire Alvaro feje kitisztult, Kelly szeme felakadt, ajka bekékölt.

– Nem... nem... nem...

Földre rogyott, ülve hátrált az asztal mellé. Teste egészében remegett, miközben elméje válaszáért kiáltott.

– Nem! – tört ki belőle a zokogás.

Lorenzo és Sarah megtorpantak az ajtóban, kétségbeestek a látványtól.

– Mit tettél?! – förmedt rá Lorenzo, miközben Sarah Kelly mellé ugrott. – Mit műveltél?!

– Én...

– Maradj ott! – kiáltott rá Sarah. – Vigyük ki innen, azonnal!

Lorenzo és Sarah kihúzták Kellyt a folyosóra, majd bezárták a labor ajtaját. Lorenzo nem foglalkozott a fertőzésveszéllyel, amikor megnézte Kelly pulzusát.

Alvaro az ajtóhoz sietett, és tehetetlenül követte az eseményeket a kis ablakon át. Gyomrát görcsbe rántotta tükröképe, kéken izzó szemének látványa.

Letörölte jeges könnyét, majd mély levegőt vett, és az összes fájdalom elszállt, mintha átkapcsoltak volna benne egy kapcsolót. Már nem érzett semmit szerelme iránt, bánat, fájdalom, minden eltűnt, ahogy a vírus beférkőzött agya mélységeibe.

Helikopterzúgás hallatszott kintről. Alvaro felállt, ellökte fényképképet, majd elhagyta a kabint. Felment a fedélzetre, és a borús égre tekintett, orrából párát fújtatott. Felismerte bátyját a helikopter hátsó részében.

– Lemegyek hozzá.

– És azt hogyan gondoltad?! – ragadta vállon Joseph. – Kiugrasz, vagy repülni fogsz?!

Lorenzo körbetekintett, majd felkapott egy hosszú kötelet, és közölte, leereszkedik. Joseph arra gondolt, megkötözi Lorenzot azzal a kötéllal, és inkább a katonaságra hagyja a dolgot, majd eszébe jutottak a gyerekei. Mindig úgy gondolta, a család az első.

– Nem fogsz egyedül menni, veled megyek!

– Bármire is készültök, igyekezzetek, mert vihar közeledik! – ordította a mikrofonba Sarah.

Alvaro nem mozdult a lágyan ringatózó fedélzet közepéről, közben esőcseppeket érzett arcára hűlni. Izzó tekintetét le sem vette a gépről aláereszkedő kötelekről, amiken Lorenzo és Joseph együtt siklottak le hozzá.

A szél belekapott a helikopterbe, Sarahnak feljebb kellett emelnie.

Joseph előrántotta helikopterről hozott pisztolyát.

– Mi a fenét művelsz?! – csattant fel Lorenzo.

– Beszélhetek, de csakis ilyen feltételek mellett! Kezdj bele!

Alvaro már félelmet sem érzett, meg sem rezdült a rá irányított pisztolytól.

– Azonnal vissza kell jönnöd velünk, mielőtt másokat is megfertőznél! – kiáltotta oda Lorenzo.

– Nem fogok visszamenni! Nem egy kísérleti állat vagyok! Nekem célom van!

Lorenzo nem értette, miféle célról beszél, inkább elengedte a dolgot.

– Tudod jól, mi történt az autópályán! Mindenki átváltozott, aki ott volt! Olyan gyorsan terjed a fertőzés... Nem tehetsz kockára ennyi életet!

– Pontosan tudom, milyen gyorsan terjed! Mindenkit én irányítottam az autópályán, mind nekem engedelmeskedtek!

Lorenzo hátán végigfutott a hideg, és ennek köze sem volt a szemerkélő esőhöz.

Joseph odasandított Lorenzora, és azon gondolkodott, mit tenne, ha ő hozná meg a végső döntést.

Fertőzöttek tűntek fel a fedélzeten, akiket Alvaro szedett össze idefelé vezető útján. Joseph és Lorenzo kővé dermedtek a látványtól, amint a férfiak, nők és három tíz év körüli gyerek felsorakoznak Alvaro és a pisztoly között. Joseph átkozni kezdte magát, amiért eddig habozott.

Lorenzo igyekezett kizárni a gondolatot, ez már nem az öccse, hanem egy szörnyeteg.

– Mit tettél?!

– Megmutattam nekik az utat! Nektek is megmutatom!

A tömeg megindult a két férfi felé, mire Joseph leszedett egyet közülük. Ő és Lorenzo rohanni kezdtek, utóbbi kiválóan ismerte a hajót, és azonnal utat mutatott a fedélközbe. Felrántotta a tetőtéri ablakot, mire egy fertőzött férfi robbant az arcába. Olyan gyorsan kúszott fel a fedélzetre, mintha ágyúból lőtték volna ki. Megragadta Lorenzo vállát, de Joseph időben beavatkozott, és hasba lőtte. A férfi a hasát fogta, és a korlátra ült. Joseph egyszerűen mellkason rúgta, és a vízbe vetette, majd leugrott Lorenzo után. Nem láthatta, ahogy a fertőzött a vízbe zuhant, a tenger pedig masszív tömbbe fagyott körülötte.

Lorenzo a hajó belsejét átszelő, hosszú folyosóra nézett. Csak a taton keresztül menekülhettek.

– Futás!

Hangos léptek dobogtak felettük, ami még szorongatóbbá tette a szűk folyosót. Fertőzöttek rohantak le a lépcsőn, és utánuk fordultak. Joseph hátralépett vaktában, és szerencsésen leterített egy nőt, akin átestek az őt követők.

Lorenzo felkapaszkodott a folyosó végi létrán, majd visszanyúlt Joseph-ért. Az Európa küldetés parancsnoka felordított, amikor valaki elkapta bokáját. Sikerült leráznia magáról az illetőt, és mielőtt a bentiek kijöhetnek volna, Lorenzo lezárta őket a fedélközbe.

A helikopter följük húzódott, de a kötelek ide-oda himbálóztak a nagy szélben. A hullámok kövérre duzzadtak, és a hajótörzsnek feszültek, lesodortak pár fertőzöttet a fedélzetről. Azonnal kisebb jég-hegyek képződtek körülöttük, amelyek nekicsapódtak a hajótestnek, és belyukasztották azt.

Egy óvatlan pillanatban Alvaro is átesett a korláton, nem sokon múlt, hogy kövesse társait. Egy jégtömb közeledett hozzá, alig tudta felemelni lábát annak útjából, mielőtt az áttörte a burkolatot.

Alvaro elgondolkodott, mi lenne, ha visszatérne régi hobbijához?

Átvetődött a jégtömbre, és bár felállni nem tudott, a hullámok a part felé vitték, mint valami tutajon utazó hajótöröttet.

Joseph pisztolya üresen kattant. Úgy érezte, mintha valaki gyomron rúgta volna, ráadásul páros lábbal. A hajó hevesen rázkódott, máris megbillent, és süllyedni kezdett.

A helikopterről lógó kötelek korbácshoz hasonlóan kaszáltak át előttük. Utána kapták fejüket Lorenzoval, majd rohanni kezdtek. Átvetődtek a korláton, és úgy tűnt, a másodperc a végtelenségig nyúlt, sosem fogják már elérni a köteleket, de végül kezük erősen rámarkolt.

Jean hangosat kurjantott, majd körkörös mozdulatokat tett kezével Sarah felé. A nő feljebb húzta a gépet, szája fültől fülig ért a megkönnyebbüléstől.

A két alant függő férfi egymásra nézett a szakadó esőben, úgy érezték, lábaik előtt hever a világ. Joseph szíve csaknem kiugrott helyéről, amikor kötele megrándult. Gyomra feltolult torkába, amint meglátta a pár méterrel alatta függő fertőzöttet. Az eső ráderesedett a férfi bőrére, ennek ellenére ő felfelé kúszott. Marka alatt jegesedni kezdett a vizes kötél.

– Mássz! – próbálta túlülöltetni a rotor hangját Lorenzo. – Gyerünk!

Joseph megpróbált feljebb kapaszkodni, de keze megcsúszott, és métereket siklott lefelé a csomókkal tarkított kötélén. A fertőzött erősebb volt, mint egy ember, és hajtotta a Joseph testmelege iránti vágy. Már csak pár kartempóra járt kiszemeltjétől, amikor a vizes kötél teljesen átjegesedett alattuk, és szabályosan darabokra törött.

Lorenzonak ideje sem maradt felfogni a történéseket, Joseph és a férfi egyszerre zuhantak bele a tengerbe, és azonnal jégbe meredtek.

– Nem! – üvöltötte Jean, és Sarah akárhogy kérlelte, mondja el, mi történt, nem válaszolt.

Besegítette Lorenzot a gépbe, majd megkérdezte, hogy van, de Lorenzo nem szólt semmit, csak előremászott Sarah-hoz.

– Menjünk utána, azonnal!

Sarah tudta, Joseph meghalt, és Lorenzo elhatározta, ha törik, ha szakad, segíteni fog testvérén.

A szél belekapott a helikopterbe, és oldalra sodorta. Sarah úgy kapaszkodott a botkormányba, mintha az élete múlna rajta.

– Kerülj fölé! – kiáltotta előre Jean egy pisztollyal a kezében.

– Mit művelsz?! – Lorenzo ütésre emelte kezét Alvaro védelmében.

– Ez egy jeladó-pisztoly! Nem akarom, hogy meglógjon! Lejjebb!

Lorenzo bólintott, mire Sarah lefelé tolta a vadul remegő botkormányt. Alig tudta elérni, hogy a gép három méteres magasságba süllyedjen. Kicsit oldalra fordította a helikoptert, és megpróbált jó célpontot adni a jeladónak.

Jean célzott, majd lőtt, de a kicsi dárda gellert kapott a jégtáblán, a következő lövés pedig pár centire húzott el Alvaro feje fölött. Jean hangosan felkiáltott, francia káromkodása ostorként hasított a süvítő szélbe.

Az utolsó dárdát töltötte a csőbe, és célra emelte határozott mozdulattal. Fél szemét behunyta, és imádkozott, ezúttal sikerüljön, mert ha Alvaro e nélkül megy be a városba, eltűnhet előlük.

Eltalálta Alvaro vállát, aki megrándult, bár nem érzett fájdalmat.

A jégtábla nekiütközött a partnak, Alvaro leszokkent róla, és feljebb szaladt két hullámcsapás között. Beszaladt a forgalomba, és eltűnt az egymásba csúszó kocsik forgatagában.

Jean előkapott egy tabletet. A műholdak élőképet küldtek Alvaro helyzetéről, piros pont szimbolizálta helyzetét.

– Sikerült, látom őt! Bemenekült a közeli plázába!

– Vigyél minket oda! – kérlelte Sarah-t Lorenzo.

Sarah összeszorította ajkát az embert próbáló feladat miatt. Oda-navigálta a helikoptert a lapos tetőhöz, de az erősödő szállókések oldalra taszították.

– A rohadt életbe!

Újból nekiveselkedett, éles elméjével végigvette lehetőségei tárházát. Megérintette a tetőt az egyik talppal, de az szabályosan lepatant a betonról. A vészjelzők visítani kezdtek.

Lorenzo és Sarah nem értették, honnan jött ez a hatalmas vihar, de Jean már kezdte sejteni, minél több fertőzött van, annál masszívabb hideget állítanak elő, ami összecsap a helyi, meleg időjárással.

– Ugranotok kell! – kiáltott hátra Sarah, amitől végigszaladt a hideg mindkét férfi hátán. – Csipkedjétek már magatokat!

Elhatározta, most mindenképp leteszi a gépet. A gépmadárka engedelmeskedett kezdetben, még a szél is elcsendesült rövid időre, hogy újult erővel rohamozza meg a helikoptert. Nekifeszült, és a talajnak csapta. A baloldali talp elferdült, a gép csaknem darabokra hullott, a motortérből fekete füst kezdett ömleni.

– Kifelé! – üvöltötte Sarah torkaszakadtából.

Lorenzo habozott, de Jean elkapta vállát, és magával rántotta. Mindketten elhasaltak a földetéréskor, és mire Lorenzo felszegte tekintetét, a helikopter eltűnt a tető pereme mögött. Hite megingott magában és az egész világban, amikor hallotta az iszonyatos erejű robajt letről, majd megpillantotta a rengeteg füstöt a szélben kavarni.

– Mennünk kell! – üvöltött fülébe Jean, és felrángatta a földről.

Lorenzo megszakadt szívvel követte Jeant a pláza mozijába. Figyelte a jeladó halk csipogását, legszívesebben kitöltötte volna haragját a tableten.

Végigfuttatták tekintetüket a Roland Emmerich-hetet jelző transzparensten, majd beljebb nyomultak az ötös számú teremhez. Jean kinyitotta az ajtót, és társa felé biccentett.

Lorenzo érezte ereiben a lüktető adrenalint, a sima acél a márkába simult. Sosem fogott még fegyvert korábban, vegyes érzelmek

kavarogtak benne emiatt. Mély levegőt vett, belépett a terembe, és megvárta Jeant. A kicsi terem székeinek felét nézők foglalták el, akik ügyet sem vetettek a kinyíló ajtóra.

Jean a vetítővászonra pillantott, a most látott jelenetből azonnal felismerte a Holnapután című filmet, amikor egy örvény eljegesítette a helikopterek üzemanyagsövét, és azok lezuhantak. Kis iróniát fedezett fel az eddig átétekkel kapcsolatban, és apró borzongás járta át tarkóját. A teremben szinte tapinthatóvá vált a hidegség. Jean nem volt hülye, tudta, vagy a légkondicionálók miatt van ilyen hideg, vagy Alvaro ott rejtőzik a nézők között.

– Merre? – suttogta Lorenzo.

Jean irányt mutatott neki az első sor felé, fegyvereiket eltakarták a nézőktől. Mindkettejük tenyere nyirkossá vált az izgalomtól, ujjaik kifehéredtek, olyan szorosan fogták a markolatot.

Kis, piros pont villogott egy üres széken. Lorenzo felvette, és odafordult vele társához. Jean elhűlten pillantott a jeladóra, és levonta a következtetést, Alvaro kitépte magából.

– Akkor mégis hol van?

Lorenzo agyán átvillant a csapda gondolata, de mielőtt megszólalt volna, a terem fényárba öltözött.

Mindketten felkapták fejüket a vezérlőteremre, Lorenzo megrögzött pillantással kereste testvérét, majd Jean oldalba bökte, figyelmét a nézőkre irányította.

A székekben ülők hideg párát lélegeztek, együtt nyitották ki szemüket. Jean és Lorenzo hátraszökkentek, hátuk libabőrössé vált. Célba vették a nézőket, akik egyszerre álltak fel. Kimért léptekkel közelítettek, kék szemük ragyogott, de mégis élettelennek tűnt.

Lorenzo ádámcsutkája felfelé ugrott, közben ujjá megmozdult a ravaszon.

– Várjatok! – utasította a fertőzötteket Alvaro a nézőtér tetejéről.

Lorenzo nem tűzelt öccsére. Nem tudta felfogni, mit lát pontosan. Alvaro állt odafent, de valahogy mégis olyan megfoghatatlannak tűnt, mintha nem ő lenne.

– Ő parancsol nekik – súgta hátra Jean. – Meg kell állítanunk, mielőtt túl sokan változnának át. Ő már nem a te öcséd, nem Alvaro.

Lorenzo úgy érezte, megfordul körülötte a világ, az egész univerzum a feje tetejére áll. Meg akarta menteni Alvarot, de egyre inkább egyetértett Jeannel.

Alvaro úgy tekintett Lorenzora, mint egy vadidegenre.

– Változtassátok át őket! – adta parancsba, miután hosszan Lorenzo szemébe nézett.

Hátat fordított, de vállába kapott egy golyót váratlanul. Nekiesett az ajtónak, majd visszapillantott a fegyverrel rámutató Lorenzora, és távozott.

Jean lelőtt egy nőt, majd egy férfit is, mire észrevette, Lorenzo mozdulatlanul áll. Rákiáltott, hogy visszarántsa a valóságba. Lorenzo megrázta fejét, és tüzet nyitott támadóikra.

Jean folyamatosan hátrált, míg nem lába nekiütközött valaminek. Ijedten kapta hátra fegyverét, hogy lelője támadóját. Sikerült végeznie egy védtelen székkel, mire felocsúdott, mekkora hibát vétett. Csak remélhette, ez nem kerül az életébe, azonban tévedett. A fertőzöttek megragadták, és lerántották a földre.

Lorenzo tisztán hallotta Jean ordítását a lövések zaján keresztül. Még elszántabban lövöldözött, és már nem foglalkozott azzal, kit kell megölnie. Tára kiürült, ő pedig olyan határozott mozdulattal cserélte ki, mint aki egész életében ezt gyakorolta. Leszedte az utolsó három körülötte állót is, majd Jean támadói következtek.

– El onnan! – lőtte le az utolsó fertőzöttet.

Lelke mélyéig hatolt a gyilkolás iránt érzett undora, de félretette minden ellenszenvét.

– Jean! – kapott felé, és megragadta vállát.

A francia férfi érezte a csontjába maró hideget, a fejében kotorászó idegen gondolatokat. Azt üvöltötték, táplálkozzon, és terjessze a vírust, majd, mint egy robbanás, minden kitisztult benne, az emberi gondolatok eltűntek, és csak az újak maradtak. Kéken fénylő szemmel tekintett fel Lorenzora, aki lefagyott rövid időre.

Jean elkapta Lorenzo karját, és vadul lakmározni kezdett társa hójéból. Bármennyire is próbált ellenállni, nem sikerült neki. Halk hang dörömbölt fejében, ne tedd ezt a barátoddal, de az új keletű ösztön erősebbnek bizonyult.

Felkelt a földről, kicsavarta a fegyvert Lorenzo kezéből, majd megragadta nyakát. Lorenzo bőre bekékiült Jean tenyere körül. Sosem érzett még hasonlót, szívébe markolt a hideg, eljutott agya legmélyebb zugáig.

Hangos fegyverdördülés rázta meg a termet, Jean összerogyott, és elterült Lorenzo oldalán.

Sarah állt az ajtóban felemelt fegyverrel. Egyik pillanatban még feldolgozni sem tudta, hogy le kellett lőnie Jeant, míg a másikon már Lorenzon járt esze. Lerohant hozzá, amilyen gyorsan csak tudott, de hirtelen megtorpant. Átfutott agyán, ez már nem az a Lorenzo, akit ismert. Felemelte pisztolyát, és az összekuporodott férfira szegezte. Keze remegett, nem tudta, képes lenne-e végezni a szeretet férfitel.

– Lőj le! – kérlete Lorenzo.

Sarah hátán végigfutott a hideg, és úgy érezte, mintha az Európa jeges felszínén sétálna úrruha nélkül. A helyzet egyszerre tűnt jég-hidegnek és fojtogatónak.

Lorenzo felpillantott Sarahra. Szeme kéksége a teljes értékű fertzöttekhez tette hasonlatossá. Fejében hasogató fájdalom robbant, testét elöntötte a forróság. Sarah összeszedte bátorságát, ujja mozdult a ravaszon, de Lorenzo elkapta pisztolyát az utolsó pillanatban.

– Várj! – Hangjában megfoghatatlan félelem érződött.

Úgy gondolta, legyőzheti a vírust.

Sarah-t a zokogás kerülgette a gondolattól, le kell lőnie őt. Jeges rémület kúszott bőre alá.

Lorenzo lehunytt szeme kipattant a koponyarepesztő fájdalomtól, kéken izzó tekintettel bámult Sarah-ra. A fény felszívódott Lorenzo szemében, az pedig visszanyerte eredeti, barna színét.

Sarah hátraszökkent, még a fegyvert is elejtette.

– Mi történt?!

– Fogalmam sincs. Egyszerűen elmúlt a fájdalom, eltűntek az idegen hangok a fejemből. Nem tudom, hogyan.

Felkelt a padlóról, és megölelték egymást.

– Hogyan élted túl a zuhanást?

Sarah nem válaszolt, csak hálát rebegett magában a kint felejtett ablakmosó állványért. Körbetekintett a lábuk előtt heverő testeken, majd feltette a kérdést, amit Lorenzo nem akart hallani.

– És most? – Felvette a pisztolyokat.

Lorenzo már nem tagadhatta tovább, öccse szörnyeteggé vált, és meg kell állítani.

– Utánamegyünk – kapta ki fegyverét Sarah kezéből. – Ő irányítja a fertőzötteket. Talán, ha meghal, akkor vele halnak ők is.

Sarah megrökönyödött a választól. Elképzelni sem tudta, mekkora elszántság kell ahhoz, hogy valaki képes legyen megölni az öccsét.

Kisiettek a teremből, a mögöttük húzódó folyosón át a lépcsőházba jutottak.

– Hová mehetett? – tette fel a kérdést Sarah, de Lorenzo nem tudott válaszolni.

Elgondolkodott, ő mit tenne, ha a világ pusztulásáról lenne szó, és olyan jégcsap lenne érzelmileg, mint Alvaro. Felszegezte fejét, és csak fülelt. Ajtócsapódás hallatszódomt pár emelettel fentebbről.

– A tetőre!

Kettesével szedte a lépcsőket, elhatározása tettekre sarkallta. Ha Alvaro dönthetne, biztos nem akarna így élni.

Sarah lemaradt picit, nehezen tudta tartani az iramot új erőre kapott szerelmével. Megfordult fejében a kérdés, hogy lehet Lorenzo ilyen gyors, már kettesével vette a lépcsőfokokat.

Kinyílt az egyik ajtó, hideg kezek kaptak utánuk. Sarah nem mert hátratekinteni, csak rohant tovább. Elkapta Lorenzo hátranyújtott kezét, és próbált felzárkózni hozzá, miközben hátralótt vaktában, és eltalált pár üldözőt.

Lorenzo kilökte vállával a tetőre nyíló ajtót, utat engedett Sarah-nak, majd megpróbálta becsukni. Két férfi feszült neki a túloldalról, és tolni kezdték kifelé. Sarah megtorpant, és a tető szélén álló Alvarora tekintett. Sötét rémület lett úrrá rajta, amikor a férfi megfordult, és a szemébe nézett földöntúli tekintetével.

– Szia, Sarah.

Nem találkozott a nővel, mióta átváltozott. Tudta, mennyire fontos a bátyjának, és hogy bármit megtenne érte. Meg kellett szereznie őt!

Előrelépett, mire Sarah rászégezte pisztolyát.

– Maradj ott!

A hideg acél olyan könnyen simult tenyerébe, mintha testének része lett volna.

Csatlakozott egy nő is az ajtókat döngető két férfihoz, és segített döntőre vinni a viaskodást. Hatalmasat löktek az ajtón, még Lorenzot is felborították.

Molina elterült a földön, majd az előtte felsorakozott fertőzöttek-re pillantott. Kilátástalannak érezte helyzetét, ahogy végigtekintett rajtuk.

– Bátyó! – kiáltott oda Alvaro a szelet túlharsogva.

Lorenzo a tető széle felé irányozta tekintetét. Még az alatta húzódozó betont sem érezte olyan hidegnek, mint ahogy a szíve meghűlt a látványtól. Alvaro maga elé szorította a lefegyverzett Sarah-t, kezét a torkára tette készen arra, hogy megfertőzze.

– Kelj fel!

A fertőzöttek nem mozdultak, sorfalat álltak a felkelő Lorenzo mögött. Izmaik ugrásra készen feszültek, és csak utasításra, egyetlen gondolatra vártak Alvaro irányából.

– Ereszd el! – csattant fel Lorenzo.

– Nem tudom, miért nem változtál át, de nem is érdekel! Dobd el a pisztolyt, és akkor nem esik bántódása!

A felismerés villámcsapásként hasított Lorenzoba, miért nem lett olyan, mint a mögötte állók. A ritka genetikai elváltozásának köszönhetette, amibe majdnem belehalt gyerekként. Most először adott hálát ezért a hibájáért, még egy kis mosoly is megjelent szája szegletében.

– Mit mosolyogsz?! Azt mondtam, dob d el!

Lorenzo a tetőt bámulta, és vigyorgott. Hatalmas önirónia járta át, kitört belőle a nevetés. Sarah nem értette, mi történt, Alvaro pedig még kevésbé. Teljesen elvesztette humorérzékét és együttérzését, ezek nélkül viszont letaglózta testvére reakciója.

Lorenzo hátrapillantott a mögötte állókra, és még mindig nevetett. Sarah-ra nézett, megtörölte nevetéstől könnyes szemét, majd bólintott a nő felé. Sarah megráncolta homlokát, próbálta kifürkészni, mire gondol. Csak akkor értette meg, amikor Lorenzo felegyenesedett, és megdörzsölte könyökét. Ujjával oldalra mutatott.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Alvaro lágy hangon, szinte alig hallhatóan a nagy szélben.

Lorenzo nem válaszolt, csak biccentett, és körbefordult. Nem hagyott időt a mögötte álló fertőzötteknek, csak belelőtt az ajtó melletti tűzoltótömlő csapjába. Más körülmények között büszke lett volna egy ilyen lövésre, de most az életük múltott rajta. Hatalmas vízsugár csapott ki a csőből, és beborította a fertőzötteket.

Sarah oldalba könyökölte Alvarot, és kiszabadult. Menekülni készült, de Alvaro azonnal utolérte, és fellökte. Mellé lépett, és letekintett rá. Hideg párát lélegzett, szeme kéken világított. Feje fölött hatalmas, mocskosszürke felhő kavargott, ami lecsapni készült a városra.

Alvaro kinyújtotta kezét Sarah felé, közben felbukkant benne a düh érzete. El akarta pusztítani a nőt, nem akarta, hogy közéjük tartozzon. Ujja centikre járt Sarah-tól, amikor fegyver dördült. Alvaro innentől kezdve nem érzett semmit, sem fájdalmat, sem a többi fertőzöttet. Lepillantott mellkasán átvérző ruhájára. Sarah-val egyszerre fordultak a távolabb álló Lorenzo irányába, aki végre meghozta döntését.

Alvaro felegyenesedett, közben bátyját figyelte. Nem érezte úgy, elárulta volna. Egyszerűen elsötétedett előtte a világ, majd teste összerogyott.

Sarah felült, és a lelőtt férfit pillantott. Pár órával korábban még jövődöbeli sógoraként gondolt rá, most azonban már szörnyetegként. Felkelt, és odasietett a fegyvert remegő kézzel tartó férfihoz, aki halkán ismételte, „testvérek mindörökké”.

– Nyugodj meg, meg kellett tenned – ölelte magához a férfit Sarah.

Lorenzo átpillantott Alvarora Sarah válla fölött. Minden emlék egyszerre rohamozta meg, mint amik maguk alá akarják gyűrni, de egy hátulról érkező halk nyöszörgés visszahúzta a jelenbe.

Megfordult, és a jégbe fagyottakra tekintett. A két férfi tömbbe merevedett, de a nőt csak derékig borította be a vízsugár. Lorenzo szánsálmát érzett, ami öccse iránti gyászából táplálkozott. Úgy gondolta, tehet valami jót, ha megszabadítja a nőt szenvedésétől. Célba

vette, Sarah azonban megfogta remegő kezét. Tudta, mire készül, és erőt akart sugározni felé.

Amikor Sarah elengedte, Lorenzo golyót eresztett a nőbe.

Érezte, valami gyúlik bőre alatt, agya legmélyebb zugából fog előtörni, és nem akar neki gátat szabni. Fegyvere nem remegett tovább, keze fájdalmasan rászorult a markolatra, és újra meghúzta a ravaszt. Belelőtt a jégtömbbe, és darabokra törte a beléfagyottakkal együtt. Mindenfelé fehér és vértől vörös darabok pattogtak. Lorenzo kiüvöltötte dühét, hangja messzire elhallatszott.

Fájdalmas kiáltását meghallotta a láthatatlan páncélba öltözött megfigyelő is pár épülettel odébb, bár szabad szemmel nem látta a hang forrását. Várt néhány másodpercig, majd előhívott karpántjából egy holografikus képet. Műholdfelvételen figyelte a két lábon járó, légkörformáló fertőzötteket, akik már Észak-Amerika belseje felé nyomultak.

– Jelentem, az utolsó fázis is lezárult – közölte elégedett hangon.
– Visszanyertük a teljes irányítást az átváltoztatott alanyok fölött. Parancsra várok, vége.

Sarah és Lorenzo a szétpattogott, remegő jégdarabokat figyelték. Beletelt pár pillanatba, mire rájöttek, nem a törmelékek keltek önálló életre, hiszen ők is testükben érezték a rezgéseket. A mély, dübörgő hang fentről jött, tekintetüket az égre emelték. Hatalmas úrhajó ereszkedett a Föld légkörébe, áttörte a sűrű viharfelhőket, és lebegni kezdett a város fölött.

Sarah arca nem tudta tükrözni azt a megdöbbenést, amit belül érzett. Lélegzete kihagyott, agya alig tudta feldolgozni a látottakat. Tudta, hogy nincsenek egyedül az univerzumban, de nem hitte, hogy valaha ebben lesz része. Térde önkéntelenül remegni kezdett, szívébe félelem markolt. Lorenzo hasonló érzelmekkel viaskodott, sosem érezte magát ilyen aprónak.

Fogalmuk sem volt a várost árgus szemekkel figyelő parancsnokról, aki a hajó vezérlőjének közepén állt, és elégedetten mosolygott. Összegezte magában, milyen szépen haladt az emberi civilizáció azon az úton, amit ők jelöltek ki számukra majdnem egy évszázaddal ezelőtt a roswelli roncsok szándékos elhelyezésétől kezdve a New Horizon megépítésén keresztül egészen az Európa-expedícióig, miután szemet vetettek a Földre. Már csak meg kellett várniuk, míg a fertőzöttek elszaporodnak, átalakítják számukra a légkört, és ők elfoglalhatják új otthonukat.

» A novella a Lidércfény Online-on. «

» Hozzászólások és a zsűri értékelése. «

» Vissza a tartalomjegyzékhez. «

Kereder Márk

Ted Bukovszky egy Napja

*„Néha úgy gondolom, hogy ezt a bolygót megigézték.
Alszunk vagy transzban vagyunk, és valami azt láttatja velünk,
amit ő akar, arra emlékszünk és azt gondoljuk, amit ő akar.
Vagyis azok vagyunk, amiknek ő akar minket.
Vagyis nincs igazi létezésünk.
Valaminek a szeszélyétől függünk.”*

Philip Kindred Dick

A szűk kapszulában a rendszeresített gáz hatására ébredező Ted látása egyre jobban tisztult, de többszöri fókuszálgatásra is csak a szerkezet nyomtatott áramkörös, fémszínű belső felületét tudta kivenni, mely háton fekvő teste és arca előtt alig néhány centiméterre nyomasztott. A rendszer nyugtázta az ébredező-fázist, a szoros térben egyre erősödő fény éledt pulzálva, s ezzel együtt egy igen megnyugtató, kellemes női orgánus szólalt meg valahonnan az ismeretlen, koporsószerű közeg meghatározhatatlan irányából, alig észrevehető fémes éllel:

– Jó reggelt, Mister Bukovszky! Az Ön azonosítója 548778-DPDK-354. Ön Észak-Detroit 975-os számú egységének G-blokkjában tartózkodik. Az azonosítóját a bal csuklója belső oldalára tetováltan találja, s alatta látható egy adat-tetoválás is, mely perszonális identifikációra szolgál egyes eszközökön, ezekre a későbbiek folyamán szüksége lesz...

Ted – amennyire a szűk tér és a fekvő pozíció engedte – lefelé sandított a bal alkarja irányába, s konstataulta, hogy valóban ott van az élénk világoskékkel világító kódsor, s alatta a bőr alá nyomtatott áramkör.

Az ismeretlen hang szünet nélkül folytatta, mintha programot mondana fel:

– ...az Ön személyre szabott azonosítójával használhat különböző eszközöket, vehet igénybe szolgáltatásokat, közlekedhet a

szektorban a jogosultságának megfelelő útvonalakon. Most egy gyors rutinvizsgálat következik az egészségi állapotára vonatkozóan... – s a gépies monológgal egy időben valahol lent egy fénylő karika kezdett kiválni a szerkezetből, s talptól indulva küszött fel a harmincas éveit derekán lévő férfi testén, mint gyűrű az ujjra. Amikor a nyakához ért, Ted egy apró szúrást érzett a bőrén, felszisszenve suttogta akaratlanul:

– Mi a franc...

A választ kérnie sem kellett, az üzenet monoton folytatta:

– ... s mivel az egészségi mutatói lehetővé teszik, kap egy enyhe nyugtatót is a következő információk befogadásának megkönnyítésére, melyben ismertetésre kerül a jelen valóság. Kérem, kezelje tényként a következőkben részletezett faktumokat, hisz azok realitások és a legmesszemenőbbekig helytállóak.

Ekkor egy másik tónusú, de szintén női géphang folytatta, mint-ha egy előre legyártott üzenet kapcsolt volna be:

– A kétezeregyszázas évek elején ismeretlen forrásból megjelent, majd terjedni kezdett egy vírus, mely aztán idővel az egész bolygó lakosságát megfertőzte. A sajátos vírus nem organikus, mi több, nem is fizikai állomány, hanem kvázi egy mentális hullám. Talán a szuggesztióval, vagy akaratátvitellel lehetne párhuzamba helyezni. Működését észrevétlenül fejtí ki, kimutatni nem lehet a jelenlétét sem; kizárólag a hatását érzékeljük: a fertőzött személy emlékezete bizonyos nem motorikus vonatkozások tekintetében – ilyen az énkép és bárminemű esemény felidézése – törölődik, de kizárólag az elalvási agyi fázisokban. Egyszerűbben fogalmazva: minden fertőzött egyén csak egy, az épp aktuálisan megélt napjára, annak eseményeire emlékszik. Amikor az alany elaszik, onnantól a korábbi napjai emlékei még nyomokban sem találhatók meg a tudatos, illetőleg tudattalan tartományokban sem. Az emléktörölődés kiterjed a vírusfertőzés előtti életszakaszokra is. Jóllehet nem tudjuk a jelenség pontos természetét, mégis „vírusnak” neveztük el, hisz a jelenség a vírusokra jellemző viselkedési formulákat mutat: fertőzéssel terjed, a vírust a fertőzött személy egy bizonyos távolságból átadja az egészséges egyednek.

A fertőző mentális parancs minden fizikai akadályon, sugárzónán áthatol, és valószínűsítjük, hogy nem földi; az első fertőzött személy azonosítását az XCP2-űrbázisig vezettük vissza. A vírus az állatvilágban nem fertőz, a kutyák megismerik gazdájukat. Most 2112-t írunk. Immár hetedik éve küzdünk az ismeretlen eredetű betegséggel. Eddig részeredményeink vannak csupán. Mivel a vírus egyedülálló az univerzum eddig ismert organikus részében, a gyógy mód, vagy az ellenszer megtalálásának időpontja előre nem prognosztizálható. De biztosíthatjuk önt, megtaláljuk a megoldást, s az Emberiség folytathatja dicső történelmi menetelését. Erre ígéretet és esküt tettünk.

Ekkor a korábbi tónusú női hangra – mely ébresztette Tedet – váltott az üzenet:

– Ön, Mister Bukovszky, 37 éves, fehér, egészségesnek mondható férfi, jobb szemén egy egész hetvenöt-század, a balon két és fél dioptriás, pluszos, cilindres eltéréssel, mely korrigálására szemüveget használ, melyet a kapszula „személyes tárgyak” feliratú rekeszében talál. Szóban forgó rekeszt a kapszula nyitása után a lábrész alatt találja. Talál ott még egy fényképet is Kyle-ról, a 11 éves fiáról és Rose-ról, a feleségéről. Ők szintén a saját kapszulájukban ébrednek, szintén száz százalékos egészségügyi mutatóval, természetesen a vírust leszámítva. Ön elektromérnök és a Vállalat Észak-detroiti 586-os számú egységének C-blokkjában dolgozik. A munkája végzéséhez szükséges agyi területeket nem érinti és nem befolyásolja a mentális vírus, ahogy a szervezet egyik motoros, vagy vegetatív rendszereire sincs hatással. Ha ma megtanul egy folyamatot, azt holnap is képes lesz alkalmazni. A tanulás-metódusa emiatt biztosított az Emberiség számára, a vírus csak és kizárólag az emlékközpont énképre és történésekre, eseményekre vonatkozó tartományaiban végez blokkolást. Az Emberiségnek a mindennapjait, életvitelét alapjaiban meg kellett változtatnia a vírus miatt. De az Ember alkalmazkodóképessége kivételes. Amíg a probléma makacsul fennáll, a szervezetség az egyetlen út a túlélésre. Kérjük, ezt tartsa szem előtt. Kérjük továbbá, amíg megtaláljuk az ellenszert, rendben végezze munkáját, ily módon segítse a betegség legyőzését az Emberiségnek. Köszönjük önfeláldozását!

Ted agyán végigfutott, hogy ugyan kik is azok, akiknek segítenie kell ebben, kik tartják kézben a folyamatot, de mielőtt ezen elmélázhatott volna, egy hangos szisszenést hallott, mint amikor egy túlnyomás alatt lévő szerkezetből hirtelen távozik a levegő. A titokzatos instruktor kellemes nőhangján folytatta:

– Ha kinyílt a kapszula, kérjük, a személyes tárgyak rekeszéből a fényképeket vegye magához, és helyezze a kezeslába mellzébe, kérjük továbbá a szemüvege használatát. Egyéb dologra nem lesz szüksége. Most nyitjuk a kapszulát, kérjük, üljön fel és lépjen ki a szerkezetből. Az egyéb utasításokat, melyek már a teljes Észak-Detroit 975-os számú egység G-blokk lakóira vonatkoznak, menet közben a hangszórókból megkapja.

A fedél időközben kinyílt, Ted lassan felült, majd körülnézett. A világ homályos felhőködben úszott, s – bár a fényt a kapszulában már megszokta – a férfi a rossz szeme miatt nem tudta kivenni, hol is van. Tapogatózott a koporsószerű szerkezet peremén, valami fogást próbált találni, s felállni. Tétován vitte véghez a mozgulatsort. Óvatosan, puhatolózgatva minden mozgást, bizonytalanul kilépett a rácsos fémpadlóra. Meztelen talpán hideg, testén az alvás okozta merevség kellemetlen érzeteit nyugtázta. Akaratlanul is nyújtózott egyet. Megtapogatta arcát és rövidre nyírt haját. A tarkón lévő, egész rövidre nyírt rész kellemesen bőkdötte ujjbegyeit.

Aztán a kapszula peremének biztonságában, sorra fogdosva a szerkezetet jutott el a személyes tárgyak rekeszéhez. Felvette a szemüveget és körülnézett. Egy irtatlan félgömb-csarnokban találta magát, a mennyezet csúcspontját vagy százötven-kétszáz méter magasságra saccolta. A hatalmas térben mindenhol, szép rendezett sorokban és egységekben az övével megegyező kapszulákat látott, ahonnan épp akkor kászálódtak ki a hasonló, szürke kezeslábast viselő emberek. Mindenki tanácstalanul tipródott, amikor visszhangozva megszólalt valahonnan a hangszóró:

– Kérjük a felébredt személyeket, lassan, tolokodás nélkül induljanak el a kék fény irányába, a mosdóegységhez kísérik önöket. A további instrukciókat folyamatosan, út közben fogják megkapni. Köszönjük együttműködésüket. Kérjük a felébredt személyeket, lassan, tolokodás nélkül... – szajkózta folyamatosan a géphang.

Ted felmarta a fényképet a rekeszből, alig pillantott rá, mellzébe csúsztatva, s ismeretlen társaival együtt lassan elindult, valahol a monumentális kupolatér messzeségében pulzáló kékes fény felé.

Lüktető lénye saját fizikai határait csak ködösen érzékelte, úgy érezte, hogy a vörösen izzó, idomtalan materiális teste beleveszik a csillagok közötti végtelen mélyűr tébolyító távolságaiba, mint a hajnali rétről felszálló pára a derülő égbolt mérhetetlen magasságaiba.

A tisztálkodó blokk egy kisebb, fémburkolatú létesítmény volt a hatalmas csarnokon belül, apró, egyszemélyes tisztálkodóegységekkel, melyek ajtajai felett a személyi azonosító kódok és nevek világítottak. Ted odament ahhoz, amelyik az övé volt.

– Kérjük, az adattetovált karját érintse az ajtó melletti leolvásóegységhez – hangzott a fémízü instrukció.

Ted az utasítást végrehajtotta, a krómacél tolóajtó sziszegve nyílt oldalra, felfedve a szoros belsőt, melyben egy zuhanyzó és egy mosdó, valamint egy WC fért csak el. Ted belépett. Egy fogason váltóruhát is talált, ugyanolyan szürke kezeslábast, alatta egy egyszerű bakancsot. Ennek kissé megörült, csupasz lábfejét már egyre kellemetlenebbül érintette a fémpadló hidegsége.

Dolgai végeztével a krómacél mosdópultra támaszkodva nézte nyüzögő arcát. Nem ismerte fel. Ezt az embert ő sohasem látta.

– Ki a franc vagy te, Ted Bukovszky... – dörmögte magának. – Többnek nézel ki, mint harminchét...

Felvette a zuhanyzaskor levetett szemüvegét a mosdó pereméről. Egészen közel hajolt a tükörhöz. Hosszan nézte arca idegen formáját, ide-oda mozgatta fejét. A mélézésből ismét a gépies hang rángatta vissza:

– Mister Bukovszky, elindulhat a munkahelyére. Kérjük, kövesse a kék hologram-vonalat, amit bizonyos távolságonként és a csomópontokban önre vetítünk.

Ted nem értette. Aztán világossá vált számára, amikor kilépett: egy élénk világoskék vonal indult a mellkasa közepéről abba az irányba, amerre mennie kellett. Tenyerével eltakarta a fény útját maga előtt, de a hologram nem tűnt el. Nem értette a technológiát, de úgy gondolta, ez a legkisebb problémája most. Körülnézett: minden ember mellkasából hasonló holovonalak indultak a csarnok minden irányába. Elindult hát a sajátján.

A lebegő csík egy sínpárhoz vezette. A peronon már többen álltak, mindenki közönyös, semmibe révedő arccal. Ted arra gondolt, hogy vajon ő is így néz ki? Őt is ilyen egyhangú, fásult tekintetű embernek látják a többiek? Valószínűsítette, hogy igen.

Balról egy furcsa szerkezet siklott eléjük: a mozgó platformnak nem voltak falai, csak egy fémkorlát húzódott a kerülete mentén. Az egyik korlátszakasz felnyílt, és a férfi követte a kék vonalat a platformra, ahogy a mellette állók is. Ted nem tudta, hova megy, s feltételezte, ezt egyikőjük sem tudja. Senki sem szólt egy szót sem, látszólag mindenki birkózott az információk befogadásával. A szerkezet lassan elindult egy kivilágított alagút felé, melynek a végét Ted a kupolán kívülre feltételezte.

Valahol legbelül, forgó plazmateste középpontjában érezte a fúziót, azt a mérhetetlenül gigászi energiát, melyet a neme leglénységibb alapzatába kódolt program szerint évmilliárdok alatt szétszór, szétfröcsköl az univerzumban ciklikus élete során.

A mozgó plató kis utazás után egy metrómegálló-szerű csarnokba, vagyis pontosabban egy hatalmas, vagy száz méter átmérőjű, fékvő henger alakú belső térbe szállította Tedet és társait. A férfi kissé csalódott volt, hisz remélte, hogy most majd láthatja a kupolán kívüli világot, de ezek szerint arra még egy kicsit várnia kell. Többedmagával egykedvűen lépett le a fémplatformról, s igen megdöbben – szintúgy, mint a mellette állók –, amikor a járőfelület, melyre éppen

lépett, megmozdult alatta, s elindult egy meghatározott irányba. A mozgás nem volt gyors, Ted alaposabban körülnézhetett.

Mindenhol a térben mozgó járdák kusza útvonallát látta, melyek hol vízszintesen, hol ferdén le- vagy felfelé tartottak, mintha mozgólépcsők lennének. A szerteágazó, szalagszerű útvonalak különböző helyeken és különböző magasságokban csatlakoztak az irdatlan henger-létesítmény fém oldalához, az abban elhelyezkedő metró-féle szerelvények egy-egy ajtajához. A hófehér, löveg-szerű vonatok látványa Tedet bogarak bábjaira emlékeztette a fakéreg alatti járatokban a hengeres fatest kerületén, csak most mintha belülről, a fa irányából nézné őket.

A viszonylag lassú, járás sebességű utazás közben a mellettük lévő egy-egy járdaszalaghoz néha olyan közel haladtak el, hogy Ted könnyűszerrel átléphetett volna az egyikre. Aztán egy ilyen helyzetben – amikor a szalagjával párhuzamosan, ugyanolyan sebességgel haladt egy másik szalag is egy rövid szakaszon – Ted arra gondolt, hogy mi lenne, ha... Hiszen csakis ő a saját cselekedetei irányítója, nem más! Ha akar, átlép!

A gondolatot tett követte. Már félúton volt, egyik lábát már át-lendítette, amikor hirtelen, látszólag a semmiből mellette termett egy emberméretű, ezüstösen csillogó, lebegő fémgömb. A férfi anyyira meghökkent, hogy ösztönösen visszahúzta lábát, s ugrott egyet hátra. Akkor látta csak, hogy a gömb nem is lebeg, hanem vagy hatnyolc irdatlan-hosszú, szelvényezett fémcsappal kapaszkodik a mellettük lévő járdaszalagokba, s ha azok messze viszik a támaszkodó karokat, egy ponton túl a pókszerű robotgömb rendre visszahúzza őket, hogy aztán közelebb támassza le.

A gömb igen erős fémhanggal förmedt a rémülettől leblokkoló Tedre:

– Mister Ted Bukovszky 548778-DPDK-354! Kérjük, ne lépjen le a szalagról!

– Csak kíváncsi voltam... – suttogta megszeppenve a férfi. Nem számított ekkora retorzióra. S ekkora figyelemre sem számított. Egyáltalán: semmire sem számított. Az, hogy valószínűleg figyelik minden mozdulatát, nagyon meglepte, de nem volt ideje ebbe belegon-

dolni, mert a sima felületű, látható hangképző eszköz nélküli gömb folytatta:

– Itt nincs semmi érdekes. A kíváncsiság jelen helyzetben destruktív érzés. Kérjük, nyomja el ezt az érzést és segítse az emberi-ség túlélését. Legyen konstruktív!

– Persze. Természetes – bólintott Ted, nem akart további atrocitást.

A csillogó gömb felületén a férfi tisztán látta saját torzított alakját.

– Mi azért vagyunk, hogy vigyázzunk önökre. Kérjük, ezt tartsa szem előtt – korholta a robot.

Ted gyorsan helyeselt, remélve, hogy ennyivel megússza a kalandot. Aztán majd gondolkodik később, amikor lesz ideje, hogy mi a szentszar ez az egész. Merthogy nem biztos, hogy ez normális dolog.

A gömb elköszönés nélkül lebegett fel a magasba. Ted bámulva nézett utána, s akkor vette csak észre, hogy fent a magasban, egészen az irdatlan henger íves mennyezete közelében számtalan ilyen gömb lebeg, szelvényezett karjaik – vagy lábaik – pedig úgy hullámoznak a levegőben, mint tengeri moszatok az áramlatban.

– Úristen... ezek valóban figyelnek mindenkit... És hogyan ért ide ilyen gyorsan? – gondolta, s a mellette állókra pillantott.

Érdekes módon egyikőjük ingerküszöbét sem lépték át a történések, mindegyikük látszólag közömbösen, fáradt tekintettel pislogott vissza Tedre.

De ezen sem volt lehetősége tűnődni, hiszen a szállítószalag az egyik, minden bizonnyal menetkész, hófehér szerelvényhez érkezett.

Ted nem akart további inzultust, gondolkodás nélkül belépett a csillogó vonatba.

Rokonai és társai oly messze voltak pulzáló lényétől, hogy kommunikálni csak az évmilliók alatt célba érő kitöréseinek hullámai-val tudott. S újabb eonokba telt, mire a válaszüzenet visszaérkezett. Ideje viszont volt bőven.

A metróba lépve Ted olyan ülés-sort szeretett volna választani, ahol nem ült senki. Nem volt nehéz dolga, a szerelvényben elég szelísen helyezkedtek el az utasok, nem volt tumultus. Lehuppant a hófehér, párnázott padra, s fújt egyet. Az iménti eset eléggé megijesztette. Végre most átgondolhatja, hol is van. Helyesebben: találgathat.

Valóban nem emlékezett semmire, tényleg semmire az ébredése előttről. Arra sem, hogy álmodott volna. Arra sem, hogy bármikor is álmodott volna. Ha nem Tednek szólítanák, s ha nem látta volna saját idegen tükörképét, szó szerint azt sem tudná, hogy fiú-e, vagy lány. A múlt, mint a világvándor hosszú utazása során hátrahagyott régi területek, ködös, sose volt homályba vesztett. Illetve talán még abba sem, hisz a férfi arra sem emlékezett, hogy egyáltalán létezett volna. Mintha... mintha magát a létezést is elfelejtette volna. Pontosabban: mintha a létezés felejtette volna el őt.

A szerelvény lassan elindult, s fél perc múlva már tébolyító sebességgel haladt az érc-sötét, szűk járatú változott útvonalon.

Ted levette szemüvegét, kezeslábasának mellén néhányszor megtörölgette a lencséket. Valószínű az izzadság folyt rá. Majd visszavette, látása újra tiszta volt. Egy dolog mindenestre biztos volt: a szeme valóban rossz. És ő valóban munkába megy most. Hogy hova, nem tudta, bár valószínűsítette, hogy tegnap is ott volt. És talán azelőtt is.

Ahogy ott ült a robogásban, elkezdte a körülötte ülő embereket nézni. Egyik sem mozdult látványosan, mindenki közönyös tekintettel, érdektelenül bámult maga elé. Senki sem viszonzta pillantását, senki sem nézett a szemébe. Apatikus viselkedésük meglepte Tedet.

– Vagy csak mindenki magában küzd a nemértéssel? Mindenki belül csodálkozik, hova is került? És hogy mi is lesz most? Hm... Furcsa.

Eszébe jutott a fotó. Előkereste a zsebéből, ránézett. Az idilli, színes felvételen a szép hölgy és ölében a gyönyörű, szőke üstökű kisfiú ismeretlen volt számára. Sose látta őket. Vagy igen? Nem... nem tudta elfogadni lelke morális parancsát, hogy éreznie kellene valamit. Semmit sem érzett. Ez a felismerés tovább sodorta a kétségbeesés folyamjában. Inkább eltette a fotót.

Ekkor a szerelvény hirtelen kibukkant a felszínre, a Nap élesen betűzött a vagonba. Ted izgalomba jött, felugrott a helyéről és rohant az ablakhoz. Végre megláthatja, hol is van, milyen a Föld! Tudta, hogy mit jelent a szó: Föld, de úgy érezte, hogy még sosem járt itt. Hunyorítva nézte a tájat. A felszínen szerteszét végláthatatlan távolságokba nyúlóan monoton, fémszínű, lapos házak, illetve valamiféle létesítmények voltak, köztük csővezetékeknek tűnő hálózatok kusza halmaza. A házak között néhol magas fémtornyok és füstölő betonkémények nyújtóztak a szikrázóan tiszta, világoskék égbolt felé, ahol a Nap fénye mindennél erősebben tűzött. A légben helyenként ismeretlen formájú repülő szerkezetek úsztak.

– Mintha az egész világ egy hatalmas ipartelep lenne – gondolta Ted, aztán a szerelvény ismét berobogott egy sötét alagútba és újra a sötétség jellegtelen közegében száguldtak tovább. A férfi szomorúan, csalódottan ült vissza a helyére.

Arra gondolt, hogy hányszor élhette már át ugyanezeket az érzéseket.

– Mit is mondott a gép? – Ted nem tudott máshogy gondolni az instruktorokra, mint lélektelen masinákra. – Már hét éve tart! Szóval több ezer ilyen nap van mögöttem? – a gondolat szinte tébolyította.

Aztán ott ülve, a gondolataiba merülve megpillantott egy gyűrött papírlapot a metró csillogó, makulátlan fémpadlóján, közel a lábához. A furcsa, koszos, nem túl nagy papírlap igen kontrasztosnak tűnt a tiszta, steril környezettel. Ted lehajolt, felvette. Szórólapnak, vagy röpcédulának tetszett. Bár a színek már rég kifakultak rajta, de azért a kopott szöveget helyyel-közzel ki tudta betűzni:

„A 2114. augusztus 17-i Napkilövés tapasztalatainak nyilvános vitaestje”

– Nem azt mondta a gép, hogy 2112-t írunk? – értetlenkedett Ted. Megvonta a vállát és félhangosan olvasott tovább. – „Meghívott vendégek a téma neves szakértői, tudósai...” – Itt egy rövid felsorolás következett. – „Jöjjön el az évszázad legnagyobb csillagászati kísérletének megtárgyalására és a világunkat is nagy mértékben befolyásoló következmények értékelésére!”... Micsoda? – nőtt Ted kíváncsisága. Kerekedő szemekkel folytatta. – „A Vízöntő csillagképben, a PHL

293B galaxisban elhelyezkedő csillag pozitronágyúval történő kilövése és annak kihatásai bebizonyították, hogy a csillagok, így a mi Napunk is, több dimenziót csatolnak össze. Napunk egyetlen tömegközpontja tehát számos párhuzamos univerzumban fizikailag jelen lévő szubjektum, s ez a felismerés, mint azóta már bebizonyosodott, kinyitotta a kaput, hogy az Ember átcsússzon a párh...” – ekkor Tedben megállt a lélegzet, mert hirtelen a semmiből egy férfi huppan le mellé az üres ülésre:

– Pszt! Látom, te is kételkedsz. Mi az, amit olvasol? – próbált a furcsa, zaklatott ipse rálesni a Ted ölében szorongatott fecnire, de ő ezt nem hagyta.

– Semmit! Ki maga? Mít akar? – fakadt ki Ted és összegyűrte a papírlapot, majd zsebre vágta. Nem látta felszállni az elhanyagolt kinézetű, középkorú, szemmel láthatóan feszült férfit. Egy ilyen nyugtalan jelenségre biztosan felfigyelt volna. De mintha a semmiből érkezett volna. Nem is volt még metrómegálló! És egyébként is! Hogy lehet ilyen koszos-mocskos a kezeslábas a is? Tuti, hogy nem most ébredt fel! Ez... többnapos kosz! – gondolta Ted.

– Semmit sem akarok! Semmit-semmit! – hadarta elmebeteg módjára a fazon és hosszú haját tépdeste-húzogatta.

– Akkor, kérem, üljön arrébb és hagyjon békén!

– Nem lehet, haver. Te olyan vagy, mint én.

– Egy frászt! – ellenkezett Ted. – Én egészen biztosan nem vagyok és soha nem is leszek olyan, mint te! – már tegezte.

– Biztos ez, haver? – sandított a férfi Tedre.

Ted csak lehajtotta a fejét. Az igazat megvallva, semmiben sem volt biztos. Némi hallgatás után, miután már látta, hogy a bűdös ipse levakarhatatlan, megszólalt:

– És hogy lehetsz ilyen bűdös? Most ébredtél...

– Hohó! Ho-ho-hó! Én nem! Nem most ébredtem! Én nem, haverkám! – vágott közbe.

– Micsoda? – jött izgalomba Ted.

– Pszt! Halkabban, haver! – nem tűnt fel neki, hogy eddig is ő ordibált. – Kicseleztem őket! – hajolt olyan közel, hogy érezni lehetett örületben lángoló arca izzadt kipárolgását.

– De hogyan? – suttogta Ted.

– Majd később! Majd később, haver. Mindent a maga idejében. Az idő... az a bársonytalpú idő... – merengett el, s közben halkán motyogta. – „A percek jönnek, nem köszönnek, nem búcsúznak, tovább úsznak, nesztelenül ellebegve végtelenből végtelenbe...”

– Ez honnan van? – kérdezte Ted.

– Fogalmam sincs... Egyébként feltűnt, haver, hogy itt nincs fényreklám? Ha? Nincs! Nincs holoreklám sem! Egy neonfelirat sem! – vett erőt a férfin újra a téboly. – Egy kibaszott monitor sem toladodik a pofádba! Fogkrémek, mosóporok, fiszfaszok! Nincsenek! He-he. Ha-ha. Beszarkázás! – a hajáról a szakállára áttapadt remegő kezén hosszú és koszos volt a köröm.

Ted elméjében valóban megjelent a „fényreklám” szó jelentése és „holoreklám”-é is – azoké a városi szmogfelhőkre vetített animációké –, tudatosult ezek tartalma, de nem tudott élményt, vagy emléképet párosítani hozzá. Az érzés nagyon, nagyon furcsa volt. Igazat kellett adnia ennek az örültnek. Itt valami hibádzik.

A férfi idegesen, a kezét tördelve folytatta:

– Mintha... mintha a fogalmi eszközkészletünk sok lenne ehhez a világhoz! Ez miért van? Nem tudom, nem tudom. Tudatalatti kondicionálás. Tuuuudatalatti kondicionáááááálás! – mondta indulatosan és egyre hangosabban az alak, de furcsa mód erre sem reagáltak az utasok.

Ted elgondolkodott az előbbieken és – gondolta, lesz, ami lesz – megkérdezte az idegbeteg fazont:

– Hogy érted ezt? Tudatalatti...

– Kondicionálás! – vágta rá a pasas. – De nem ez a lényeg... A lényeg, haverkám... az az, hogy én nem vagyok olyan, mint ezek a leszedált szerencsétlenek! – bökött állával a többi utas felé. – Nem, nem! De nem ám, haver! És te sem! Mi valahogy megúsztuk! A mi szervezetünk másképp reagál a nyugtatóra! Igaz-e, haverkám? – bökte oldalba Tedet az ipse.

– Kérdés – folytatta –, ha mindenki megfertőződött, ki ők? Ha? Kik-kik!

– Ez már bennem is felmerült... – engedett Ted az férfi társalgás irányába tett provokációjának, Ted a beszélgetés fonalát óvatosan, de tovább tartotta kezében.

– Na ugye! Ugye-ugye? Haverkám! – a pasas szemei örületben, szinte beteges kéjjel forogtak mély gödreikben, mint gyermek a mosdótálban.

– Láttál szerelőket? – kérdezte aztán.

– Nem... – válaszolt Ted.

– Személyzetet?

– Csak valami robotgömböt...

– Jó-jó... de szerelők, karbantartók, satöbbi... mindenhova kel-
lenek! Ezeket a gépeket is karban kell tartani! Itt minden új! Itt minden cseszetten új! Kipróbálatlan! Használatlan! Fényes és kiba-
szottul szívja ez a fény a szemem! Mintha kiszívná a szemgolyóm!
– nézett felfelé a metrókocsi mennyezeti neonlámpájára, mereszt-
gette örült módon a szemeit, hörgött párat, majd egy idő után kissé
lenyugodva folytatta. – Mintha most, az éjszaka gyártottak volna le
mindent... legyártották a világot az éjszaka, haver – zuhant szinte
keserű apátiába.

Az igen gyors hangulatváltások szintén az elmebetegség jele... De
basszus, igaza van! Most eszmélek rá, hogy ennek a szerencsétlennek
igaza van! – gondolta Ted magában, de a külvilágban csak ennyit
mondott:

– Hát... talán.

– És Kyle és Rose?

– Kicsodák? – hűlt meg a vér Tedben.

– Kyle és Rose...

– Honnan tudod ezt?

– Miért, neked nem ezt mondták?

Ted erre nem tudott mit válaszolni, csak nézett döbbenten maga
elé.

– Haver! Szarban... – kezdte a férfi.

– ...vagyunk – fejezte be a mondatot Ted.

– Mike Overton.

– Mi?

– Mike Overton vagyok. Asszem – nyújtotta a kezét a férfi, az örülete sokat látszott csillapodni, de azért még közel sem lehetett megnyerőnek nevezni a változást.

– Ted. Ted Bukovszky – fogadta el a nyújtott jobbot a férfi.

– Milyen név ez? Lengyel? – kérdezte Mike.

– Fasztudja... számít az?

– Nem, haver.

– Na ugye.

A két arcra a közöny jótékony fátyla ereszkedett. A szerelvény sikítva robogott tovább a koromsötét járatban.

Jó pár perc múlva Mike felocsúdott, s ugyanott folytatta a beszélgetést.

– Lengyelország... Tudom, hogy volt egyszer egy háború és az embereket vonattal szállították a halálba. Tudom ezt, de nem emlékszem, honnan! Kurva sok mindent tudok, de semmi emlékem nincs! Ez megőrjít! – tépte csimbókos haját.

– Nyugi, Mike! Én is tudok sok mindent... és én sem emlékszem semmire – nyugtatgatta Ted. – Azok a vonatok... amik mentek a halálba...

– Mint ez. Pont, mint ez – most Mike fejezte be a mondatot.

Mindkét férfin a tehetetlen keserűség nyomasztó érzése hatalmasodott el.

– De azt egyszerűbben is meg tudnák csinálni – mondta pár másodperc néma hallgatás után Ted.

– És ha kell nekik valami? Valami belőlünk? – felelt Mike.

– Mi kellhet egy ilyen főszerből, mint mi?

– Speciel... a lelkünk? – kérdezte Mike, de nem várt választ.

S a szerelvény továbbra is megállás nélkül robogott. Az üres másodpercek újra lassan és fáradtan ismételték magukat. A vonatzajt Mike törte ketté.

– Nem gondoltál még arra, hogy alvás közben vagyunk a legkiszolgáltatottabbak? – kérdezte.

– Mit akarsz ezzel?

– Nem tudom, de...

Ekkor ismét mellkasba fagyott a szó, de ezúttal Mike-éba, ugyanis a szerelvény hirtelen fékezni kezdett, mindenki nagy erővel előrebukott, de szerencsére az előttük lévő ülés megakadályozta, hogy elvágódjanak. A fékek eszeveszetten visítottak, fém csúszott a fémen, a szemgolyó majd' eltávozott a koponyából előre azon a kis nyíláson, tartott ez vagy tizenöt-húsz tébolyító, zilált lélegzetvételig is, amire a metrókocsi megállapodott egy csillogó, szikrázó, fehér fényben fürdő, makulátlan, fémből és üvegből épített, modern állomáson.

Az ajtószárnyak kivágódtak oldalra, s három nagyobb robot tolult be a számukra méreten aluli nyíláson erős, masszív léptekkel. A hófehér robotoknak nem volt fejük, széles fémlemez mellkasukon helyezkedtek el a kameraszemeik és egyéb szenzoraik, s az itt található résből nyomult ki a fémes ordítás:

– Mike Overton 418496-DPRC-545! – robotikus szemeikkel fókuszálgatva fürkészték a kocsibelsőt, majd objektívük megállapodott a Ted melletti fickón, s szempillantás alatt mellette is voltak.

– Nektek Overton ÚR! Hogy egyen meg a rozsdá te bádogteknő! – rúgta lábszáron a legközelebb eső robotot, de csak az ő lába fájdukt meg.

– Most feláll és velünk jön...

– Soha! Csak erőszakkal tudtok elvinni, mocskok!

– A felkínált alternatíva elfogadható – zengett a fémes géphang, s valahonnan az első robot háta mögül villámgyorsan előúszott a térben egy vékony, szelvényezett robotkar, végén egy irreálisan hosszú tüvel.

A történést Mike még fel sem fogta, amikor az irdatlan, hajszálvékony tű már a nyakába mélyedt, s ugyanolyan gyorsan, ahogy jött, már vissza is húzódott a robot mögé. A szerkezet mozgása egy villámgyors kígyó marásához emlékeztette Tedet. Pontosabban: tudta, hogy ilyen egy kígyótámadás, de emlékképe az nem volt hozzá.

Az igen apró lyukból Mike nyakán éppen, hogy csak szivárgott némi halványpiros vér. A férfi szeme fennakadt, feje lassan körözött néhányat, majd ernyedten hátrabicsaklott; az egész test mozgása megszűnt, s a robot karjaiba omlott.

– Maradjanak a helyükön! Csak akkor és az a személy szálljon le, aki a nevét és az azonosítóját hallja a hangszórón! – adta ki az instrukciókat derékban lassan körbeforogva a leghátsó robot.

– Kérem... miért? És mit csinálnak vele? – kérdezte bátortalanul Ted az egyik fémszörnyeteget.

– Önnek semmi köze hozzá. Hogy hova megy ő? Vissza a kapszulába! Ön is így jár, ha nem működik együtt! Legyen konstruktív!

Ted ezt ma már hallotta egyszer. S nem tudta, egyáltalán hogyan is lehetne itt destruktív. De egyre erősebben gondolkodott rajta.

Számára nem volt „lent” és „fent”, s – mint oly sok értelmezési kategória – ezek a viszonyulások is ismeretlenek voltak létezésében. A tér minden irányában ugyanúgy helyezkedett el: egy középpont volt csupán; lényének csak origója volt, s ebben a nullpontban úgy kapcsolta össze az egymásra rétegződő dimenziókat, mint tűzőkapocs a papírlapokat. A harmadik dimenzióban gömbnek érzékelték. A többiben pedig – melyeknek szintűgy, minimum ugyanolyan mértékben részese volt –, nos, mindegyikben máshogy.

Miután a robotok elhurcolták Mike-ot, Ted ugyanúgy és ugyanott ült a metrón, útban a következő megálló felé, mint eddig. Hasonlóképp, ahogy a többi utas, akik a legkevesebbnél is kevesebb érdeklődést mutattak az iménti atrocitás irányába.

Ted úgy érezte, hogy mintha egy ködös álom lett volna az épp most átélt incidens. S amúgy az egész környezet, a világ mindenestül, mintha egy igen rossz, kiforratlan sci-fi lett volna valahonnan abból az időből, amikor a műfaj még csak nyújtogatta tapasztalatlan, vézna gyermek-karjait az idegen világok lehetőségei felé.

A férfi hosszú percekig rezignáltan bambult maga elé.

Aztán a szerelvény érezhetően lassulni kezdett. Nem abban a tempóban, mint az előbb, de a lassulás határozottan előre mozdította a férfit. Kisvártatva aztán újra abba, illetve egy ugyanolyan fehér ragyogásba úszott bele a vonat, mint az előbb. Ellenben a metró

most nem állt meg, csak viszonylag lassú tempóban gurult az éles neonfénnel kivilágított, makulátlanul tiszta állomáson. A véget nem érő peron és az oszlopok percekig haladtak visszafelé és vesztek el a hátrahagyott, sosem volt térszletekben. Legalábbis Ted így érezte.

Felállt helyéről és kíváncsian odabotorkált az üvegezett ajtóhoz. Kezét is használva a tükröződés leárnyékolására, vizslatta a kihalt állomást. Mígnem észrevett egy alakot elől, amerre a szerelvény haladt. A figura egyre közeledett – pontosabban a szerelvény haladt az álló alak felé –, s egyszer csak Ted maga előtt, az zárt ajtó túloldalán meglátta Mike Overton torzonborz, örületbe hajló ábrázatát.

– Nem lehet! – hőkölt vissza az üvegtől Ted.

A jelenség amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan ment is és tűnt el az elhaló perspektívában.

– Ez az örült nem lehet itt!... Vagy ő volt egyáltalán?... Láttam egyáltalán valakit? – Ted már semmiben sem volt biztos.

Fogódzókat tapogatva, bizonytalanul lépdelt vissza a helyére, lelkiállapotát mozgása is tükrözte.

A szerelvény gyorsított, megállás nélkül robogott át az állomáson és zuhant bele ismét a forma nélküli sötétségbe. Újabb üres, melabús percek következtek. Talán fél óra is eltelhetett Ted csüggeteg, emlék nélküli magányában, mire ismét lassulás, ismét szikrázó fehérség következett.

A férfi nem számított rá, de lassanként végül is megállt a szerelvény. Tedet már ez sem izgatta fel. Lehajtott fejjel konstataálta, hogy legalább nem fáj semmije. Igazából a testét is csak felületesen érzékelt. A vonat újra elindult. A szeme sarkából látta, hogy felszállt és épp leül valaki egy kissé távolabbi ülésre, valahol elől. Ted lassan odafordította a fejét, mégiscsak megnézi a figurát. Látása a bambulás fókusztalanságából apránként tisztult, majd ahogy élesedett a kép, megdöbönt:

– MIKE! MIKE OVERTON! – kiáltotta oda, alig hitte el. Ő nem lehet itt! Nem érhetett ide az előző megállóból sem!

A mocskos alak hátranézett:

– Ismerem magát? Nem lehet! Én nem ismerek senkit! – láthatóan őszintén beszélt, tekintete az értetlenség zavarát hordozta.

– Mike! Az előbb... – látta a csakugyan tanácstalan ábrázatot. – Nem érdekes! Maga... Elnézést, helyet foglalhatok? – állt fel és lépett pár lépéssel Ted a férfihez.

– Leszarkázom. Ülj, ha akarsz haver.

Ted helyet foglalt. Nem zavarta a szag. Már tudta, hogy Mike ilyen, nem lepte meg.

– Honnan tudja a nevem? Én is csak egy órája tudom.

– Nem igaz! – reflektált felfspannolva Ted. – Nézd a ruhád! Mocskos, mint a Brooklyn híd!

Mike letekintett valóban koszos kezeslábasára. Mintha akkor látta volna először a saját testét. Megrántotta vállait:

– Tökmindegy.

– Ez viszont igaz. De... az nem tök mindegy, Mike... hogy mi folyik itt!

– Miért? Mi folyik itt?

– Mike... te ezt szerintem jobban tudod, mint én.

– Én? Jobban? Haver! Ne ugrass! – legyintett.

– Te-te! – jött felfokozott izgalomba Ted. – Mire emlékszel?

– Semmire. Ahogy szerintem te sem... viszont... van nálam valami, amiről nem tudom, hogyan és mikor került hozzám – suttogetta, majd odahajolva kivett a nadrágzsebéből egy látszólag oltópisztoly-nak kinéző valamit. A rácsatlakoztatott kis üvegfiolában színtelen folyadék lötyögött. Az ezüstösen csillogó szerkezetet a férfi félve szorongatta ölében.

– Mi ez? – kérdezte Ted.

– Nem tudom... de az van ráírva, hogy – hajolt egészen közel Mike, s hosszú, csimbókos haja takarásában betűzte az üvegre nyomtatott apró szöveget – „Kizárólag narcolepsia kezelésére! Veszélyes koncentrátum! Hígítási arány 1:9,75 térfogatszázalék, semleges oldattal!”

A két férfi egymásra nézett.

– Azt hiszem, ettől egy hétig nem alszol! – mondta Ted.

– De... mi van, ha mindannyian még MINDIG alszunk?! – válaszolt Mike.

– Micsoda? – döbbsent meg a nem várt válaszon Ted, de nem várhatott feleletet, mert ekkor ismét egy durva fékezés vette kezdetét, ugyanolyan erőszakos, mint előbb. Az utazóközönség, mint bábuk dőltek előre az üléseikben.

Miután sikítva megállt a szerelvény, kivágódott az ajtó és ugyanazok – vagy ugyanolyan – robotok jöttek be, mint az előbb.

– Mike Overton 418496-DPRC-545! – visszhangzott a szerelvénybelső.

Mike az ülés alatt átcúsztatta Ted kezébe az oltópisztolyt, közben száját sem mozdítva suttogetta:

– Haver! Rakd el! Használd! Asszem, nekem most mennem kell. A Halál a legjobb beszélgetésekbe is bele tud szólni...

– Hogyan?

– Ted! A Halál a legjobb beszélgetésekbe is bele tud szólni! – már normál hangra váltott. – Óvakodj attól, aki ezt mondja!

– Micsoda? – Ted már semmit sem értett.

– Óvakodj attól, aki ezt mondja, mert... – de a mondatot nem fejezhette be, ugyanis a masszív, döngő léptekkel odasiető fémszörnyeteg mögül a már ismert hosszú tű úszott elő és mélyedt Mike nyakába. A férfi feje ugyanúgy kóválygott néhány kört és ismét a robot fémmarkaiba ájult.

– Mindenki marad a helyén! Az instrukciókat kellő időben megkapják! Az száll le, aki a nevét és az azonosítóját hallja! – zengett egy másik robot parancsa.

Az éppen odasandító, láthatóan leszedált arcok visszafordultak és ugyanolyan katatón állapotba merültek.

A három közül egy robot az embereket tartotta szemmel, a másik kettő egymás felé fordult és az egyik egészen halkán mondta a másiknak, de Ted kifigyelte és erősen fülelve hallotta:

– Egy újabb „bug”. Ma már a második. Újabb Mike. Ha ez így megy tovább...

Ekkor a felügyeletet teljesítő robot észrevette, hogy Ted hallgatózik, odalépett és ollós fémkarjával egy jókorát csapott Ted arcába. A férfi óriási fájdalmat érzett, majdnem elájult. Már egész közel állt az eszméletvesztéshez, amikor a robot megragadta, felemelte és megrázta:

– Nem ájulhatsz el! Érted? Majd később! Most még nem! – rázta vadul az ernyedte ember-testet, aminek hatására abba lassanként visszazálingózott az éber élet.

– Nyomás! – ordította ekkor az egyik robot annak, aki tartotta Tedet, az elengedte, s mindhárom fémszörnyeteg kiviharzott a koscsiból.

Az ajtó bezárult, a szerelvény lassan elindult. Ted apránként összekapargatta magát a padlóról, valahogy feltápáskodott az egyik ülésre. Ez az esemény is olyan irreálisan álomszerűnek tetszett, mintha meg sem történt volna. Na de Tednek minden bizonyosságánál szilárdabban jelezte, hogy a történések valóban lezajlottak, az a tény, hogy piszkosul fáj az arca – lehet, hogy megrepedt – és orrából ömlik a vér. Kezselábasának ujjával nyomta, próbálta elállítani a vérzést, vagy tíz perc múlva sikerült is.

Szipogva nézett körül a robogó vonatban. Mindenki előre bámult közönyös arccal. Semmi sem verte ki náluk a biztosítékot.

Ted megunt. Felugrott.

– EMBEREK! MI A SZAR EZ? HA? HALLJÁTOK? NEM CSI-NÁLTOK SEMMIT?! BASSZA MEG! – ordította, és felindultságában teljes erejéből belekönyökölt az ajtó üvegébe.

Meglepetésére az apró szilánkokra robbant, a férfi éppen hogy csak el tudta kapni tekintetét az üvegzápor elől. Sikító sziréna hangja erősödött ordítássá, vörös fény pulzált, s a szerelvény vészfékezéssel a sötét, ércsziklás alagút egy jellegtelen pontján állapotodott meg.

Ted nem tétozódott. Kiugrott a barlangra emlékeztető járat vörös fénytől lüktető ismeretlen közegébe.

Sugárzó, ömlő energiájára néha úgy tekintett, mint egy fotonhad-sereg, ami meghódítja és birtokba veszi rendszere égitesteit. Bolygóira felettébb büszke volt, a saját fennhatóságának tekintette őket. Vigyázott rájuk, mint kis unokatestvékére, fotonugaraival nyaloga-tta őket. Néha volt köztük olyan planéta is, amelyen volt valamiféle – számára nagyon idegen – élet. Az a fajta élet – bár érthetetlen volt számára – lenyűgözte, hisz minden létezési formát csodálatosnak és

magasztosnak gondolt, ami az univerzumban valaha is megvetette a lábát.

A testet-lelket végközelezi állapotig kimerítő futás után Ted egy koromsötét sziklaüregben rogyott a földre. Sok kereszteződésen, vájat-elágazáson túl volt, mire ide elért. Már nem számolta és nem jegyezte fejben a fordulókat, végleg eltévedt. De úgy gondolta, addig rohan, ameddig a hajszoit teste fel nem adja. Futás közben meglepetten tapasztalta, hogy egy egész barlangrendszer van itt lent, mely a sínnel lefektetett metróalagútból nyílik, annak mentén sorra járatok hatoltak a föld sziklás testébe. Tednek a labirintus funkciójára vonatkozóan még csak találgatási ötlete sem volt. Mindenhol fekete sziklák, melyeken valamiféle fehéresen fluoreszkáló gombafélék nőttek, így futni azt tudott az alagutakban, hála Istennek.

A nagy rohanás kezdetén távolról még látta az időközben bizonyára riasztott, őt üldöző robotokat, de erős reflektoraik az érdes sziklalfalakat a futás ütemére súroló sugarai valahogy csak elmaradtak mögüle. Apránként és fokozatosan, minden egyes hirtelen és esetleges irányváltása, alagút választása alkalmával egy picikét távolabb került a fémszörnyetegektől. Ted szerint kétség sem férhetett hozzá, hogy irtó szerencséje volt. Erre gondolt, miközben a hideg padlón zihálva terült el. Jó néhány perc eltelt, mire légzése normalizálódott annyira, hogy kevésbé kelljen félnie, hogy meghallják, illetőleg ezzel egy időben orrából és szájüregéből ne folyjon a nyúlós, meleg nyál.

Apránként ülő helyzetbe húzta mindenhol sajgó testét. Mozdulatlanul, légzése lassú ütemére ügyelve, térdét felhúzza és átkarolva ült, reszketett a hűvösben. Fázását az éppen száradó izzadságának párolgása meglehetősen erősítette, ezért kezeslábának ujjával időnként ott törölgette magát, ahol tudta. Eszébe jutott az oltópisztoly, tapogatta zsebeit, de nem volt sehol. Valószínűleg futás közben esett ki.

– Fasza! – gondolta. – Az alvás a kulcs! Az eszméletvesztés! Akkor történik valami! Valami, amit kontrollálni akarnak...? – morfondírozott.

Az üregben, ahol volt, teljes sötétség uralkodott. Pontosabban gondolta csak, hogy üregben van, falait nem látta. A sötétség szó szerint, mintha fizikailag nyomta, nyomasztotta volna. Egyedül némi fény az üreg bejáratán túlról, valahonnan a sziklafalon lévő, fluoreszkáló gombacsoportról beszűrődve érkezett. Az erőssége semmire sem volt elég, hacsak arra nem, hogy Ted tudja: még mindig ebben a világban van, nem ájult el. A gombacsoport gyenge fénye rögzítette a férfi lényét és pozícióját a valóságban, mint horgony a kikötött hajót éjszaka a sötét, nyugodt vízen.

Ted nem tudta, mennyi idő telhetett el hűvös magányában, de eleinte még nem is érdekelte, szimplán örült csak, hogy él és hogy nem kapták el. Aztán akaratlanul is agyalni kezdett.

– Mi ez az egész? Hol vagyok? Miért mondta a robot, hogy „bug”? Bug volt Mike?

A „bug” szó mindenképpen egy számítógépes programban található hibára utalást jelentett Ted képzetpárosításában. Ted szerint a szó ezt jelentette. És hogy a robot egy emberre használta ezt a szót, a dolgot igen-igen furcsává tette. Aztán a férfi úgy érezte, hogy nem abba a világba való, ahol éppen tartózkodik. Minden annyira idegen volt a számára, mintha sosem járt volna itt. Már-már ott tartott az elmélkedésben, hogy abban is ténylegesen kételkedjen, ébren van-e – főleg annak a tekintetében, amit Mike mondott, hisz utalt erre –, amikor újabb különös dolog történt: egy határozott, fémes ajtócsapódást hallott maga mögül!

Halálra váltan ugrott fel és fordult az iménti hang irányába. A döngő hangot még mindig hallotta elméjében. De kigúvadó szemei csak a koromsötétség puha, vattaszerű közegét vizslatták. Eszébe jutott valami, rohant ki a barlangba, ott villámgyorsan az ölébe söpört egy jókora adag világító gombatelepet, s már iszkolt is vissza az üregbe.

Odaérve a kisebb szobaméretű üreg hátsó falához, konstataulta, hogy az érdes sziklafelületen a gyenge fény egy ütött-kopott fémajtót világít meg.

Félve lépett oda. Tétován lenyomta a nyikorgó kilincset. Az ajtó kifele nyílt és a hirtelen jelentkező, igen erős huzat kivágta azt,

felfedve a mögöttes, széles teret: egy toronyház mindenféle antennákkal teletűzdelt lapos tetejét. Ted kilépett az alkonyi ragyogásba. Arcát kellemesen simogatta a langyos szél, ahogy a ki tudja, melyik metropolisz felhőkarcolós messzeségébe bámult. A lenyugvó Nap utolsó, vörös sugarai vérszínűre festették a dolgokat és mindennek hosszú, groteszk árnyékokat adtak, talán cserébe, hogy nyalogathatták a bolygó testét.

Csak egy kőszá gondolat erejéig merült fel Tedben, hogy „ez nem lehet, ez a perspektíva nem lehet valós egy minden bizonnyal több száz méterrel a föld alatt lévő barlangrendszerből nyíló ajtó esetében”; s valóban, meg sem lepődött, amikor hátrapillantva, az ajtó sötétségén túl látta a homályos mély barlang-belsőt, de az ajtó egy szimpla, pár négyzetméteres lépcsőházi tetőfelépítményen volt, mögötte pedig a végtelen alkonyi horizont terült szét.

Elbotorkált a tetőperemen lévő mellvédfalig, letekintett a mélybe: autókat látott mindenhol, melyek keresztül-kasul szeltek a magas házak kezdődő sötétségbe vesző töveinek közeit, mint gyors hangyák a sűrű erdei aljnövényzetet. A légben mindenhol holoreklámok voltak, s neonfények gyúltak mindenfelé. Tipikus huszonkettedik-század eleji nagyvárosi milió vette körül.

A nyugvó Nap bekente önmagával ezt a világot, a férfi hunyorítva nézett bele a csillag arcába. Erős volt a fény a barlanghoz szokott szemének, elvette tekintetén az izzó Napkorongról. Elkezdett a perem mentén körbejárni. Egy ponton megállt.

Először azt hitte, hogy a Nap miatt káprázik a szeme. Még le is vette a szemüvegét, mellkasán végighúzva néhányszor gyorsan megtörölte. Többszöri próbálkozásra tudta csak felfogni és értelmezni a látottakat: a város fele éppen akkor épült fel. Szó szerint: semleges, fehér kockák, hasábok és oszlopok nőttek, fúvódtak elő a semmiből, majd a helyükre csúszva alakultak, formálódtak, tekeredtek, míg végül városelemek lettek belőlük: házak, hidak, autók, reklámok.

A dolgok a színüket és a mintájukat érték el a legkésőbbi fázisban: koszosfehérből, mintha megkérgesedéssel szilárdult volna rájuk adott nemük ruhája; acélfestések, burkolatok, textúrák, színek így kerültek a fehér felületek helyére. A jelenséget hang nem kísérte,

a valóság alatt csak a metropolisz jellemző hangjai másztak: a forgalom zajai, autótülkölések, szélzúgás és valami ismeretlen eredetű, mély morajlás.

Kisvártatva felépült a város hiányzó fele is, és a jelenséget Ted nyitott szájjal, felülről nézte végig. Meglepődött, de izgalomba nem hozta a dolog, egyfajta belenyugvás-félét érzett. Az elmúlt időszakban tapasztaltak egyszerűen túlsordultak lelki és mentális teljesítő-képessége peremén. Több újdonságot elméje nem tudott befogadni és értelmezni, a történeket egyszerűen már csak átélte, nem meg-élte.

Szeme ebben a lelkiállapotban kezdett lecsukódni, ott, álló helyében. Újra kereste az oltópisztolyt zsebeiben, nem találta. Nem is tudta, mire számított. Úgy érezte, vesztett, elvesztette a csatát. A pisztoly helyett az összegyűrtött röpcédulát találta meg. Előhúzta zsebéből, kigöngyölte, majd rátekintett. A betűk éppen akkor halványultak és tűntek el, mintha a papír itatósként szívná magába a szöveget, s helyét az üresség vette át. Ted ezen sem lepődött meg, galacsinná gyúrta a cetlit és eldobta a peremen túlra. A könnyű golyót a szél elkapta és ismeretlen messzeségbe sodorta.

Aztán Ted konstataulta: három robot és egy robotgömb érkezett a tetőre. Ugyanolyanok, mint az állomáson és a metrón. Valahonnan felülről jöttek. Leszálltak, vagy aláhullottak? A férfi nem tudta megmondani.

A fém entitások közel másztak Tedhez. A gömb olyan közel, hogy a férfi tisztán látta benne saját ábrázatát. Azt az ábrázatot látta az íves felületen torzulva, szakasztott olyat, mint Mike Overton ábrázata volt!

Ted megtapogatta hosszú, csimbókos haját.

– Bazmeg, megőrültem – suttogta rezignáltan. – Ez nonszensz.

A legközelebb álló, humanoid-szerű robot fémes éllel megszólalt:

– Ugye nem gondoltad, hogy nem találunk meg? Főleg, ha egy olyan külső partícióba jössz, ami még be sem töltött teljesen!

Aztán nem Ted felé fordulva, hanem valahova a magasba, az ismeretlen térbe intézte további mondanivalóját:

– Kezd szétesni a szimuláció! Kijelenthetjük, hogy az eszmélet-vesztés önmagában nem megfelelő exitálási forma az Alany számára! Új attribútumokat és rendszerfájl-felülírásokat kérünk!

Ted dülöngélve, az éppen zajló események álomszerű megélése állapotában dűnnyögte:

– Micsoda? „Exitálási forma”? Mit jelentsen ez?

– Halált.

– Halált?

– Igen – folytatta érzelmektől mentesen a robot. – De semmi különös nincs ebben.

– Isten hogy hagyhatja ezt... elhagyott minket? – hajtotta le a fejét Ted. Kérdése nem igazán kérdés volt, hanem inkább ténymegállapítás.

– Isten? Kire gondolsz? A Rendszer-kreátorra? Vagy a Programozóra? Vagy az Üzemeltetőre? – gonoszkodott a robot.

– Gondold el, Ted Bukovszky! – folytatta egy másik masina. – Nem olyan az élet, mint egy jó beszélgetés „Istennel”? – itt a gúnyt nem lehetett nem érezni, még a lélektelen géphangon is átjött.

– Az Élet, mint beszélgetés Istennel? – suttogta Ted.

– Olyasmi. ... És... a Halál a legjobb beszélgetésekbe is bele tud szólni! – visszhangzott az üres térben a kegyetlen gépkacaj.

A közöny mélységes, féreglyukszerű aknájába hullva és koponyával gödöraljat érve, vagy ki tudja hogyan, de felért egy erős fejbévágással az előző mondat. A férfi beleszédült. Kóválygott, téblábolt mindenfelé, próbált az egyik robotban megkapaszkodni, de nem érte el, a levegőbe suhintott támaszkereső karja. Elvesztette egyensúlyát.

Ted előtt egy pillanatra elsötétült minden, mielőtt eszméletét veszítette volna.

A számtalan párhuzamos univerzumban egyszerre létező énje számára az öregedési fázisok aggodalommal terhesek voltak, tündöklő arcán egyre több szeplő és folt jelent meg. Színképe exponenciális ütemben tolódott azon életszakaszok felé, melynek nyitánya a vörös óriássá válás, majd egy idő után az úgynevezett fényes kék változócsillag.

Ted egy viktoriánus-korabeli, fehérre festett, díszes, nagy faház tetőtéri, impozáns hálósobájában ébredt. A bútoroknak régi, de tiszta szaguk volt, s a könnyű csipkefüggönyt lágyan lebegtette a szellő, melyen a délutáni Nap vékony fénydárdákat dobott be. Ted kitörölgette szeme sarkából és elmorzsolgatta ujjai közt a megszilárdult álom-darabkákat, kikászálódott a hatalmas franciaágyból, felöltötte a szobainason lógó köntösét és lebotorkált a nyikorgó falépcsőn a hallba, majd az étkezőbe.

– Meddig aludtam? – kérdezte a hosszú asztal egyik végén teát kortyoló, a fényképről ismert nőtől.

– Már délután van, kedves. Kyle az udvaron játszik. Nagyon sokat aludtál. Rosszat álmodtál? – nézett gyönyörű szemeivel Ted arcába.

– Azt hiszem... igen... de nem tudom, hogyan kezdődött... nem emlékszem rá... csak egyetlen napra.

– Ha valami örökre szól, nem mindegy mikor kezdődik? – mosolygott pajkosan az asszony.

– Micsoda?

– Nem érdekes, kedves... inkább beszéljessünk! – élénkült fel a szépséges teremtés.

– Miről?

– Hát... nem tudom. Bármiről! De gyorsan! – kacagott. – Tudod, a Halál a legjobb beszélgetésekbe is bele tud szólni!

– Micsoda? – állt meg az ütő Tedben.

– Hát mi? Szerinted, Ted? – kacsintott viccelődve a hófehér tekintet.

Három másodperc csönd tartott évezredekig. Közben a madarak csiviteltek valahol kint az udvaron.

– Ki vagy te?

– Ted... Rose vagyok... csak vicceltem! Fekete humor! – ütötte el a dolog élet a nő.

– Még egyszer kérdezem: ki vagy te? – ismételte határozottan Ted.

Az asztalon középen egy szemmel láthatóan nehéz, vagy egy méter magas, vastag porcelánváza állt, tele fehér virágokkal. A férfi a vázára tekintett.

– Ted... mi mindig veled leszünk... bárhol is ébredsz... te ezt nem érted – válaszolt az asszony, látta már, hogy vége a színjátéknak.

– NEM ÉRTEM, UGYE? – ordította Ted, s egy szempillantás alatt felmarkolta a súlyos vázát, hullottak a virágszálak és a vízcseppek a padlóra.

– Nem tudsz minket megölni! Ebből a szimulációból csak mi tudunk felébredszteni! – hadarta a szépség.

– Nem tudlak megölni?! NEM?! – s lendült a nehéz váza, Ted két kézzel fogta.

A hatalmas ütés az arcán érte a nőt, amire a maszk-szerű valami lehullott, alatta nyomtatott áramkörök látszottak, vékony vezetékek sercegtek, apró ledek villogtak.

A zajra egy 11 éves forma, szőke üstökű srác futott be a kertből. Meglátta, mi történik, és kissé távolabb a konyhapulton észrevette a nagy konyhakést is.

Odaugrott, felmarkolta, s feje fölé emelve, magas, kisfiús hangán sikkítva ugrott Ted felé.

Tednek tetszett a gyönyörű gyermek. Mindig is ilyenre vágyott, amióta az eszéet tudta. Nem bírta látni így a srácot. Lehunya szemeit. Hogy tudatosan akarta-e, s ha igen, hogyan csinálta, az részletkérdés, lényeg, hogy Ted elájult.

A Ted-féle probléma kezelésére ők kitalálták, hogy a létezés egy egészen más aspektusát mutatják meg az Alanynak. Tehát játszadoztak tovább.

Ted – vagyis az entitás, akit egy alkalommal valahol valamikor így hívtak: Ted Bukovszky – újra utazott. Majd újra megállapodott. Majd ebben a létezés-variánsban is egy idő után énje számára az öregedési fázisok aggodalommal terhesek voltak, tündöklő arcán egyre több szeplő és folt jelent meg. Színképe exponenciális ütemben tolódott azon életszakaszok felé, melynek nyitánya a vörös óriássá válás, majd egy idő után az úgynevezett fényes kék változócsillag.

A determinált vég ebben a változatban speciál így jött el. De a mód, vagy módszer indifferens volt; a lényegét tekintve mindig ugyanazon végkimenet felé tárgult az eseményhorizont: a Halál felé. A Halál felé, ami szimplán csak egy történet – bár kétségkívül előre meghatározott, szükségszerűen bekövetkező, de mégiscsak egy apró történet – jelentett, mely csupán kinyitotta a következő ajtót a következő – úgymond – „léthelyiség felé”.

„Léthelyiség”... Milyen hülye szó! Ki talál ki ilyet? Na mindegy, olvasom tovább:

„Szórén-szálán eltűnt az égről egy a Napnál 2,5 milliószor fényesebb csillag

2019-ben egy, a Földtől 75 millió fényévre, a Vízöntő csillagképben elhelyezkedő csillag, a PHL 293B galaxis egyik égitestje egyszer csak eltűnt a csillagászok szeme elől. Az égitest úgynevezett fényes kék változócsillag (LBV) volt, vagyis olyan hatalmas csillag, amely már életideje végén jár, és ezért a fényességében megjósolhatatlan ingadozások fordulhatnak elő. Vagyis számítani lehetett, hogy változik a fényessége, de a totális elsötétülésre nem számított senki...”

Index.hu, 2020.07.01

További hírek, etcetera, etcetera, etcetera...

...

... Valami különös van... valami történik most...

... Azt hiszem... azt hiszem én ... én emlékszem erre ...

... Mármost arra a Napra és arra a napra... Én voltam az a Nap. A lénye az én lényem volt!

... De hogyan? ... Hogy lehet?

... Honnan vannak ezek az emlékképek?!

... Nem lehet... én nem emlékezhetek erre... Kétezerhúsz Magyarországról hogyan emlékezhetnék ilyenre?!

... Nonszensz! ... Megbolondultam?

... De...

... Mi van, ha ez igaz? Mármost, ha ezek az emlékek valóságok...

És az én valósnak gondolt emlékeim a hamisak? Mi van, ha valami, vagy valami csak úgy „belém rakta” az eddig gondolt emlékeimet? Mi van, ha nem volt soha életem, itt kétezerhúszban Magyarországon? Mi van, ha az egész egy nagy csalás? Mi van, ha az illuzórikus létem most, pont most, alig pár perce kezdődött, ahogy olvasom ezt a novellát? Ha az összes megelőző emlékképem egy hazugság? Amit egyfajta szimuláció hitet el velem? Mi van, hogyha ez az egész világ mindenestől, hóbelevancostul, pályázatostul-novellástul, Lidércfényestül egy átkozott szimuláció?

Bizonyítani ezt nem tudom... de az ellenkezőjét sem! A vélt életemet sem! Azt sem, hogy az a valódi, nem pedig csak hamis emlékek és az emberek, mint statiszták...

... Le kell higgadnom. Ez tévút. Ebben nem lehet hinni. Ez téboly.

Mert ha ebbe belegondol az ember, bele is bolondulhat. A létezés lehetséges rétegei és dimenziói annyira komplexek és hatalmasok lehetnek, hogy beleszédülhet az elme. Minden Matryoska-babában van még egy baba, és a legkülsőn kívül is van baba.

Szóval az „itt és most”-ot kell megragadni, megélni. Csak itt lehetünk önmagunk. Sem a ködös múltban, sem a formálódó, plasztikus jövőben nincs keresnivalónk. Csak itt és most, ebben a konkrét téridőben tehetünk valamit. Például jót. Ha már valamit tenni akarunk... Még van idő... Most van az az idő. Most! Cselekedj! Tedd meg, amit mindig is halogattál! Mondd el neki, hogy mennyire szereted! Hogy mennyire fontos ő! Igen, most megtehetem!

Eszembe jut a hős Szenes Hanna: Percek táncá-ból egy rész: „... percek jönnek, nem köszönnek, nem búcsúznak, tovább úsznak, nesztelenül ellebegve, végtelenből végtelenbe...”

Na, de a „most”, az itt van! MOST lehet! Most cselekedhetek jót! De csak most! Csak most, miután elolvasom ezt az írást.

Nemsokára végzek.

Most... most jó, kellemes és ismerős érzés tölt el, mint mindig, amikor elolvasok egy regényt, vagy egy novellát.

» A novella a Lidércfény Online-on. «

» Hozzászólások és a zsűri értékelése. «

» Vissza a tartalomjegyzékhez. «

Lidércfény könyvek

Tudtad? A Lidércfény szerkesztősége már négy, ingyenesen letölthető kötetet készített.

A hazai sajátosságokat maximálisan megjelenítő, simagöröngyösi zombi apokalipszist bemutató két novellás-kötet itt érhető el:

<https://www.zombiapokalipszis.hu>

A tizedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírpjai címmel.

Tavaly októberben jelent meg szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregénye.

Ez utóbbi két kötet innen tölthető le:

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Képzeljük el, hogy a világúrból a Földre érkezik egy addig teljesen ismeretlen, halálos vírus, amely az emberiség kipusztulásával fenyeget...

No, várjunk csak! Már nem kell ezt elképzelnünk. Megtették helyettünk e kötet novelláinak írói.

Vannak itt úrból érkező idegen, intelligens lények, amelyek leigázzák a Föld népeit, és itt még bizony az influenza sem áll a mi oldalunkra.

Olyan fenyegetésekkel is szembe kell néznie az emberiségnek, amelyek eredete a túlélők számára ismeretlen. De néha a hit segít. Nem feltétlenül egy felsőbbrendű lénybe, hanem akár a magunkba, vagy az emberiség maradékába vetett hit.

Azért felbukkan itt a sötét oldal is. Úgy tűnik, néhány novella írója úgy véli, hogy a legrosszabb időköt is még rosszabbá tudjuk tenni irigységgel, kapzsisággal, önzéssel, és számos más rossz tulajdonságunkkal. Néha még akkor is, ha tényleg jót szeretnénk cselekedni.

Kötetünk főszereplői azonban meglátják a reményt, akár milyen halványan pislákol is.

A szürke hétköznapiakból való kikapcsolódás közben belefuthatunk magvas gondolatokba is. Az írók időnként szándékosan nyitva hagyják megfogalmazott kérdéseiket, hogy az olvasó tovább szőhesse az ott megkezdett szálakat.

Felbukkan az örök kérdés is: vajon mi végre is vagyunk mi ezen a világon? Egyáltalán valóságos-e bármi is, ami körülvesz bennünket, és honnan tudhatnánk, ha nem?

Mint látható, kötetünk alkotói széles spektrumát mutatják be az általunk felvetett témának, mi több, számos dolgot hozzátesznek. Jó szívvel ajánljuk hát azoknak is, akik az akciódúsabb, poszt-apokaliptikusabb világokat kedvelik, de azok is találhatnak benne gyöngyszemeket, akik a magvasabb, mögöttes gondolatokat tartalmazó sci-fi történeteket preferálják.